Eerder verscheen: Simson, de nazireeër Gods

Ds. J.A. Weststrate
Simson, de eenzame strijder
© B.V. Uitgeverij De Banier, Apeldoorn 2016
Omslagontwerp en vormgeving: A. Bloemert
Foto op omslag: Jan en Casper Luyken, Amsterdam Museum
ISBN 978 94 6278 3362
NUR 700-016

www.debanier.nl

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Simson, de eenzame strijder

Ds. J.A. Weststrate

de Banier uitgeverij

Inhoud

Voorwoord 11

1. Simson wreekt zich rechtvaardig aan de Filistijnen 13
Toen zeide Simson van henlieden: Ik ben ditmaal onschuldig van de Filistijnen, wanneer ik aan hen kwaad doe.
Richteren 15:3

2. Simson geroepen om Israël te verlossen 30
En zij bonden hem met twee nieuwe touwen en voerden hem op van de rots.
Richteren 15:13b

3. Simson te Lechi 46
Daarom noemde hij haar naam: De fontein des aanroepers; die in Lechi is tot op dezen dag.
Richteren 15:19b

4. Simson, een richter Gods, die ook zondaar bleef 61
En hij richtte Israël in de dagen der Filistijnen twintig jaar. Simson nu ging heen naar Gaza; en hij zag aldaar een vrouw die een hoer was, en hij ging tot haar in.
Richteren 15:20-16:1

5. Simson en Delila 77
En het geschiedde daarna, dat hij een vrouw lief kreeg aan de beek Sorek, welker naam was Delila.
Toen kwamen de vorsten der Filistijnen tot haar op en zeiden tot haar: Overreed hem, en zie waarin zijn grote kracht zij en waarmede wij hem zouden machtig worden, en hem binden om hem te plagen; zo zullen wij u geven, een iegelijk duizend en honderd zilverlingen.
Richteren 16:4-5

6. Delila spant strikken om Simson te vangen 93
Delila dan zeide tot Simson: Verklaar mij toch, waarin uw grote kracht zij.
Richteren 16:6a

7. Simson verklaart het geheim van zijn grote kracht 109
Zo verklaarde hij haar zijn ganse hart.
Richteren 16:17a

8. Simson vernederd door zijn vijanden, maar opgezocht door de Heere 126
Toen grepen hem de Filistijnen en groeven zijn ogen uit; en zij voerden hem af naar Gaza en bonden hem met twee koperen ketenen, en hij was malende in het gevangenhuis.
Richteren 16:21

9. Simsons overwinnend sterven 145
En de doden die hij in zijn sterven gedood heeft, waren meer dan die hij in zijn leven gedood had.
Richteren 16:30b

Voorwoord

Met de verschijning van deze preken ligt het tweede gedeelte over het leven van Simson voor ons. Een leven vol strijd en verlossing. Niet alleen in een uitwendige strijd tegen de Filistijnen, maar ook in de inwendige strijd tegen de oude mens.

Deze predicaties mocht onze geliefde herder en leraar, ds. J.A. Weststrate, uitspreken in onze gemeente te Pretoria.

Bevindelijk en eenvoudig wordt onze diepe val in Adam erin aangetoond en zien wij dat wij zo vaak in eigen kracht denken alles te kunnen doen. Alhoewel Simsons latere leven niet navolgenswaardig was, mogen wij ons niet verheffen boven hem, want 'hij die meent te staan, zie toe dat hij niet valle'.

Simson kwam zijn nazireeërschap te verachten en werd daarin gestraft. Zijn beide ogen werden uitgegraven en hij ging blind de gevangenis in. Een eenzame strijder, die eenzaam was in zijn blindheid, kwam terecht op een eenzame plaats in de gevangenis. Zijn blindheid tekent ons aller staat van nature, blind voor onze gevallen doodsstaat. Blind ook voor de ketenen waarmede wij gevangengehouden worden door de boze. Blind, voor onze blindheid ...

Aan het einde van zijn leven mocht Simson weer op de rechte plaats eindigen en mag ook hierin weer naar voren komen dat de Heere Zijn kinderen niet zal verlaten, al hebben zij het soms weleens zwaar verzondigd. Simson mocht als overwinnaar in de Heere, in de Heere sterven en verlost worden van de oude mens.

Dat de Heere deze predicaties zou willen zegenen aan onze harten, tot ontdekking en bekering van verloren zondaren en tot troost voor Zijn strijdend volk op aarde.

De kerkenraad van de gereformeerde gemeente in Nederland te Pretoria, augustus 2016

1

Simson wreekt zich rechtvaardig aan de Filistijnen

Zingen:	Psalm 68:1
Schriftlezing:	Richteren 15:1-8
Zingen:	Psalm 32:2 en 5
Zingen:	Psalm 2:6
Zingen:	Psalm 18:9

Geliefde gemeente,
De tekstwoorden hebben we zojuist horen voorlezen: Richteren 15:1-8. We lezen u nu alleen vers 3:

Toen zeide Simson van henlieden: Ik ben ditmaal onschuldig van de Filistijnen, wanneer ik aan hen kwaad doe.

We schrijven boven onze overdenking: *Simson wreekt zich rechtvaardig aan de Filistijnen*. We zullen zien dat Simson hier als richter ontwaakt. Aan het eind van de preek zullen we horen dat hij eronder mag buigen dat hij een eenzame strijder is.

We staan stil bij twee gedachten:

1. Hij werd eerst gedreven door het vlees. We lezen dat in de verzen 1 en 2;
2. Daarna werd hij gedreven door de Geest. U vindt dat in de verzen 3 tot en met 8.

1. Hij werd eerst gedreven door het vlees

In de eerste serie overdenkingen over Simson, de nazireeër Gods, zijn we geëindigd op het moment dat de bruiloft had plaatsgevonden in Timnath. We hebben gehoord hoe Simson bedrogen werd door zijn wettige vrouw. Zij ontfutselde hem het antwoord op het raadsel dat Simson had opgegeven. Zij wilde niet dat de Filistijnen

zouden verliezen. Aan het eind van de bruiloft was Simson een gebroken, teleurgesteld man. Toornig verliet hij zijn vrouw. Op die bruiloft is de Heere Simson tegengekomen in zijn zondige weg. Het huwelijk dat hij aanging met die Filistijnse was niet naar het Woord des Heeren. Simson is weggegaan van zijn vrouw. Wat een onderscheid met de meerdere Simson, Christus. Wat een onderscheid met Hem Die nooit Zijn Kerk, Zijn bruid zal verlaten. Ook al zondigt zij dagelijks tegen Hem. Ook al loopt zij dagelijks van Hem weg. Christus heeft een onuitblusbare liefde tot Zijn Kerk. Hij zegt tegen haar: 'Ook al hoereert u van Mij af, Ik zal u nooit begeven, en Ik zal u nooit verlaten.'

De aardse Simson verliet zijn vrouw wel. Dat mocht niet. Zij was zijn wettige vrouw. Hij had moeten buigen onder het kruis dat hij zichzelf had opgelegd. Hij sloot vriendschap met de Filistijnen. Maar uit genade kwam de Heere hem op een pijnlijke wijze tegen. Dat doet de Heere nog bij Zijn kinderen als ze tegen beter weten in in zondige wegen gaan.

Simson is teruggekeerd naar zijn ouders, die in Zora woonden. Daar heeft hij rust mogen vinden in het ouderlijk huis. Ze hebben Simson niet verstoten toen hij weer tot hen kwam. Hij heeft rust gevonden bij twee kinderen van God. Hij zal zijn teleurstelling gedeeld hebben met zijn ouders. Kinderen, als jullie tegenslagen hebben te verwerken, op school of op het werk, deel het met je ouders of met je vrienden. Hoe meer je je zorgen deelt, hoe meer je het mag verwerken. Hoe makkelijker de boosheid weggaat.

Als Simson enkele dagen thuis is, gaat zijn vlees weer branden. We lezen in vers 1: 'En het geschiedde na sommige dagen, in de dagen van den tarweoogst, dat Simson zijn huisvrouw bezocht met een geitenbokje.' Hij ging terug naar Timnath. We lezen niet dat hij als een schuldige wegging bij zijn ouders. Hij beleed geen schuld aan de Heere over de gangen die hij gegaan was. We lezen niet dat hij als een schuldenaar naar zijn wettige vrouw toeging. Hij had haar immers niet mogen verlaten. We lezen ook niet dat hij onderweg naar de leeuw ging, die er waarschijnlijk nog steeds lag. Het was immers slechts enkele dagen later. Hij had geen begeerte om honing uit de dode leeuw te eten. Hij had geen begeerte om de daden des Heeren te herdenken, hoe hij in het geloof de leeuw mocht verscheuren.

Daar mocht hij met de dood voor ogen, met een lege hand van het geloof, de krachtige Held ter hulpe aangrijpen. Keer op keer is het weer 'door de dood tot het leven'. Simson is voorbijgegaan aan de grote daden des Heeren. Hij is niet op zijn knieën neergevallen onderweg naar Timnath. Waarom niet? Wel, hij werd gedreven door het vlees. En als we gedreven worden door het vlees, dan is er geen plaats voor de werkingen van de Heilige Geest.

Hoe weten we dat Simson gedreven werd door het vlees? Het staat in Gods Woord. We lezen in vers 1 dat Simson zijn huisvrouw bezocht met een geitenbokje. Wat wil dat zeggen? In het Oude Testament was het een teken van wellust als een man met een geitenbokje naar zijn vrouw toeging. Kijk maar hoe Juda naar Thamar ging, van wie hij dacht dat zij een publieke vrouw was. Hij ging naar haar met een geitenbokje in zijn handen. Wat zien we? Simson gaat af naar Timnath. Opnieuw regeert het vlees over het ambt.

Wat zien we nog meer? Dat de Kerk des Heeren en Gods knechten onverbeterlijke zondaren zijn. Juist bij Gods knechten zien we die zonde zo'n ontzaglijk geweld doen. Als zij niet tegen die zonde strijden, dan regeert het vlees, en dan ligt de Geest eronder. De Kerk leert dat het onmogelijk is om de oude mens te doden. Als de Heere niet keer op keer de Eerste zou zijn, was het verloren voor de ganse Kerk. Ambtsdragers, wat zien we? Dat de Heere Simson opnieuw zal tegenkomen. Simson is Gods richter. Hij heeft hem uitgestoten in Zijn wijngaard om te strijden tegen de Filistijnen. Het is naar Gods Goddelijke raad. Wij kunnen zondigen en ons laten regeren door het vlees, maar de Heere zal Zijn raad vervullen. Hij zal het vlees van Simson er pijnlijk tussenuit slaan. De Heere zal het vlees ertussenuit slaan bij Simson, die met het geitenbokje in zijn handen naar Timnath gaat.

In gedachten zien we Simson staan in Timnath voor de deur van het huis van zijn schoonouders. Hij zegt: 'Laat mij tot mijn huisvrouw ingaan in de kamer.' Dat is wat geweest voor zijn schoonvader. Die man zal totaal verbijsterd geweest zijn. Is Simson daar, die zijn wettige vrouw opeist? Hij zal gedacht hebben: Ik kan haar niet meer geven, want ik heb haar weggegeven aan een ander! Daarom lezen we ook: 'Maar haar vader liet hem niet toe in te gaan.' Simson wordt

de deur gewezen. Wat zal dat een slag voor Simson geweest zijn.

'Want haar vader zeide: Ik sprak zeker, dat gij haar ganselijk haattet; zo heb ik haar aan uw metgezel gegeven.' Deze vader was geen schuldenaar in eigen ogen, terwijl hij op een oneerlijke wijze de vrouw van Simson aan zijn metgezel had gegeven. Die vader probeert zich er met list en bedrog uit te draaien. Daardoor is hij een instrument van satan. Hij zegt: 'Ik sprak zeker, dat gij haar ganselijk haattet; zo heb ik haar aan uw metgezel gegeven.' Maar haten is iets anders dan boosheid. Simson is vertoornd weggegaan. Toorn is iets wat bovenkomt in een opwelling. Haat is iets wat in het diepste van het hart leeft.

De vader misbruikt de toorn van Simson door te zeggen: 'Ik dacht dat gij haar haatte.' De vader maakt Simson de schuldige van dit alles. Vreselijk als u anderen schuldig maakt over zonden die u zélf hebt gedaan. Dat u anderen de schuld geeft van de ellende waarin u uzelf hebt gebracht. Kent u dat, gemeente? Of bent u zelf de schuldige? Kinderen, hoe is dat met jullie? Wijzen jullie altijd naar de ander als je in moeilijkheden komt? Of heb je weleens mogen getuigen: 'Ach, Heere, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor U. Ik ben de schuldenaar!' Dat we altijd een ander de schuld geven is een oude zonde. Die zien we al in het paradijs, meteen na de val. Wat zei Adam? 'De vrouw die Gij mij gegeven hebt.' Adam gaf Eva de schuld. En Eva gaf de slang de schuld. Ten diepste geven we de Heere de schuld als we de ander de schuld geven.

Maar er ligt nog iets anders in. Als Simson voor zijn schoonvader staat, krijgt hij zichzelf terug. Vaak krijgen we de zonde die we zelf bedrijven terug. Want Simson was ook niet als schuldige naar Timnath gegaan. En als we niet eerlijk gemaakt worden voor de Heere zullen we *nooit* schuldenaar zijn. Als we niet eerlijk gemaakt worden door de Heere en zelf geen schuldenaar worden, weet u wat we dan doen als we door anderen als schuldige worden aangewezen? Dan worden we vertoornd. Alleen als God ons schuldig en eerlijk maakt, zullen we het gaan belijden:

'k Bekend', o HEER', aan U oprecht mijn zonden;
'k Verborg geen kwaad dat in mij werd gevonden.
Maar ik beleed, na ernstig overleg,
Mijn boze daân ...

Als God u eerlijk maakt en u in de schuld zet, gaat u niet de ander aanklagen, maar uzelf. Dan gaat u God vrijpleiten. Voor de deur in Timnath staan tweenensen. De een is een geroepen kind van God die van het spoor vanGod af is. De ander is een heiden. Beiden zijn ze schuldig, maar beiden willen geen schuldenaar zijn.

Wie staat er nog meer aan die deur? De satan! Hij is er ook. Hij probeert te verhinderen dat Simson als richter de Filistijnen zal verslaan. Satan probeert alles om te verhinderen dat Simson zal aanvangen Israël te verlossen. Satan weet de zwakke plekken van Gods kinderen en knechten. Hij grijpt Simson in zijn boezemzonde. De vader van zijn wettige vrouw is instrument in handen van satan, want hij zegt: 'Is niet haar kleinste zuster schoner dan zij? Laat zij u toch zijn in plaats vanhaar.' Het vrouwelijk schoon was een zwakke plek van Simson. Hiebiedt de schoonvader van Simson zijn jongste dochter aan, die nógschoner was dan zijn oudere dochter. Het is een *duivels* voorstel.

Satan probeert hiede wellustige hartstochten van Simson aan te wakkeren. Hij probeert de boezemzonde aan te wakkeren. Maar ook hier krijgt Simson zichzelf terug. Hoe had hij niet tegen zijn lieve godvrezende ouers gezegd – nadat ze hadden geprobeerd om hem van het huwelijk te houden: 'Neem mij die, want zij is bevallig in mijn ogen.' Ontoud het, satan weet nooit wat we *denken*, dat weet alleen de HeereMaar satan *hoort* wel onze woorden. Satan *ziet* wel onze daden, onze gebaren, onze lichaamstaal. Dat zal hij gebruiken op zijn manier om de mens te doen zondigen. Zo zal hij altijd proberen Gods kinderen van de Heere af te trekken. Hij zal proberen om Gods knechten in het openbaar te laten zondigen, opdat hun mond gesnerd zou worden. Paulus zegt: 'Zijn listen zijn ons niet onbekend'

In onszelf zullen wenooit staande kunnen blijven tegen de verzoekingen van satan. We zijn ieder moment tot hinken en zinken gereed. Wij allemal, u als gemeente, wij als ambtsdragers. We kunnen in onszelf geen moment staande blijven. Als we dat zien, gaat de noodkreet weleens naar boven: 'Bewaar mij toch, o alvermogend God. In mij is geen macht tegen deze grote menigte, maar mijn ogen zijn opU. Van U alleen kan mijn hulp en bijstand komen.'

Maar dan gebeurt er een wonder bij die deur. Wij zouden denken dat Simson, gedreven door de begeerte, gedreven door het vlees, zal ingaan op het voorstel van zijn schoonvader. Maar Simson wordt bewaard door de Heere.

Ik ontmoette eens een oud kind van God. Hij was veertig jaar getrouwd. Zijn vrouw was van hem gescheiden van tafel en bed. Weet u waarom? Omdat God in zijn leven was gekomen. Omdat hij begeerde de Heere te dienen, nadat hij een goddeloos leven had geleid met zijn vrouw. Toen God hem bekeerde kon hij niet meer in de zonde leven. Zijn vrouw wilde dat wel. Jarenlang heeft die man in eenzaamheid geleefd. Toen we hem vroegen hoe hij dat toch volhield, zei hij eerlijk: 'Als de genegenheid er was om de zonde te doen, nam God de gelegenheid weg. En als de gelegenheid er was, nam God de genegenheid weg. Ik ben altijd door de Heere bewaard. Ik heb in mezelf zo'n boze aard, maar ik heb zo mogen zien dat mijn weg met doornen omtuind is.'

Simson gaat niet in op het voorstel van zijn schoonvader. Wat zouden wij doen? Simson wordt bewaard. We zien hem daar staan aan de deur. Ik denk dat hij het geitenbokje heeft weggeworpen. Opeens ziet hij dat zijn huwelijk kapot is. Hij wordt op een pijnlijke wijze tot zijn ambt teruggeroepen. Het vlees moest ertussenuit, want Simson was niet geroepen om te trouwen met een Filistijnse. Hij was geroepen om te strijden tegen de Filistijnen. Om het volk Gods te verlossen. Daarom was hij door de Heere in aanraking gebracht met de Filistijnen. Hij had zijn roeping zo vleselijk ingevuld. Hij was een huwelijk aangegaan. Tegen het woord des Heeren. En dan blaast de Heere erin. De Heere komt hem tegen. Hij laat Simson vastlopen in zijn huwelijksleven. Waarom? Zijn vlees moest ertussenuit. Simson moest aan de voeten des Heeren terechtkomen. En dat doet de Heere in deze zeer pijnlijke weg voor het vlees. Want God heeft besloten dat Simson Israël zal beginnen te verlossen. Er zal geen woord van de Heere op de aarde vallen.

Het is pijnlijk voor het vlees, maar het is eenzijdige verbondsliefde van de Verbondsjehova dat Hij Zijn kinderen en knechten tegenkomt in hun zondige wegen. De Heere kan ons laten doorgaan met zondigen, maar als we erin doorgaan komt er ook een moment dat de Heere de teugels op de rug zal werpen. Hier komt de Heere

Simson nog terug te roepen. Hij omtuint de weg van Simson met doornen. Dat roept eerst zo veel vijandschap op in het leven, maar als we mogen zien dat God ons uit liefde bewaart door die doornen en ons terugbrengt op de plaats waar Hij ons wil hebben, dan worden we klein. Dan komen we terecht aan Gods heilige voeten. Dan mogen we Zijn onverwinb're trouw zien. Gods oneindige, onuitblusselijke liefde. Dan mag u aan Gods voeten als een schuldige, vervuld met beschaamdheid, als een bedelaar, smeken: 'Wat wilt Gij dat ik doen zal?'

Vergeef mij al mijn zonden,
Die Uwe hoogheid schonden.

Simson moest keer op keer teruggebracht worden bij zijn roeping van 's hemelswege. De meerdere Simson was in de eeuwigheid al gewillig om naar de aarde te gaan en Zijn volk zalig te maken. Hij heeft het gezegd: 'Mijn spijze is dat Ik doe den wil Desgenen Die Mij gezonden heeft.' Hij wilde dat werk volbrengen. Hij is juist gekomen om Simsons – die altijd maar gedreven worden door hun opstandige, zondige, onverbeterlijke vlees – weer met God te verzoenen door Zijn offer. Hij is gekomen om juist die onwillige Simsons, die altijd maar genegen zijn tot de zonde, te bewaren van de boze. Nog steeds bidt Hij aan de rechterhand van Zijn Vader: 'Vader, Ik bid dat Gij hen bewaart van den boze.' Hij is gekomen om als de meerdere Simson het raadsel op te lossen, hoe de zwartste bruid straks in witte klederen eeuwig voor de troon zal staan om die Koning te roemen. Dan zal de Kerk eeuwig mogen roemen in wat Hij voor haar heeft gedaan.

Daar staat Simson aan de voordeur van zijn schoonvader. Hij gaat niet in op het oneerbare voorstel. Hij wordt door de Heere bij zijn roeping gebracht. De Heere laat hem vastlopen. Het vlees wordt ertussenuit geslagen. En als het vlees ertussenuit is, gaat de Geest drijven. Dat is ook onze tweede gedachte:

2. Daarna werd hij gedreven door de Geest

'Toen zeide Simson van henlieden: Ik ben ditmaal onschuldig van de Filistijnen, wanneer ik aan hen kwaad doe.'

Met andere woorden: Nu heb ik een rechtvaardige reden om het volk te doden. Dat zegt hij van de Filistijnen. Niet van zijn schoonvader. Hij heeft geen persoonlijke wraakgevoelens (die we ook nooit mogen hebben). Maar hij is met heilige toorn vervuld als *richter*. Hij ziet hier dat er een strijd is tussen het vrouwenzaad en het slangenzaad. De hele stad Timnath was erbij betrokken. Zie maar naar Richteren 14 vers 18. De mannen van die stad kwamen naar Simson om het antwoord dat ze zijn vrouw hadden ontfutseld, hem mee te delen. Hier ontwaakt de richter in Simson. Dit is de gelegenheid die hij zocht, zoals we daarover lezen in vers 4 van Richteren 14. Dit is de gelegenheid die hij eerst zocht naar zijn vlees, maar nu hij door God op zijn plaats is gezet wordt hij door God gedreven door de Geest in een heilige ijver om de Filistijnen te doden.

Hoe gaat Simson zichzelf wreken? We kennen allemaal die bijzondere manier waarop Simson dat heeft gedaan. Hij werd vossenvanger. We weten uit Gods Woord, denk aan Psalm 63 maar ook op andere plaatsen, dat het Filistijnse land het 'land der vossen' wordt genoemd. Simson gaat op vossenjacht. Hij vangt driehonderd vossen. Hij neemt honderdvijftig fakkels, bindt de staarten van de gevangen vossen aan elkaar vast, en steekt er een fakkel tussen. Hij steekt de fakkels aan en laat de vossen los. Ziet u die honderdvijftig vossen met tussen hun staarten in een fakkel die brandt? Simson laat ze los. U zult begrijpen dat het Goddelijke wijsheid en kracht is geweest dat Simson hiertoe kwam. Hij was hier aangegord door de kracht des Allerhoogsten. Psalm 60 zegt het: 'In God zullen wij kloeke daden doen, en Hij zal onze wederpartijders vertreden.' Simson wordt vossenjager.

Vossen zijn solitaire dieren. Die komen alleen voor of paarsgewijs. Daarom denken verschillende verklaarders dat het waarschijnlijk jakhalzen zijn geweest, omdat die in groepen voorkomen. Dan is het eenvoudiger om meerdere dieren te vangen. We laten dat verder maar liggen. Simson de vossenjager vangt driehonderd vossen. Maar wat zegt de Heere in Hooglied 2 vers 15? Dat we allen vossenjager moeten zijn. De Heere zegt: 'Vangt gijlieden ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaarden verderven.' Wat zijn die kleine vossen? We zullen maar gelijk de toepassing maken. Kinderen, het is altijd een spannend verhaal als we in gedachten die vossen

zien rennen met die fakkels tussen hun staarten. Maar wat is de toepassing van die vossenjacht? Dat wij de vossen moeten vangen. Welke vossen? Lees Galaten 5 vers 19 maar. De kleine vossen zijn de werken des vleses. Dat is de zonde die uit de Filistijnse grond in ons hart naar boven komt. Dat is de zonde die uit ons verdorven bestaan naar boven komt en de wijngaard verwoest. Galaten 5 vers 19 tot en met 21 spreekt van hoogmoed, toorn, jaloersheid, oneerlijkheid, alle boze bedenkingen. Dát zijn de kleine vosjes die op de Filistijnse grond van ons verdorven hart lopen. De Heere zegt ervan tot Zijn kinderen: 'Vangt gijlieden ons de kleine vossen, vang al die boze begeerlijkheden, vang al die boze zonden die in uw hart leven en wonen.'

We worden allen geroepen om naar Gods Woord en wet te leven. We worden allen geroepen om die kleine vosjes te verderven en te vangen. Zij brengen grote schade aan, zoals Hooglied 2 vers 15 zegt. Ze eten die kleine druifjes op die bij Gods kinderen worden gevonden. Die kleine druifjes van geloof en van bekering. Daarom wordt ook hier opgeroepen: 'Doodt dan uw leden die op de aarde zijn.' Dood al die kleine vosjes! We kunnen dat proberen in een wettische ijver, maar we komen erachter dat we dat nooit kunnen in eigen kracht. We kunnen dat alleen in Hem. Als we zélf proberen de kleine vosjes te vangen, zullen we gewaarworden dat als we er één gevangen hebben, er duizend voor terugkomen.

De vossen kunnen van alle kanten op ons af komen. Hoe kunnen we ze vangen? Alleen als Simson, in de kracht Gods. In de wijsheid Gods. In onszelf als een machteloze die geleerd heeft om biddend te strijden en te waken. We kunnen die vossen alleen vangen in onze zwakheid. Paulus heeft het geleerd: 'Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.' Weet u wat u dan mag ervaren?

't Is Isrels God, Die krachten geeft,
Van Wien het volk zijn sterkte heeft.

Dan mag u bij een gevangen vos zeggen:

Looft God; elk moet Hem vrezen.

We zien daar honderdvijftig stel vossen met een fakkel tussen de staarten rennen door het Filistijnse land. De vossen hebben doodsangst. Ze willen het vuur ontlopen, maar dat is onmogelijk. Het vuur zit aan hen vastgebonden. Overal waar ze naartoe gaan gaat het vuur mee. Alles komt in brand te staan. 'En hij stak de fakkels aan met vuur en liet ze lopen in het staande koren der Filistijnen; en hij stak in brand zowel de korenhopen als het staande koren, zelfs tot de wijngaarden en olijfbomen toe.'

Alles kwam in brand te staan. Wij kunnen door ons menselijk vernuft veldbranden soms nog tegengaan. Maar hier stond het ganse Filistijnse land in brand. Zowel het koren dat nog op het veld stond, als de korenhopen, de olijfbomen en de wijngaarden. Alles stond in brand. Hier treft de Heere het hart van de economie van het Filistijnse land met honger en armoede. Hier komt de Heere de Filistijnen wederom met hun eigen zonden tegemoet. Zij hebben Israël keer op keer geplunderd. Zij hadden Israël doen vervallen tot armoede, maar hier slaat de Heere hen met hun eigen zonden op dezelfde wijze. Waarom? Israël blijft Zijn volk. Hij zal Zijn volk nooit begeven noch verlaten. Ook nu niet. Zijn oog zal op hen gevestigd zijn. U kunt weglopen, en als een paard wederstrevig zijn, maar Hij zegt: 'Ik zal u onderwijzen, en u leren van den weg die gij gaan zult. Ik zal raad geven, Mijn oog zal op u zijn.' Hij zal u niet begeven, ook al vraagt u daar niet naar. Ook al durft u er misschien niet meer naar te vragen. De Wachter Israëls zal niet slapen noch sluimeren. Hij neemt het op voor Zijn kinderen. Ook al liggen ze op het bed van zorgeloosheid. Dan hebben ze de Heere niet nodig.

Maar wat roepen die branden ons toe? Dat God is opgestaan ten gerichte. Die branden zien op Gods grote toorn. Die branden roepen uit: 'Er is een God Die leeft en op deez' aarde vonnis geeft.' Die branden roepen uit: De Heere is opgestaan tot de strijd. Die branden roepen uit dat God in de hemel sterker is dan alle geweld. Want de god Dagon was de Filistijnse god van de akkerbouw. Men dacht dat hij hen zegende en bewaarde, dat hij voor een rijke oogst kon zorgen. Maar nu wordt Dagon hier te schande gezet door de Heere. Hier wordt Dagon verslagen. Hier blijkt dat Dagon slechts een afgod is van hout of steen, die oren heeft maar niet kan horen, die handen heeft maar niet kan helpen, die ogen heeft maar niet

kan zien. De branden roepen uit dat de Heere zal opstaan tot de strijd en dat Hij Zijn wederpartijders zal vertreden.

Kent u iets van die brandende toorn Gods? Is de Heere u al eens tegengekomen in uw leven? Kent u die toorn Gods over de zonden die op de Filistijnse akker van uw hart opborrelen en groeien? Ds. Fraanje zegt het in een van zijn preken: 'Toen God in mijn leven begon, heb ik twee dingen geleerd. De brandende toorn van God over mijn zonden. Dat was het eerste.' We lezen dat ook bij de dichter: 'Door Uwen toorn vergaat ons kwijnend leven.' Wat ds. Fraanje als tweede leerde was de toorn van zijn vijandschap tegen God. Een mens wil nooit onder God komen. We vechten altijd tegen God. We willen uit Zijn goeddoende handen blijven. Daar mocht ds. Fraanje aan ontdekt worden.

O, die brandende toorn van onze vijandschap briest tegen de Heere. We kunnen van onszelf nooit onder God komen. De meerdere Simson zal alleen waarde krijgen als we onder God mogen komen. Als we onder Zijn rechtvaardige toorn mogen buigen. Als we schuldenaar aan Gods heilige wet mogen worden. Als we gebracht mogen worden aan het einde van de wet. Wanneer de Heere ons inleidt in dat boze Filistijnse bestaan, mogen we door genade getuigen: 'Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.' Als wij omkomen in onszelf, dan alleen zal de meerdere Simson, Die de hitte van Gods gramschap voor eeuwig heeft geblust, waarde voor ons krijgen. Hij heeft de toorn van de Vader over de zonde van Zijn kinderen geblust.

O gemeente, wat is het groot als de Heere u brengt aan het einde van de wet. Als u moet omkomen in uzelf, en dan mag ontkomen in het geloof op die Ander. Als u dan mag zien op die meerdere Simson, Die in de eeuwigheid al gezegd heeft: 'Zie, Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen.' Als u dan mag horen uit Zijn mond: 'Wat bij de mensen onmogelijk is, dat is mogelijk bij God.' En u mag geloven dat dat ook u geldt, dan zinkt u weg in grote verwondering.

We denken wel dat we gewillig zijn, maar o, wat leert de Kerk dat die Geest van uitbranding nodig blijft tot de laatste snik. We kunnen proberen de vossen te doden, maar het is een *nest* van vossen. Keer op keer komen er nieuwe jonge vosjes naar boven. Het lijkt wel

of ze kleiner worden, maar ze worden steeds vinniger. De schade wordt steeds groter. Als we dat ontdekt krijgen, kunnen we alleen maar roepen: 'Ach Heere, ontferm U, ach, Heere, help! Ik laat U niet gaan, tenzij dat Gij mij zegent.' O, die Geest van uitbranding is nodig in het begin van het nieuwe leven tot aan de laatste snik. Opdat Christus waarde zou krijgen en houden. Hij alleen is de sterke Held Die ons verlossen kan.

We zien in het vervolg van het hoofdstuk dat de Filistijnen ook geen schuldenaars zijn. Ze gaan zoeken wie hun dit aangedaan heeft. Maar vóór we dat behandelen, gaan we eerst zingen uit Psalm 2 vers 6.

Het hele Filistijnse land staat in brand. De Filistijnen zijn getroffen in het hart van de economie. Ja, maar nog meer. Hun *god* is verslagen. De God in de hemel heeft gewonnen. Hij zal altijd winnen. Simson was niet schuldig, de schoonvader was niet schuldig in eigen ogen, maar deze Filistijnen waren ook niet schuldig in eigen ogen, want we lezen: 'Toen zeiden de Filistijnen: Wie heeft dit gedaan?' Ze wezen dus op een ander. En dan plotseling zeggen ze: 'En men zeide: Simson, de schoonzoon van den Timniet, omdat hij zijn huisvrouw heeft genomen en heeft haar aan zijn metgezel gegeven.'

Ze zijn niet schuldig in zichzelf. Ze gaan zich wreken. Dat is ook een vos die in ons aller hart leeft. Wat zijn ze laf. Ze gaan niet de confrontatie met Simson aan. Dat durven ze niet. Die woesteling is bedeeld met de wijsheid en de kracht des Heeren. Dat zullen ze gezien hebben. Ze weten dat de God van Simson sterker is dan hun god. En wat doen ze dan? Terwijl ze medeplichtig zijn aan het ontfutselen van dat raadsel van Simson, maken ze de schoonvader van Simson de schuldige. Nogmaals, dat is de grondslag van ons bestaan. Altijd die ander aanwijzen. Altijd op een laffe manier wreken. Nooit met open vizier. Ach, de Heere moet ons schuldig maken. Hij moet Nathan uitsturen, die tot ons zegt: 'Gij zijt die man. Gij zijt dat kind, gij zijt die jongen, gij zijt dat meisje.' Dan worden we eerlijk en moeten we zeggen: 'Tegen U, U alleen heb ik gezondigd. Ik heb gedaan dat kwaad was in Uw ogen, Heere. Dies zijt Gij rechtvaardig in Uw richten.'

De mannen gaan Simson treffen op een zeer gevoelige manier. Ze gaan z'n schoonvader, maar ook zijn vrouw verbranden. In de Boerenoorlog hadden de Engelsen dezelfde lafheid toen ze de boeren troffen in hun vrouwen en kinderen en hen in concentratiekampen stopten. De Filistijnen deden precies hetzelfde. Maar ach, laten we eens bij onszelf naar binnen kijken. Die vos leeft ook in ons hart.

'Toen kwamen de Filistijnen op en verbrandden haar en haar vader met vuur.' Wat een oneerlijkheid. Ze hadden tegen die vrouw gezegd: 'Als u uw man het raadsel ontfutselt, zullen we u niet verbranden.' Lees het maar na in hoofdstuk 14. Ze heeft het gedaan. Ze dacht dat ze aan de verbranding was ontkomen. Ze heeft haar man verraden, opdat de Flistijnen niet te schande zouden worden. Ze dacht haar leven te redden, maar nu wordt ze op een vreselijke manier omgebracht.

Jonge vrienden, leer ervan. Er is zo veel bedrog. Ook in het zakenleven. Het kan schijnen dat bedrog wat oplevert. Dat zien we bij deze vrouw. Ze bedroog haar man, een wettige nazireeër Gods. Een richter. Het leverde wat op. Althans ... zo leek het. En waar eindigt het? In een eeuwige brand, als we geen schuldenaar voor God worden. Vreselijk zal het zijn te vallen in de handen van de levende God. Buiten Christus is God een verterend Vuur en een eeuwige Gloed.

Wat deze mannen deden, is satanisch. O, jonge vrienden, de satan belooft jullie alles als je hem zult gehoorzamen. Hij belooft je alles en zet aan tot de zonde. Bijzonder in deze tijd via de digitale middelen. En als je het gedaan hebt, gaat hij je beschuldigen en de zonde vergroten. Om ... jullie tot de wanhoop te brengen, net als Judas. Vreselijk! Van nature zijn we allen bedriegers. Jakob werd eerlijk gemaakt. Toen God hem vroeg: 'Hoe is uw naam?' zei hij: 'Jakob. Ik ben een bedrieger.' O, mocht u een bedrieger worden. Alleen verstandelijk dit te zeggen is tekort. Er is een gedichtje dat luidt:

Als Jakob Jakob blijft ... [met andere woorden: als hij alleen maar met zijn lippen zegt dat hij een bedrieger is] *dan gaat hij naar de hel* [wat een vreselijk woord!]

Maar als Jakob Isrel wordt [als Jakob God mag aankleven en zegt: 'Ik laat U niet gaan tenzij Gij mij zegent. Ik heb geen rechten, ik

ben een bedrieger, maar ik laat U niet gaan. O, zegent U mij'] *dan is het eeuwig wel.*

Wat doet Simson als hem ter ore komt wat ze met zijn vrouw en zijn schoonvader hebben gedaan? Hij hoort het onrecht. Hij hoort die afschuwelijke wreedheid. Wat zou u doen als iemand die u bedrogen had door anderen gestraft werd? Misschien zou u zeggen: 'Blij toe. Hij had het ook verdiend dat hij gestraft werd.' Of denken jullie dat nooit, kinderen? Als een vriendje op school je treitert en hij krijgt straf, dan zeggen jullie toch: 'Eigen schuld!' Ja, dat zeggen we als we zelf geen schuldenaar zijn. Wat doet Simson? Simson jubelt niet. Hij heeft geen wraakgevoelens. Hij wordt hier gedreven door de Geest. Hij werd gedreven als richter. Hij moest in de Naam Gods dit volk verslaan. Simson heeft geen persoonlijke wraakgevoelens. Als de Geest u drijft, hebt u die ook niet, ook al wordt u van alles aangedaan.

We lezen: 'Toen zeide Simson tot hen: Zoudt gij alzo doen? Zeker, als ik mij aan u gewroken heb, zo zal ik daarna ophouden.' Wat zegt Simson met deze woorden? 'Ik zal mij als rechter ten volle wreken over u, Filistijnen.' 'En hij sloeg hen, den schenkel en de heup, met een groten slag.' Wat wordt daarmee bedoeld? Dit is een Joods gezegde. Wij zouden zeggen: Hij sloeg alles kort en klein. Leest u de kanttekening maar na. Simson sloeg zo dat hij alle krachten van zijn tegenstanders wegnam.

Ziet u het in gedachten voor u? Die woeste Simson met z'n haar alle kanten op. Hij stormde aan op de Filistijnen en versloeg er velen. Hij brak de kracht van de Filistijnen, en dat rechtvaardig. Deed hij dat in eigen kracht? Nee, in Gods kracht. Hij streed alleen, maar hij was aangegord met de kracht van de Allerhoogste. U, jij en ik, we moeten allen ontkracht worden door de meerdere Simson. Daar werkt de Heere op aan. Hij laat ons altijd vastlopen.

En nu het grote onderscheid. Simson, die woeste kerel, heeft alles kort en klein geslagen met vele krachten. En de meerdere Simson? Weet u hoe Hij slaat? Hij slaat met ... liefde. Hij heeft milde handen en vriendelijke ogen, die zijn al bij Hem van eeuwigheid. Hij slaat met liefde een werkende Martha uit haar bezigheden. 'Martha, Martha, gij bekommert en ontrust u over vele dingen, maar één ding is nodig.' Hij brengt een vastgelopen Martha aan de voeten

van Jezus naast Maria, om daar als een krachteloze, als een dwaze, onderwijs te krijgen van Hem.

En ... ging Simson met de borst vooruit weg? Zei hij: Ik heb zo veel mannen verslagen? Nee, dat deed hij later wel in dit hoofdstuk. Nu deed hij dat niet. Hier ging hij naar het Joodse land. 'Hij ging af en woonde op de hoogte van de rots van Etam.' Hij ging wonen in de kloof van de rots die te Etam is. Hij vertrok uit het Filistijnse land. Hij ging weer terug naar het Joodse land.

Op de grens van de stam van Juda en de stam van Benjamin ligt de berg Etam. Het is een grote berg met een uitstekend stuk, zoals we in de verklaarders lazen. In dat uitstekende stuk is een kloof. Daar ging Simson naartoe. En hij woonde aldaar ... Dat woordje 'wonen' drukt *rust* uit. Die woeste man, die woeste Simson had rust in die kloof. Wat wil dat zeggen? Dat hij rust gevonden had in zijn roeping. Dat hij rust gevonden had in het feit dat hij een eenzame strijder zou zijn.

Het woordje 'wonen' drukt ook *zekerheid* uit. Hij mocht weten met zekerheid dat die meerdere Simson altijd aan zijn zijde zou staan. In de kloof Etam wordt Simson het met God eens om als een eenzame strijder de strijd aan te gaan. Daar mag de woeste Simson buigen onder God en mag hij zijn roeping aanvaarden om Israël te beginnen te verlossen.

Wat een beeld van de meerdere Simson. Ook Hij was een eenzame Strijder. Hij was verlaten van Zijn discipelen. In Gethsémané konden Zijn discipelen niet één uur met Hem waken. Toen de ganse hellemacht op Hem afkwam op Golgotha was Hij van Zijn Vader verlaten. 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' Christus is de eenzaamste Strijder. En o wonder, waarom? Om de eenzame Simsons te plaatsen in een huisgezin met kinderen. Om hen te voeren op de Rots Christi. Om hen te voeren in de kloof van Zijn zijde, waar ze mogen leven uit Hem. Om hen te voeren in de rots en de spelonk van Adullam. Wie zijn daar? Leest u het maar na in het Woord des Heeren. Daar vergaderen allen die benauwd van hart zijn. Daar vergaderen allen die een schuldeiser hebben. Daar vergaderen allen die bitterlijk bedroefd zijn. Maar daar mogen ze ook allen buigen voor die enige Koning.

O, lieve vrienden, gemeente, mocht u Hem al nederig te voet vallen? Mocht u buigen voor die enige Koning? Mocht u al buigen voor de meerdere Simson, Die Overwinnaar is, Die Verwinnaar is, Die overwonnen heeft en Die nog sterker is dan al het geweld? O, alleen in Hem zal de ware rust gevonden worden. Als we een ogenblik mogen rusten op die Rots of in die Spelonk, mogen we het zeggen met David, al zou u omringd worden door vijanden, al zou u een eenzame strijder zijn:

Ik zal gerust in vrede slapen,
En liggen ongestoord terneer;
Want Gij alleen, mijn schild en wapen,
Schoon 't onheil schijnt voor mij geschapen,
Zult mij doen zeker wonen, HEER'.

Kent u daar iets van? 'Schoon 't onheil schijnt voor mij geschapen.' Dat is de ondervinding van alle Simsons. Maar dan mogen ze ook zeggen: 'Zult mij doen zeker wonen, HEER'.'

De Filistijnen hebben een grote slag ontvangen. Alles is verbrand. Hoeveel slagen hebt u al gehad in uw leven? Ziekte, kruis, opvoedingskruisen, werkkruisen, ambtelijke kruisen. Bent u al schuldenaar geworden? Of wijst u nog altijd naar anderen? De Heere mocht u doen vastlopen. Nathan mocht u bezoeken en zeggen: 'Gij zijt die man! Gij zijt die vrouw. Gij zijt die jongen of dat meisje!'

Simson werd eerst gedreven door het vlees. Hij ging met een geitenbokje in zijn armen. God liet hem vastlopen. Op een pijnlijke wijze werd het vlees ertussenuit geslagen. Toen werd hij gedreven door de Geest. Waardoor wordt u gedreven? Door het vlees? Zo is het van nature. Het vlees onderwerpt zich der wet Gods niet, het kan ook niet. Wordt u nog steeds gedreven door dat opstandige, zondige, onverbeterlijke, verdoemelijke vlees? Ach, de Heere mocht er uw ogen voor openen. We kunnen ook gedreven worden door vroom vlees. Ook dat is mogelijk. Dat maakt ook niet zalig. Smeek of de Heere u wil laten vastlopen. Dat u God mocht tegenkomen. Dat Hij zou zeggen: Tot hiertoe en niet verder. Het is keer op keer nodig dat u in uzelf vastloopt, opdat de sterke Held waarde krijgt. Opdat u als een krachteloze leert strijden tegen de vijanden in die sterke Held. Om met Luther te mogen zeggen:

Ons staat een sterke Held terzij,
Die God ons heeft verkoren.
Vraagt gij Zijn Naam, zo weet,
Dat Hij de Christus heet.
Gods eengeboren Zoon,
Verwinnaar op de troon,
De zeeg' is ons beschoren.

Amen.

2

Simson geroepen om Israël te verlossen

Zingen:	Psalm 69:4
Schriftlezing:	Richteren 15:9-13
Zingen:	Psalm 2:1 en 7
Zingen:	Psalm 62:4
Zingen:	Psalm 138:4

Geliefde gemeente,
In de voorgaande overdenking hebben we naar aanleiding van Richteren 15 vers 1 tot en met 8 stilgestaan bij Simsons overwinning op de Filistijnen. Hij begon zijn richterambt uit te oefenen. Er staat dat hij hen sloeg 'den schenkel en de heup, met een groten slag'. Daarna woonde hij op de hoogte van de rots van Etam. Toen was Simson het ermee eens om als een eenzame strijder te strijden tegen de Filistijnen, om te strijden voor het volk Israël in de Naam des Heeren.

Het volk Israël had van de Heere in Simson een richter gekregen, voor wie de vijand bang was. Maar hoe was het volk Israël daaronder? Gingen ze uit naar de rots Etam om te vragen of Simson voor hen wilde strijden en de Flistijnen wilde overwinnen? Nee, gemeente. We zullen in deze overdenking een zwarte bladzijde uit de geschiedenis van het volk Israël openslaan. Het volk trekt wel uit naar Etam, maar niet om te vragen of Simson voor hen wil strijden. Ze gaan uit met drieduizend man om Simson te binden! Om de door God geschonken richter te binden en uit te leveren aan de Filistijnen. Dat wordt herhaald als Christus op aarde is. Ook Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Zo zullen we zien dat achter Simson, de richter Gods, de meerdere van Simson, Christus, verschijnt.

Met de hulp des Heeren willen we overdenken hetgeen u vindt in Richteren 15 de verzen 9 tot en met 13. We lezen u nu vers 13b:

En zij bonden hem met twee nieuwe touwen en voerden hem op van de rots.

We schrijven boven onze overdenking: *Simson geroepen om Israël te verlossen*. We staan stil bij twee gedachten:
1. Israël veracht Simson om zijn roeping. We lezen dat in de verzen 9 tot en met 11a;
2. Israël bindt Simson om zijn roeping. U vindt dat in de verzen 11b tot en met 13.

1. Israël veracht Simson om zijn roeping
'Toen togen de Filistijnen op, en legerden zich tegen Juda, en breidden zich uit in Lechi.' De Filistijnen lieten het er niet bij zitten. De maat is vol. Die opstandige Simson moest opgeruimd worden! Zij waren immers de baas over het volk Israël. Er wordt een groot leger gemobiliseerd.

De Filistijnen zijn een beeld van satan. Ze gaan niet direct naar Simson, naar Etam, maar ze trekken op naar Juda en breiden zich uit tot Lechi. Ze gaan dus niet rechtstreeks op hun doel af. Met een ontzettend grote bezettingsmacht gaan ze naar Israël. Waarom gaan ze niet direct op het doel af? Omdat ze laf zijn. Ze zijn bang voor Simson. Niet voor het volk van Israël. Ze gaan druk uitoefenen op Israël omdat ze zelf buiten schot willen blijven. Ze proberen – dat was hun krijgslist – druk uit te oefenen op Israël, zodat Israël zijn eigen richter gaat vangen. De Filistijnen zijn een beeld van satan, die altijd kromme, slinkse wegen gaat. Hij spant meestal anderen voor zijn karretje. Het volk Israël mogen we zien als beeld van de Kerk en Simson als beeld van Christus. Nog steeds valt satan de Kerk aan om Christus te treffen. Denk aan Saulus van Tarsen. De Heere zegt tot hem: 'Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt.' Saulus vervolgde de Kerk, maar de Heere zegt: Saulus, u vervolgt *Mij*.

Satan is zo listig. Hij weet precies op welke wijze hij mensen kan doen vallen. Hij strijdt nooit met open vizier. Als u op listige wijze strijd voert tegen de ambtsdragers of tegen Gods Kerk, bent

u net als satan. Hij strijdt altijd tegen de ziel van Gods kinderen. En daar gebruikt hij graag middelen toe. Welke vijand staat daar het meest voor open, denkt u? Ons eigen hart! Denk aan David. Hij zat in ledigheid op zijn dak terwijl hij had moeten strijden voor zijn volk. Hij was thuisgebleven. Dat zag satan. David liet zijn oog vallen op Bathseba. En ... viel in de zonde. Hizkia was ook een koning van Israël. Hij was genezen van een grote krankheid. Hij mocht weten dat zijn zonden vergeven waren. Maar zodra de gezanten uit Babel kwamen, werd zijn hoogmoed geprikkeld. Hij verloochende de Heere. Hij deed alsof alles van hemzelf was en of hijzelf dit alles verworven had. Simson viel ook voortdurend voor de verleiding die satan als middel gebruikt om de Kerk des Heeren te laten vallen. Onthoud het, kinderen des Heeren, ons verdorven bestaan is de grootste vijand. Dat is de vijand *binnen* de poort. Dat verdorven bestaan doet altijd mee met satan. Teellinck zegt: 'Roei de zonde uit in uw hart, pas dán roeit u ook de vijanden uit.'

Job mocht aanvankelijk staande blijven. Satan gebruikte zijn vrouw als instrument. Ze zei: 'Zegen God en sterf.' Maar Job mocht staande blijven en zeggen: 'Zouden wij het goede van God ontvangen en het kwade niet?' Toch vervloekte diezelfde Job even later zijn geboortedag. Hij is aan het randje van de wanhoop terechtgekomen. Maar toen mocht hij onder God komen. Toen heeft hij gezegd: 'Maar ik weet, mijn Verlosser leeft.'

Die strijd is nodig om Gods kinderen krachteloos te maken. Om te leren uitroepen: 'In mij is geen kracht tegen deze grote menigte.' Opdat de ogen door Gods Geest naar boven getrokken zouden worden en we zouden uitroepen: 'Mijn ogen zijn op U.' We moeten krachteloos worden in onszelf opdat al onze verwachting van de Heere alleen is. Job zegt in hoofdstuk 42: 'Ik weet dat Gij alles vermoogt.' Toen had hij het geleerd: 'Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.'

De strijd tegen satan wordt toegestaan, opdat we leren strijden in Christus met de geestelijke wapenrusting. Satan heeft het ook op u gemunt. Hij probeert uw gedachten te vangen tijdens de kerkdienst. Hij probeert u af te houden van het Woord. Misschien voelt u die strijd wel, en bent u ontdekt aan uw verdorven bestaan. U zegt misschien: Ik luister voortdurend naar satan. Mocht u toch de toevlucht leren nemen tot die sterke Held ter hulpe. Alléén als we in Christus geborgen zijn, geldt wat we lezen in Psalm 132:

Wat vijand tegen Hem zich kant',
Mijn hand, Mijn onweerstaanb're hand
Zal hem bekleên met schaamt en schand';
Maar eeuwig bloeit de gloriekroon
Op 't hoofd van Davids groten Zoon.

Satan strijdt met middelen. Hij probeert alles te doen om in de strijd tegen de Kerk Christus aan te vallen.

Daar komt het leger van de Filistijnen bij Juda. Ze gaan niet naar Simson, de van God geschonken richter. Juda veracht Simson, en daarmee de Heere, Die in Zijn grote goedertierenheid deze richter nog gezonden heeft.

Hoe is het bij u? Kunt u Christus aan Zijn plaats laten? Probeert u nog steeds alles zelf te doen, terwijl u onder de waarheid opkomt? Het volk veracht de God van Israël. Het leger van de Filistijnen oefent druk uit en dat heeft effect. Ze worden bevreesd. Buigende gaan ze naar de Filistijnen en zeggen: 'Waarom zijt gijlieden tegen ons opgetogen?' Met andere woorden: Wij hebben toch niets verkeerds gedaan? We hebben toch de belasting betaald die u ons hebt opgelegd? We hebben toch al onze wapens weggedaan? We strijden toch niet tegen u? We gehoorzamen u toch? Ze hadden nog niet in de gaten dat de Filistijnen kwamen om Simson uit te schakelen.

De Filistijnen antwoorden: 'Wij zijn opgetogen om Simson te binden, om hem te doen gelijk als hij ons gedaan heeft.' Met andere woorden: Wees niet bevreesd. Het gaat niet om u, Juda, maar om Simson. *Hij* heeft ons ten onrechte zo geslagen. We zullen u niet aanvallen, het is ons om hem te doen.

De Filistijnen buigen niet onder Gods rechtvaardig oordeel. Want waarom had Simson zo'n grote slag geslagen? Omdat de Filistijnen zijn vrouw en schoonvader hadden opgesloten in het huis en levend hadden verbrand. Terwijl ze zelf die vrouw hadden opgezet tegen Simson. Tóén heeft Simson als richter door God gezonden,

gestreden tegen de Filistijnen. Toen was hij begonnen om Israël te verlossen. Maar de Filistijnen wilden niet buigen onder dat rechtvaardige oordeel.

Ziet u dat adamsbestaan? Want wij zijn van nature net als de Filistijnen. Ook wij willen niet buigen onder de Heere. Ook wij willen niet buigen onder het rechtvaardige doodvonnis. Alleen de liefde Gods in Christus kan ons doen buigen voor God en kan ons doen zeggen: 'Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.'

Hebt u het weleens ingeleefd wat we hebben gedaan in het paradijs? We zijn opgestaan tegen een goeddoend God. Niet alleen toen, we doen dat dagelijks. De Heere is oneindig vertoornd over onze zonden tegen Hem bedreven. Jonge vrienden, de Heere zal alle zonden moeten straffen. Jullie liggen allemaal onder het rechtvaardige oordeel des Heeren. We roepen het u toe: 'Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op den weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden.'

Satan speelt het volk Israël én hun van God geschonken richter tegen elkaar uit. Hij wil een wig tussen die beiden drijven. Dat deed hij ook in het paradijs. Daar heeft hij Eva gebruikt om Adam te laten vallen. En Adam viel en met hem het ganse geslacht der mensen. Daar heeft satan God tot leugenaar gesteld. En wij zijn hem gevolgd. Satan probeert altijd een wig te drijven. Ook tussen Gods kinderen en Christus. Als u nog nooit licht hebt gehad, weet u niet wat donkerheid is. Maar de Kerk des Heeren die iets van dat licht in Christus kent, die mag weten dat Christus het Licht der wereld is, die weet ook hoe benauwd het kan zijn als het donker is. Dan komt het ongedierte uit zijn holen. Ook satan. Dan zegt hij: 'Waar is God op Wien gij bouwdet?' Hij probeert altijd Gods kinderen zó ver te krijgen dat ze die goeddoende God, die lieve Christus, wantrouwen in Zijn macht, liefde en trouw. En als ze soms op het bed van zorgeloosheid liggen, net als de bruid in het Hooglied, vindt satan dat prima. Dan hebben ze de Heere niet nodig. Maar de Heere is de Getrouwe.

De meerdere Simson is sterker dan onze opstand. Hij kan alle touwen verbreken. Wat verbrak de zorgeloosheid bij de bruid? De liefde. De Bruidegom had Zijn liefdegeur achtergelaten op het handvat van de deur, en toen de bruid dát rook, ging ze uit om haar

liefste weer te vinden. In onszelf zijn we dood. Van onszelf spelen we samen met satan. Alleen Christus kan door Zijn liefde ons hart weer gevangennemen.

De Israëlieten zijn bang als de Filistijnen komen, maar ze worden gerustgesteld. 'Wees maar niet bang. Het gaat niet om jullie. Luister maar naar ons, dan komt het met jullie wel goed ...' De Israëlieten hadden Simsons woonplaats kunnen verraden. Dát was op zich al vreselijk geweest. Maar het is nog erger. Ze gaan zélf Simson vangen en binden. Dat vragen de Filistijnen niet. Satan oefent hier druk uit, en het verdorven hart buigt voor hem. Ze gaan uit. Juda kiest vrijwillig voor het juk van de Filistijnen. Ze kiezen vrijwillig tégen de richter Gods. Ze zeggen als het ware: Filistijnen, wij zullen u verder gehoorzaam zijn.

'Toen kwamen drieduizend mannen af uit Juda tot het hol der rots van Etam.' Wat zullen de Filistijnen gelachen hebben. Drieduizend Israëlieten gaan op pad, om hun van God geschonken richter te binden! Juda is de koningsstam. Is dit Juda, de leeuw die brult? Hier gaat het volk van Juda als een dode hond aan de voeten van de Filistijnen liggen.

O, gemeente, besef het toch dat satan ook u omringt. Van nature doen wij niet anders dan Christus, de meerdere Simson, verachten. We willen van nature Christus niet volgen en liefhebben. We zijn net als het volk Israël. We zondigen en verachten Christus *gewillig*. We mogen u nu Christus nog verkondigen. U mag nog horen dat Christus gekomen is, niet om zielen te verderven, maar om zielen te behouden. Hij is van de Vader gezonden naar deze wereld om vijanden met God te verzoenen. De richter Simson, die veracht werd door zijn volk, is een beeld van Christus. De Zijnen hebben ook Hem niet aangenomen. De kerkmens neemt Hem niet aan, ook al wordt Hij zondag aan zondag nog in uw midden grootgemaakt. Ook heden wordt nog door vrome mensen geroepen: 'Kruis Hem, kruis Hem, laat Barabbas los.' Christus was veracht en de onwaardigste onder de mensen.

Waarom verachten we Christus? Omdat we onze nood niet gevoelen. Omdat we van nature niet gevoelen dat we tegen God gezondigd hebben. Omdat de zonde geen smart geeft. Ds. Ledeboer zegt het zo eenvoudig in zijn vragenboekje: 'Wat is onze grootste ellende?

Dat we onze ellende niet kennen.' En als u uw ellende niet leert kennen, zult u ook niet tot God om verlossing roepen. Dan hebt u Christus niet nodig. Smeek om ogenzalf voor uw blinde ogen. Dan zult u het zien hoe ellendig, jammerlijk, arm, blind en naakt u bent. Dan wordt het waar:

Nooit zal zijn mijn zak ontbonden,
Voordat ik Jezus heb gevonden.

Als de droefheid naar God gewerkt wordt, zal er een onberouwelijke bekering tot zaligheid komen. De droefheid en smart die de Heere dan in uw hart legt, gaat alleen weg als we een oog des geloofs mogen slaan op de meerdere Simson. Dan is er zielenvreugd. Maar als Jezus er niet is in het leven van Zijn kinderen, en zij weer zien wie ze zijn en blijven, dan vloeien de tranen opnieuw. Dan zeggen ze: 'Ach, Heere, wie ben ik toch! Ik span voortdurend samen met die Filistijnen en ik kan tóch niet zonder U.'

Geef me Jezus, of ik sterf,
Want buiten Jezus is geen leven
Maar een eeuwig zielsverderf.

We gaan naar onze tweede gedachte:

2. Israël bindt Simson om zijn roeping

Daar gaan die drieduizend mannen van Juda om Simson te binden. Ze zien in hem geen rust- en vredeaanbrenger. Ze zien in Simson iemand die de rust komt weg te nemen. Ze moeten zo snel mogelijk van hem af. Zodra ze bij hem zijn, zeggen ze: 'Wist gij niet dat de Filistijnen over ons heersen? Waarom hebt gij ons dan dit gedaan?' Met andere woorden: Waarom brengt u ons in moeilijkheden? Waarom verstoort u onze rust? We hebben u niet nodig, Simson. We kiezen voor rust onder de onbesneden Filistijnen. We kiezen voor de rust bij satan.

Hebben jullie dat ook, kinderen, jonge vrienden? Denken jullie ook weleens: Dominee, stop nu toch eens om de zonde aan te wijzen. Ik wil nu graag in de zonde leven en later wil ik wel bekeerd worden. Maar ... wanneer is later? Wanneer is de dag van jullie dood?

Weten jullie dat? Het kan vandaag zijn. En als je dan nu nog rustig in Gods huis zit en nog steeds rust hebt met satan, als je nooit die geestelijke onrust hebt gesmaakt, dan zal het te laat zijn als jullie voor God moeten verschijnen. Gemeente, ziet u uw beeld in het volk van Israël? Ze verkiezen de onbesneden Filistijnen boven de verlossing uit de hand van de vijanden. Ze begeren vrede met de vijanden van God. Ze verachten de vriend van Christus. Al Gods geroepen knechten die zijn gezonden en uitgestoten in de wijngaard zijn vrienden van de Bruidegom. Maar ze worden vaak veracht. We kunnen onze mond zo vol hebben over alles wat we om ons heen zien, maar we hebben rust. Net als het volk van Juda. We wijzen nog naar anderen. Maar zijn we zélf al eens schuldenaar geworden voor de Heere? Hebt u het al uitgeweend in uw binnenkamer:

Wij hebben God op 't hoogst misdaan;
Wij zijn van 't heilspoor afgegaan;
Ja, wij en onze vaad'ren tevens.

Wij begeren gescheiden op te trekken van degenen die bij ons horen. Daar kan de Heere Zijn zegen niet aan verbinden. In de woorden: 'Wist gij niet dat de Filistijnen over ons heersen? Waarom hebt gij ons dan dit gedaan?' zien we ons beeld. Ook wij willen niet gewaarschuwd worden. We willen niet horen over wereldgelijkvormigheid. We willen niet gewaarschuwd worden dat we zondaar voor God moeten worden. We willen niet horen dat we verloren moeten gaan om de rijkdom van God in Christus te leren kennen. Hoe vaak is het niet in uw hart: 'Zwijg nu toch!'

Wat zal het geweest zijn voor Simson, gezonden te zijn om dat volk te verlossen. Simson was het eens geworden met de Heere om in alle eenzaamheid te strijden voor zijn volk. Hij was aanvankelijk begonnen om te strijden. En nu wordt hij door zijn eigen volk verlacht en willen ze hem binden! Hij doorleeft:

Mijn broed'ren ben ik vreemd, door elk onteerd,
En onbekend den zonen mijner moeder.

Simson gaat antwoorden. Hij heeft hetzelfde antwoord als de Filistijnen en zegt: 'Gelijk als zij mij gedaan hebben, alzo heb ik

hunlieden gedaan.' Bij Simson was dat terecht. Bij de Filistijnen niet. Simson werd door de Heere gedreven om het oordeel over de Filistijnen uit te voeren. En ... zijn de drieduizend Israëlieten dan overtuigd? Buigen ze onder de Heere en vragen ze de richter die Hij gezonden heeft: Simson, wilt u voor ons strijden? Nee! Juda is niet overtuigd. Ze willen van Simson af. Die rustverstoorder willen ze overdragen aan de Filistijnen.

'En zij zeiden tot hem: Wij zijn afgekomen om u te binden, om u over te geven in de hand der Filistijnen.' Ze wilden dus niet luisteren naar die kleine predicatie van Simson waarin hij zegt dat het naar recht is zoals hij gehandeld heeft met de Filistijnen. Ze willen niet buigen onder het recht. Ze willen niet door Simson bevrijd worden. Ze willen zelf koning zijn. Ze willen de wereld, de satan en de zonde niet loslaten. Ze zeggen als het ware: Laat ons met rust, Simson!

Onthoud, geliefde gemeente, wat Jakobus zegt in het Woord des Heeren: 'Weet gij niet dat de vriendschap der wereld een vijandschap Gods is?'

Wat is het vreselijk als u nog steeds de wereld, de zonde en satan hoger acht dan Christus. Weet u wat de Heere zei tegen Zijn volk, dat Hem verachtte en Hem doodde? 'Het zal Tyrus en Sidon verdraaglijker zijn in den dag des oordeels.' Op een andere plaats zegt Hij: 'De mannen van Ninevé zullen opstaan in het oordeel met dit geslacht en zullen hetzelve veroordelen.' Zij hebben alleen de wet gehoord. Maar u, gemeente, hebt van uw kinderjaren af gehoord dat er een weg van behoud is. Dat er maar één Naam onder de hemel gegeven is door Welke we zalig moeten worden. O, buigt u dan in 't stof. Kniel voor de Heere en smeek: 'Heere, wilt U me toch bearbeiden. Wilt U mij toch in het stof brengen. Mijn hart is zo hard. Ik kan mijn nek niet buigen. Maar wilt U Uw Geest schenken opdat ik U mag lief krijgen met mijn gehele hart.'

Wie krijgen het ontdekt dat het volk Israël hier vanbinnen zit? Dat u altijd voor uzelf kiest en van Christus af wilt? Dat zijn Gods kinderen. Zij worden ontdekt aan de grote vijandschap tegen de Heere. En weet u wanneer die vijandschap nog groter wordt? Als u los moet laten al wat van uzelf is. Als u uw teksten en uw versjes moet loslaten. Als u alles wat buiten Christus is moet loslaten en alles waarop u uw zaligheid bouwde. O, wat wordt die vijandschap groot als u moet leren dat uw liefde tot God niet de grond van de

zaligheid is. Want als u dáárop gaat bouwen – ook al is het van God geschonken – bouwt u nog buiten dat enige Fundament. We zullen moeten horen van de lippen van de Heere Zelf: '*Ik* heb u liefgehad met een eeuwige liefde.' Dát geeft wederliefde tot de Heere. Maar op alles wat uit *onszelf* komt, mogen we onze zaligheid niet bouwen. O, wat komt de vijandschap boven als we alles buiten de Heere moeten verliezen. Als we er zelf aan moeten. Denk aan de zaal van Kajafas, waar Petrus, een apostel, een kind van God, zijn Meester verachtte en zei: 'Ik ken den Mens niet.' De Kerk leert dat ze zó vijandig is, dat ze Christus veracht.

Wanneer gaat dat smart doen? Als de getrouwe God Zich omwendt en hen met ogen vol liefde aankijkt. Hij zegt niets. Maar Zijn ogen zijn vol liefde. Dát treft het hart en dat doet uitgaan, bitterlijk wenende: 'Heere, ik heb U veracht. Is er voor mij nog zaligheid mogelijk?' Dan moet u alles verliezen. Dan is het rechtvaardig als de Heere u voor eeuwig zal verdoemen. Maar dan volgt ook de noodkreet: 'Och HEER', och wierd mijn ziel door U gered!' Wat een eeuwig wonder dat er toch staat na Christus' opstanding: 'En Hij [Christus] is van Cefas [Petrus] gezien.' De Heere maakt altijd plaats voor Zichzelf door Zijn *liefde*. Hij verbreekt de harten door Zijn liefdesogen. Hij zal de Zijnen bezoeken als ze denken naar recht voor eeuwig onder te gaan in een eeuwige nacht. Als ze denken voor eeuwig in de klauwen van satan te moeten verkeren. Dan zoekt de Heere Zijn afgedwaalde kinderen op.

Daar staan die Israëlieten voor Simson. 'Waarom hebt u ons dat gedaan?' Ziet u Simson staan, de sterke man die enkele duizenden Filistijnen met zijn handen doodsloeg? Nu staan er drieduizend broeders van hem. En wat doet Simson? Gaat hij die drieduizend broeders kort en klein slaan? Dat lezen we niet. Er staat slechts: 'Toen zeide Simson tot hen: Zweert mij dat gijlieden op mij niet zult aanvallen.' Met andere woorden: Als u mij niet doodslaat, zal ik me laten binden. Dan zal ik gewillig meegaan, en dan mag u me overleveren aan de Filistijnen. Wonderlijk. Zo kennen we Simson toch niet? We zien hier dat Simson buigt onder zijn roeping. Hij zegt als het ware: 'Ik ben door de Heere geroepen om tegen de Filistijnen te strijden. Niet tegen u. Ik ben gekomen om jullie te verlossen.'

Simson is hier gewillig, gehoorzaam. Hij kon op andere momen-

ten zo ontbranden in toorn. Maar hier, in de eenzaamheid, op de rots Etam is hij gemeenzaam met de Heere. Simson is op Etam voor het eerst nederig en zachtmoedig. Hij is het met de Heere eens. Hij verzet zich niet tegen zijn roeping. Simson offert zichzelf op. Hij heeft zichzelf over voor de dood. Hij is bekleed met lijdzaamheid en zachtmoedigheid. Hij buigt hier voor de Heere. Simson mag de Heere volgen. Hij wordt bearbeid door de Geest als een zachtmoedig mensenkind. Etam is hier een zwarte bladzijde in de geschiedenis van Israël, maar een schone, heerlijke bladzijde in het leven van Simson. Op Etam mag Simson godsvrucht uitstralen. De eenzaamheid heeft vruchten afgeworpen. Vaak werd hij gedreven door boosheid en wellust. Maar hier zien we wat genade vermag. De woeste Simson is hier maar een klein iemand. Maar hij is groter dan toen hij tussen duizend mannen stond die hij versloeg. Hier mag Simson volgen in zijn zwakheid. Wat zegt Salomo? 'De lankmoedige is beter dan de sterke, en die heerst over zijn geest, dan die een stad inneemt.'

We gaan eerst zingen, Psalm 62 vers 4.

We zien Simsons godsvrucht uitstralen. De woeste man die duizenden mensen kon doodslaan – als richter Gods welteverstaan – zien we hier als een zachtmoedig man de voetstappen van Christus drukken. Hij vraagt alleen: 'Als u mij niet doodt, zal ik mij overgeven en mij laten binden. Dan kunt u mij overleveren aan de Filistijnen.' Hij weet dat dan zijn dood zal volgen. Hij is voor de Naam en de zaak van Christus bereid om gebonden te worden, ja, om te sterven, zoals Paulus dat zei.

Simson zegt: 'Zweert mij ...' En wat zeggen de mannen? 'Neen, maar wij zullen u wel binden en u in hunlieder hand overgeven, doch wij zullen u geenszins doden.' Ziet u waar een mens toe in staat is? Ze *zweren* hier. Ze roepen de Naam des Heeren aan. Ze zeggen: 'Zo waarachtig als de Heere leeft, wij zullen u niet doden.' Dat zijn nu nette, vrome kerkmensen die Christus verachten. Vreselijk! Dat is ons bestaan! Als u onbekeerd de kerk verlaat, als u doorgaat met uw vijandschap tegen God en Sions Gezalfde, bent u net als de mannen van Juda. Dan veracht u de Gave Gods onder eedzwering en kiest u voor satan. Dat is uw beeld en mijn beeld!

'En zij bonden hem met twee nieuwe touwen en voerden hem

op van de rots.' Simson werd niet gebonden met gerafelde, oude touwen. Nee, met twee nieuwe touwen. Ze wilden zekerheid. Niets mocht meer tegenwerken om Simson over te dragen in de handen van de Filistijnen. Ze wilden van hem af. Zo voerden ze hem op van de rots.

Ziet u Simson gaan, omringd door het volk dat hij liefheeft? Als de Heere Zijn knechten zendt, krijgen ze liefde tot het volk waar ze heen moeten. Hier wordt Simson door dat volk gebonden. Wat zal het hem gesmart hebben. Ook al mocht hij de voetstappen van Christus drukken. En ook al geeft dat troost en rust, wat zál het hem een bittere gal geweest zijn dat hij door zijn eigen volk werd overgeleverd om door de Filistijnen gedood te worden.

Gemeente, kinderen, liep Simson daar alleen tussen die drieduizend mannen? Nee, God was aan zijn zij. Hij ondersteunde Simson in het leed dat hem genaakte. Simson was bedeeld met godsvrucht. De Heere zal Zijn Kerk nooit begeven of verlaten. Hier mocht Simson het in oefening hebben. Gemeente, als u mag ervaren dat Christus aan uw zijde is, dan bent u zelf niets. De Heere was alles voor Simson op Etam. Hij kon zeggen: 'De HEERE is mijn Licht en mijn Heil, voor wie zou ik vrezen?'

Daar gaat Simson. Hij is een type van Christus, Die in de hof van Gethsémané zei, toen de bende op Hem afkwam: 'Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dezen heengaan.' Christus, de grote Richter Gods, de grote Tussentreder, gezonden door de Vader om vijanden met God te verzoenen, is in Gethsémané gewillig tussengetreden, gehoorzaam aan Zijn roeping. Want Christus kon niet gebonden worden als Hij daar niet mee instemde. Hij zei: 'Of meent gij dat Ik Mijn Vader nu niet kan bidden, en Hij zal Mij meer dan twaalf legioenen engelen bijzetten?'

Christus liet Zich *vrijwillig* binden. Hij werd gespuugd en geslagen. Hij ging vrijwillig de dood in. Omdat Hij op Zich genomen had in de stille vrederaad om vijanden met God te verzoenen. Christus was gewillig. Die voetstappen mocht Simson al drukken in het Oude Testament toen hij van Etam naar Lechi werd geleid. Christus was gewillig omdat Hij met touwen van liefde gebonden was aan Zijn Vader. Omdat Hij gebonden was aan het eeuwige welbehagen. Gemeente, omdat Christus de Zoon van Gods welbehagen is, omdat

Christus gewillig tussengetreden is, is de zaligheid nog mogelijk. Daarom heeft de Heere Zijn Zoon gezonden en zendt Hij nog Zijn knechten en worden er nog toegebracht onder de prediking.

Simson was eenzaam. Maar Christus was nog véél eenzamer. Simson mocht de gunst des Heeren ervaren. Als de Heere aan onze zijde is, is alles aanwezig. Dan kunnen we soms ergens zijn waar álles tegen ons is. Maar als de Heere met ons is, is alles aanwezig. Christus was echt eenzaam. Hij was buiten de gunst van Zijn Vader op Golgotha, toen Hij uitriep: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' Hij was van God verlaten, om Zijn volk – dat zich vrijwillig aan satan heeft verbonden – los te maken van de touwen van zonde en schuld, en van de touwen van de vloek der wet. Wat is het een voorrecht als u moet en mag doorleven dat u uzelf vrijwillig hebt vastgebonden aan satan, en dat u zich dagelijks vrijwillig overlevert aan satan. Als u op die plaats mag komen waar u moet zeggen: Het zal naar recht zijn als ik eeuwig gebonden zal worden om te zijn op de plaats waar wening zal zijn en knersing der tanden. Want dáár wordt de noodkreet geboren: 'Och HEER', och wierd mijn ziel door U gered.' Als u moet doorleven:

Ik lag gekneld in banden van den dood;
Daar d' angst der hel mij allen troost deed missen;
Ik was benauwd, omringd door droefenissen.

Kent u dat? Weet u dat u uzelf op die plaats hebt gebracht? Dat u uzelf vrijwillig hebt gebonden aan satan omdat u zo gewillig bent in de zonde? U veracht Christus dagelijks. De dichter zegt: Maar, "k riep den HEER' dus aan in al mijn nood.' En die dát kennen, zullen ook mogen weten:

Toen hoorde God; Hij is mijn liefde waardig;
De HEER' is groot, genadig en rechtvaardig,
En onze God ontfermt Zich op 't gebed.

Wat krijgt het Avondmaalsformulier dan een waarde. 'Hij gebonden, opdat ik ontbonden zou worden.' Hij de Tussentreder, opdat Hij mij verlossen zou uit de klauwen van satan en mij terug zou brengen in

een verzoende staat met Zijn Vader. Gemeente, dan bent u gewillig om uw roeping als een kind of knecht van God te vervullen. Dan mag u het zingen met Psalm 116:

Och HEER', ik ben, o ja, ik ben Uw knecht,
Uw dienstmaagds zoon; Gij slaaktet mijne banden;
Dies doe ik U gewillig offeranden
Van lof en dank, U plechtig toegezegd.

Dan bent u het eens met de Heere en is Hij alles. Dan ziet u geen Filistijnen. Dan mag u alleen zien op Hem, die sterke Held. Wat wordt het dan smartelijk als u keer op keer, na alle ontvangen genade, ook nadat u gesmaakt hebt wat het is om verlost te zijn van de banden van satan, en gebonden te zijn aan Christus, Hem moet bedroeven. Want alleen in Christus ligt de ruimte. Alleen als we aan Hem gebonden zijn met koorden van eeuwige liefde, ligt er ruimte. Maar de Kerk moet doorleven dat ze Christus dagelijks opnieuw bindt. Dat ze Hem uitlevert aan satan door haar zonden, ongeloof en twijfel. Door haar luisteren naar satan. Door onverenigd te zijn met de wegen des Heeren. Dan kan het zo benauwd worden. Ja, het wordt steeds benauwder als dat wordt ingeleefd. Dan hoort Gods kind satan steeds meer lachen. Net als de Filistijnen als ze straks Simson zien aankomen. Dan gaat Gods kind met de dichter uitroepen:

O HEER', verlos mij uit de banden,
Waarin de boze mij beknelt!

Dan gaat u inleven: Ik heb me vrijwillig gebonden, en door iedere zonde bind ik me opnieuw. Ik kán mezelf niet verlossen, maar U kunt het, Heere! Wat een eeuwig wonder dat Hij de Redder blijft.

Simson, de verlosser, werd gebonden door zijn volk. Ze willen niet dat hij hen zal verlossen. Toch is hij verlosser gebleven. Ook al verhinderen ze het hem. Zo is het ook met Christus. Hij werd gebonden door het volk. Hij lag gebonden in het graf. Maar Hij is opgestaan op de paasmorgen. Nu zijn al die banden van zonde, satan, schuld, wereld en de vloek van de wet voor eeuwig ontbonden.

Wanneer worden die banden voor de Kerk ontbonden? Als ze mag zien op Christus. Als u Zijn liefde mag ervaren. Want die liefde doet alle banden smelten. Dan mag u zien op de sterke Held, Die alleen verlossen kan. Om in een weg van heiligmaking de pijn van de banden van de zonde, de schuld en de satan smartelijker te ervaren. Maar ook om meer en meer de banden waarmee u gebonden bent aan Christus te mogen ervaren. De eeuwige liefdesbanden, waarmee u in Christus verbonden bent aan een drie-enig God, zullen nooit verbroken worden. Die banden geven ook gemeenschap aan het lijden van Christus. Als die banden en de liefde Gods gevoeld mogen worden, dan mag u de Heere volgen zonder vragen. Dan kunt u buigen onder uw roeping en onder de eenzaamheid op de rots Etam. Dan mag u buigen als u gebonden wordt door degenen die u lief zijn.

Daar gaat Simson. Gewillig en bereid om te sterven. Maar het is Gods tijd nog niet. In Richteren 16 lezen we van zijn einde. Daar is Simson ten onder gegaan met vele Filistijnen. Dat was een geloofsdaad. Hier was hij bereid, maar nog niet uitgediend. In Lechi wordt hij overgeleverd aan de Filistijnen. Ze juichen. Maar ze juichen te vroeg.

Gemeente, wat is uw keus? Met Jozua willen we u vragen: 'Kiest u heden wien gij dienen zult.' Wat zou het groot zijn als u als vader en moeder, of als u persoonlijk mocht zeggen over het huis van uw hart: 'Maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen den HEERE dienen.'

Gemeente, u bent nog onder het Woord. Waarom hinkt u op twee gedachten? God bracht u hier. Hij zonderde u nog af. Zo de HEERE God is, volgt Hem na, en zo het Baäl is, volgt hem na. 'Kiest u heden wien gij dienen zult.' Christus of satan. De vijand of de van God gezonden Redder van de vijand. Kiest u voor de banden met satan? Of voor de vrijheid die in Christus is? Kies heden wie gij dienen zult. Voor de dood óf voor het leven.

Gemeente, eens komt de tijd dat u niet meer kúnt kiezen. Dan is het voor eeuwig te laat. Ik weet het wel, we kunnen zelf niet kiezen. Maar schuil daar niet achter weg! We wíllen niet kiezen. Ik hoop dat de Heere u geeft dat u met smart zult inleven: Ik heb gekozen vóór satan en tégen een goeddoend God. Ik heb altijd nog gestreden. Ik heb Christus gebonden. Ik heb keer op keer gekozen voor satan. Ik hoop dat het vandaag uw gebed mag zijn:

O HEER', verlos mij uit de banden,
Waarin de boze mij beknelt.

Dan zal ook op Gods tijd volgen:

Die gevang'nen vrijheid schenkt,
En aan hun ellende denkt.

Amen.

3

Simson te Lechi

Zingen:	Psalm 4:3
Schriftlezing:	Richteren 15:14-19
Zingen:	Psalm 27:1 en 2
Zingen:	Psalm 107:7
Zingen:	Psalm 119:36

Geliefde gemeente,
In de vorige overdenking hoorden we van een dieptepunt in het leven van het volk Israël. Ze hebben de door God gezonden verlosser, Simson, gebonden vanwege zijn roeping. Ze hadden liever rust mét de Filistijnen, de vijanden des Heeren, dan dat ze verlost zouden worden door Simson, die door God gezonden was om het volk van Israël te verlossen. Het was een zwarte bladzijde in de geschiedenis van Israël. Maar het was ook een hoogtepunt in het geestelijk leven van Simson. De man die in woede kon uitbarsten en Filistijnen met zijn handen doodsloeg, was hier gewillig om gebonden te worden. Hij stak als het ware zijn handen uit. Hij liet zich binden en wegvoeren naar Lechi. Maar ondanks dat hij gebonden was, bléép hij de verlosser van Israël. Hij was immers door de Heere geroepen om Zijn volk te verlossen. In deze overdenking zien we Simson aankomen bij Lechi. Voortgestuwd door drieduizend mannen van Juda. We zien de Filistijnen staan. Ze beginnen te juichen. Maar dan grijpt de Heere in. Hij schenkt krachten zodat Simson duizend Filistijnen kan doodslaan met een ezelskinnebak. We hopen stil te staan bij Richteren 15 de verzen 14 tot 19. We lezen nu alleen het laatste deel van vers 19:

Daarom noemde hij haar naam: De fontein des aanroepers; die in Lechi is tot op dezen dag.

We schrijven naar aanleiding van ons tekstwoord boven deze overdenking: *Simson te Lechi.* We staan stil bij:

1. Een hoogmoedige Simson;
2. Een ootmoedige Simson.

1. Een hoogmoedige Simson
Daar komen de drieduizend mannen van Juda. Ze duwen Simson voor zich uit. Hij is gebonden door het volk dat hij heeft lief gekregen. Het is het volk waar hij door de Heere naartoe is gezonden.

'Als hij kwam te Lechi, zo juichten de Filistijnen hem tegemoet.' Wat zijn ze verheugd. Nog even, dan hebben ze hun aartsvijand in handen. Dan zullen ze hem doden! De Filistijnen juichen te Lechi. Maar er is er Eén Die ook juicht, Die ook lacht. Dat is de Heere. Psalm 2 zegt het: 'Die in den hemel woont, zal lachen; de Heere zal hen bespotten.' De Heere staat overal boven. Beseft u dat als u wederom Christus veracht? Als u Hem wederom bindt en uitlevert aan de Filistijnen? Ondanks alles wat Hij aan uw ziel ten koste legt? Onthoud het: 'Die in den hemel woont, zal lachen; de Heere zal hen bespotten.'

Simson is weerloos en krachteloos in zichzelf. Daar loopt hij met gebonden handen. Maar dan wordt de Geest des HEEREN vaardig over hem. Denkt u eens in wat dat was. Simsons eigen volk drijft hem vooruit naar de vijand toe. De vijand staat als het ware gereed om hem te grijpen. Naar de mens gesproken is het verloren. Maar dan grijpt de Heere in. Hij laat de krachten van Zijn Geest in Simson vloeien. Een onwederstandelijke, ontzaglijke kracht stroomt Simson binnen. Gemeente, de Heere zal Zijn kinderen en knechten nooit begeven of verlaten. Hij denkt aan Zijn gebondenen. Hij is het Die gevangenen vrijheid schenkt, en aan hun ellende denkt.

De vijand kan Simson voortduwen, de vijand kan proberen Gods kind aan te grijpen, maar de Heere in de hoogte is sterker dan het geweld. Hij grijpt precies op het juiste moment in. We zien als het ware de handen van de Filistijnen al komen. De Heere is nooit te vroeg en nooit te laat. Als Hij te vroeg was geweest, had Simson de Heere niet nodig gehad. Was de Heere te laat geweest, dan was Simson omgekomen. Maar de Heere kwam precies op tijd. De touwen die aan Simsons armen waren werden als linnen draden die van het vuur gebrand zijn, en zijn banden versmolten van zijn handen.

Gemeente, wanneer is nu de Kerk des Heeren, wanneer zijn Gods knechten het sterkst? Als ze krachteloos zijn in zichzelf. Als de dood voor ogen is en als er geen uitkomsten meer zijn. Wanneer er alleen nog een noodkreet naar de Heere klinkt, en de Heere ondersteunt zo'n krachteloze met Zijn onwederstandelijke kracht, dán breken alle banden. Dat kunnen de banden van het ambt zijn, die soms zo kunnen binden. Dat kunnen persoonlijke banden zijn of banden die u door andere mensen worden aangedaan. Maar als de Heere een krachteloze in zichzelf komt aan te gorden met krachten bij Hém vandaan, dan versmelten de banden. Dan zijn die banden als linnen draden die van het vuur gebrand zijn. Dan mag de Kerk aangegord worden met kracht uit de hoogte. Dan mogen ze de krachten krijgen bij Hem vandaan, Die óók gebonden was. Over Wie de vijand ook gelachen heeft. Maar Hij is ten derden dage opgestaan en heeft alle banden verbroken. De banden van de dood, van de hel, van de zonde, van de wereld.

Simson wordt hier bediend uit de kracht van de opgestane Levensvorst. Als de Kerk dat deelachtig mag zijn, als zij als een krachteloze bediend mag worden uit dat heiligdom, uit de Levensvorst Die zit aan de zijde van Zijn Vader, dan mag gezongen worden: 'De HEERE is mijn Licht en mijn Heil (...). De HEERE is mijns levens Kracht, voor wien zou ik vervaard zijn? (...) Ofschoon mij een leger belegerde, mijn hart zou niet vrezen.'

Daar staat Simson. Achter hem staan de mannen van Juda. Ook zij zien dat de banden plotseling gebroken worden. Vóór Simson staat de vijand. Ze hebben waarschijnlijk met grote verbazing gekeken. Simson wordt aangedaan met kracht uit de hoogte. En Wie staat er náást hem? Met alle eerbied gesproken: Wie staat er naast Gods knechten als ze bediend worden uit de hoogte? Luther wist het en zong:

Ons staat een sterke Held terzij',
Die God ons heeft verkoren.
Vraagt gij Zijn Naam? Zo weet
Dat Hij de Christus heet.
Gods eengeboren Zoon,
Verwinnaar op de troon.
De zeeg' is Hem beschoren.

Naast Simson staat Hij, Die alle macht heeft in hemel en op aarde. Simson kijkt om zich heen, en dan vindt hij een vochtig ezelskinnebak. Dat is een kaak van een ezel. Als wij zo'n kinnebak zien liggen in de natuur is het vaak uitgedroogd. Dáár kan nog wel een rake klap mee gegeven worden, en dat kan pijn doen. Maar Simson vindt een *vochtig* kinnebak. Moet hij dáár nu mee gaan slaan? Daar kun je toch geen kracht mee zetten? Simson ziet het. Hij kijkt om zich heen, grijpt dat kinnebak en dan heeft hij – voordat men het beseft – de eerste Filistijn al doodgeslagen. Aangedaan met de onweerstaanb're kracht slaat hij met dat vochtige kinnebak nog negenhonderd negennegentig andere Filistijnen dood. In een mum van tijd liggen er duizend Filistijnen rondom Simson. Doodgeslagen met een voor de mens ongeschikt middel. Een vochtig ezelskinnebak.

Waarom kon Simson met een ongeschikt middel duizend mensen doodslaan? Omdat het een middel was dat de Geest wilde gebruiken. Een dwaas middel in het oog van de mensen, maar de Heere gebruikte het. Het is ons gebed dat de Heere de dwaasheid der prediking ook mocht gebruiken tot zaligheid van de hoorders. Paulus zegt in 1 Korinthe 1 vers 21: 'Zo heeft het Gode behaagd, door de dwaasheid der prediking zalig te maken die geloven.' Mochten dan ook heden met een vochtig ezelskinnebak vijanden van God neergeveld worden op het slagveld van vrije genade. Dat u, of jullie, kinderen, mochten uitroepen: 'Voer mij uit het leger, want ik ben zeer verwond.'

Simson strijdt met een ongeschikt middel. Hij slaat er duizend Filistijnen mee. Abisaï sloeg er driehonderd met een spies. Samgar zeshonderd met een ossenstok. Zo zijn er nog meer voorbeelden te noemen. Achter Simson zien we de meerdere Simson. Achter Simson zien we de Vorst van het heir des HEEREN, Christus. Hij heeft een schare neergeveld die niemand tellen kan. Een schare ontvangen uit de handen van Zijn Vader. Een schare die Hij door de prediking van het Woord zal neervellen. Wat een onderscheid met Simson. Wat een onderscheid met Samgar. Wat een onderscheid met Abisaï. Als zij sloegen, sloegen ze *levenden* dood. Maar Christus slaat *doden* tot leven. Daarom is er nog hoop voor hen die dood liggen in zonden en misdaden. Christus slaat, als de Geest aan Zijn Woord verbonden wordt, tot leven. Dan gaat zo'n zondaar die dood was, inleven dat hij in zonde ligt. Dat hij in zichzelf niet

anders is dan een dal van dorre doodsbeenderen. Maar zo iemand, die bediend wordt uit Christus, de opgestane Levensvorst, zal op Gods tijd en op Gods wijze mogen buigen voor de Levensvorst om bediend te mogen worden uit Zijn volheid. Daarin is genade voor genade. Om er dan achter te komen dat Hij, Die een dode tot leven sloeg, een Vriend is Die altijd liefheeft. Dat Hij de Broeder is Die in de benauwdheid geboren wordt.

Simson slaat met het ezelskinnebak duizend Filistijnen dood. Wat zullen de Filistijnen gerend hebben voor hun leven. Wat zullen ze beschaamd geweest zijn! Toen ze Simson zagen, hebben ze gejuicht. Maar ze zijn weggerend. En de mannen van Juda? Wat hebben zij gedaan? Ze zijn ook weggerend. We lezen dat Simson *alleen* was in Lechi. De mannen van Juda, die onverdiend verlost zijn van de Filistijnen door Simson, hebben zichzelf niet verootmoedigd. Ze zijn niet in de schuld teruggekomen. Ze hebben niet om vergeving gesmeekt. Ze zijn niet naar Simson toe gegaan. Ze hebben niet beleden: Simson, wat hebben we u toch aangedaan! Nee. De mannen van Juda zijn weggerend.

Daar staat Simson. Alleen. O, het is het beeld van ons allen. Als we horen dat Christus overwonnen heeft, en dat Hij altijd zal overwinnen, als we horen dat Christus satan de kop heeft vermorzeld, wat zeggen we dan van nature? 'Wij willen niet dat Deze over ons Koning zij.' Vreselijk! Als we Christus verachten, is dat een teken dat we dood liggen in zonden en misdaden. Dat is een teken dat er geen leven in ons is. Dan kunnen we naar Gods huis komen. Dan kunnen we ons scharen onder de prediking van het Woord. Dan kunnen we met aandacht luisteren en misschien zelfs nog indrukken hebben van het Woord. Maar het is tekort voor de grote eeuwigheid. We zijn als de mannen van Juda, die wegvluchten van Simson, die duizend Filistijnen heeft doodgeslagen.

Sta niet boven Juda, gemeente. Ontdekking leert dat Juda hier vanbinnen zit. Dat we altijd weer zo ontrouw zijn. Dat we altijd wegvluchten van de Heere. Dat we bouwen op eigen kracht en de Heere nooit nodig hebben. Ontdekking leert dat we de Heere verachten in Zijn trouw, in Zijn liefde en in Zijn macht. We zijn trouweloos aan een trouw houdend God Die nooit zal laten varen

het werk van Zijn Goddelijke handen. Dát maakt zo beschaamd als we dat mogen zien.

Daar staat Simson. Hij heeft duizend Filistijnen doodgeslagen met een vochtig ezelskinnebak. De Filistijnen zijn weggerend. De mannen van Juda zijn weggerend. En dan gaat Simson een overwinningslied zingen. 'Toen zeide Simson: Met een ezelskinnebak, een hoop, twee hopen, met een ezelskinnebak heb *ik* duizend man geslagen.' In het Hebreeuws staat er voor 'een hoop' en 'een ezelskinnebak' nagenoeg hetzelfde woord. We zien dan ook dat vers 16 als het ware een gedicht is. Het zijn woorden die op rijm zijn gezet. Eigenlijk staat er: 'Ik heb duizend Filistijnen als ezels doodgeslagen. Ik heb ze op twee hopen geworpen.'

Daar staat Simson. Horen we hem zingen: 'Ik heb ... in de kracht des Heeren duizend Filistijnen doodgeslagen'? Nee, die sterke Simson, voor wie alle vijanden sidderen, zingt: 'Ik heb ...' Hij heeft krachten van God gekregen, maar hij schrijft de krachten aan zichzelf toe. 'Ik heb ...' Hij kijkt nog eens rond en ziet duizend Filistijnen op twee hopen liggen. 'Ik heb ...' Hij gooit als het ware het kinnebak weg en geeft die plaats een naam.

Welke naam zouden u en ik aan deze plaats geven? Zou het zijn *Eben-Haëzer*? Tot hiertoe heeft de Heere mij geholpen? Ach, wees toch eerlijk. We zijn niet beter dan Simson. Hij noemt de plaats Ramath-Lechi. Dat wil zeggen: de plaats van het kinnebak of de hoogte van het kinnebak. Simson eindigt dus in zichzelf. Simson eindigt in het middel. Hij eindigt niet in Isrels God, van Wie hij kracht en sterkte heeft gekregen. Hij eindigt in zijn eigen 'ik'. Dat is de grootste vijand op aarde. Het Nebukadnezarsbestaan dat leeft in ons aller hart, dat eigen ik, is onze grootste vijand. Denk niet dat alleen Simson daar vol mee zat. Simson, een kind en knecht des Heeren, zat vol met zijn eigen ik. Hij zat vol met hoogmoed. En daar zitten we allemaal vol mee, gemeente. Of heeft u nooit gedacht dat ú de beste vader, de beste moeder of de beste werkgever of werknemer bent? Hebt u nooit gedacht dat ú de beste man of vrouw bent? Kinderen, hebben jullie nooit gedacht: Ík ben de beste van de klas? De stoerste in de klas? Ik ben de meest populaire jongen of het populairste meisje op de JV? Heb je nooit gedacht dat je veel mooiere kleding had dan anderen? Dat je knapper bent dan anderen? Ouders, hebt u nooit gedacht: Mijn huis is het meest

smaakvol ingericht? Ik heb de mooiste auto enzovoort, enzovoort? Dat is hoogmoed. Dat is het zingen van het eigen lied. Het lied van 'ik ben'. Hebt u nooit gedacht: Ik ben de meest trouwe kerkganger? Ik heb nog nooit mijn plaatsje leeg gelaten? Hebt u nooit gedacht: Ik ben de beste diaken, de beste catechiseermeester, de beste predikant, de beste juf van de zondagsschool?

Gemeente, ontdekking leert dat we niet anders doen dan het eigen 'ik' zingen. 'Ik heb ...' Ook Gods kinderen. Hoe vaak denken we niet dat we de diepste inleidingen, de meeste ontdekkingen, de meeste worstelingen of het teerste leven hebben? Ík kan bidden, anderen niet. Gemeente, dat 'eigen ik' zit in ons allen. Ga niet boven de Judeeërs staan. Ga niet boven de Filistijnen staan. Maar ga ook niet boven Simson staan, die hier in hoogmoed zingt: 'Ik heb ...' We eindigen altijd in onszelf. Met alle gaven die de Heere ons gegeven heeft. Hoe zouden we zelf zijn als we de ander iets geven en hij of zij zou eindigen in de middelen of in zichzelf? Hoe zouden wij reageren als die ander de gever niet in ere zou houden? Ach, we moeten beginnen bij onszelf. In ons aller hart leeft: 'ik, ik, ik'. Paulus zegt: 'En wat hebt gij, dat gij niet hebt ontvangen?' Ons 'ik' staat altijd centraal.

Wat is genade? Als de Heere een mens die zichzelf centraal stelt, tegenkomt en gaat onttronen en de hoogmoed gaat breken. Het is genade als de Heere nog zúlke wegen wil gaan en ons van onze hoogmoed wil afbrengen. Als Hij ons als een nietig, zondig Adamskind in het dal van ootmoed aan Zijn voeten terechtbrengt. Het zijn vaak pijnlijke wegen die tegen ons ingaan. De Heere weet volmaakt wat nodig is om ons pasklaar te maken om bediend te worden vanuit Zijn volheid. Om ons te treffen in onze hoogmoed, opdat we in het dal van ootmoed aan Zijn voeten terecht zouden mogen komen. Dat gaan we bij Simson zien. De Heere gaat ingrijpen en maakt van de *hoogmoedige* Simson een *ootmoedige* Simson.

2. Een ootmoedige Simson

De laatste woorden van zijn overwinningslied hebben net geklonken. Dan grijpt de Heere in. 'Als hem nu zeer dorstte.' In de grondtaal staat er dat hij een dorst kreeg tot stervens toe. Het was de tijd van de tarweoogst. Dat is de warmste tijd, ook in Israël. Als er dan na zo'n inspannende bezigheid geen water is, vloeien de krachten

weg. We zien Simson, die zó sterk was, die eindigt in eigen kracht, plotseling niets worden. Hij was onoverwinnelijk voor de Filistijnen, maar hij kan de dorst niet verdragen.

Gemeente, vaders, moeders, ambtsdragers, als u uzelf centraal stelt, krijgt u de Heere tegen. U zult het van God moeten verliezen. Hij is krachtiger dan alle geweld. De Heere gaat Simson afbreken door hem dorst te geven. Daardoor gaat de Heere Simson apart nemen. Hij geeft hem onderwijs. Wat zou het een genade zijn als ook u heden ontdekt mocht worden aan uw hoogmoed en dat de Heere u daarin zou afbreken. Ook uw *nederige* hoogmoed moet afgebroken worden, want dat is de ergste vorm van hoogmoed.

De Heere gaat Simson door die dorst leren: Simson, Ik ben jaloers op Mijn eigen eer. Simson, Ik heb u krachten gegeven om die Filistijnen dood te slaan. Ook u, als man of vrouw, als vader of moeder. Ík heb u wijsheid en talenten gegeven om dat bedrijf te mogen opbouwen. En nu zingt u in uzelf. U bouwt op uzelf. Ik, de Heere, ben een jaloers God op Mijn eer. U eindigt in de geschonken middelen die Ik u gegeven heb. Hoogmoedig mensenkind in ons midden: Die roemt, roeme in de Heere. Simson roemde in zichzelf. Hij juichte in zichzelf, net als de Filistijnen. Daarom gaf de Heere hem die dorst.

'Als hem nu zeer dorstte.' Het is genade als de Heere nog zo'n dorst geeft, een dorst tot stervens toe. Het is voor Simson een onbegrijpelijke weg. Wegen die tegen ons vlees zijn, zijn onbegrijpelijk. Daar zijn we het nooit mee eens. In die wegen komt de vijandschap in ons naar boven. Maar het zijn wegen van de Heere, en daarom wegen vol wijsheid en liefde. Het zijn getrouwe wegen. Als u terug mag blikken op de kromme wegen die nodig waren om *u* in de diepte te brengen, dan mag u weleens in verwondering zeggen:

Heilig zijn, o God, Uw wegen;
Niemand spreek' Uw hoogheid tegen!
Wie, wie is een God als Gij,
Groot van macht en heerschappij?

Door die dorst gaat de Heere de hoogmoedige Simson ootmoedig maken. Door die dorst gaat de Heere Zijn hoogmoedige kind – want het is Zijn kind gebleven! Daarom handelt de Heere zo met

hem. Daarom kastijdt de Heere Simson. Hij kastijdt de zoon die Hij liefheeft – weer een aanhankelijk en afhankelijk kind maken. Bedeeld met kinderlijke vreze.

Wat zien we hier in Simson die tweemens naar voren komen! Vanaf het uur van de wedergeboorte zijn Gods kinderen een tweemens. Dan is er de oude mens en de nieuwe mens. Vanaf het uur van de wedergeboorte is er een strijd tussen vlees en Geest. Als de *Geest* boven ligt, mag u gericht zijn op Christus, op de sterke Held Die alleen verlossen kan. Maar als het *vlees* boven ligt zingt u het 'ik-lied'. Dan veracht u en bindt u de Heere, ook na alle ontvangen genade. O, dat vlees, dat hoogmoedige vlees, dat maar nooit wil buigen onder de Heere. 'Want het vlees onderwerpt zich der wet Gods niet; want het kán ook niet.' Ons eigen vlees is zo verdorven. Als de Heere niet zou tegenhouden en als Hij geen dorst geeft, zullen we omkomen in al die verdorven krachten van onszelf. De Heere komt tegen met dorst om Simson te gaan leren: 'Zonder Mij kunt gij niets doen.'

Bent u ook al afgebroken? Bent u van al uw hoogten afgebracht? We kunnen denken dat we heel wat zijn, maar als de Heere ons eraan ontdekt wie we zijn en blijven, dan komen we in het dal van ootmoed terecht. Dan gaat u net als Job en Abraham uzelf verfoeien in stof en as. De Heere brengt Zijn kinderen op de plaats waar Hij hen wil hebben. Is dat een plaats waar Hij hen zal doden? Nee, Hij brengt Zijn kinderen in een weg van dorst op een plaats waar Hij hun het *leven* wil schenken, voor het eerst of opnieuw. Hij ontneemt alle gerechtigheid van onszelf, alle wijsheid, alle vermeende heiligheid, alle vermeende krachten van onszelf. Ja, de Heere ontneemt alle vroomheid die we menen te bezitten. Weet u waar de Heere Zijn kinderen brengt? Aan Zijn heilige voeten, waar ze een uitgedroogde, verdoemelijke zondaar zijn. Daar leren ze: 'Uit u geen vrucht meer in der eeuwigheid.' Daar leren ze buigen onder de Heere, onder het vonnis: 'Houw hem uit; waartoe beslaat hij ook onnuttelijk de aarde?' De Heere brengt Zijn kinderen op een plaats waar ze zeggen: Werpt U mij maar tussen de dode Filistijnen, als een nutteloos kinnebak. De Heere brengt Zijn kinderen en knechten op die plaats waar ze moeten zeggen: Ik ben niets. Ik heb nooit iets gedaan wat tot eer van de Heere was. En áls er al iets was in mijn leven, dan kwam het bij God vandaan.

Daar is Simson. De man voor wie de Filistijnen sidderden. Daar is hij als een bevend, uitgedroogd en niets betekenend riet. Krachteloos. De Heere brengt hem aan Zijn heilige voeten. Als de Heere daar brengt, blijft er van u niets over. Ik hoop dat u er iets van kent. De een wordt getroffen in zijn lichaam, de ander in zijn psyche, een derde in zijn kinderen, een vierde in zijn bedrijf, een vijfde wordt getroffen in zijn ambt. De Heere weet zo volmaakt welke dorst er nodig is in uw leven. Als de Heere die dorst geeft, komt u op de plaats van schuld en schaamte. Dan moet u belijden: 'Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?' Dan zult u moeten belijden: Ik ben altijd nog een eerrover van U geweest. U bent altijd zo goed voor me geweest. U hebt me zo veel geschonken. Ik heb er alles doorgebracht. Ik ben altijd geëindigd in mezelf of in de weldaden. Wat een genade als de Heere brengt in het dal van ootmoed. Wat een genade als de Heere u daar brengt, waar u zelf helemaal niets meer bent. Dat kost de gehele mens. Dan komt u erachter dat u een *vijand* van Hem bent. Maar als de Heere doortrekt, komt u daar te liggen als een groot zondaar die nergens meer recht op heeft. Maar die toch uitroept: 'Och HEER', och wierd mijn ziel door U gered.' De Heere brengt u op de plaats waar u minder bent dan de Filistijnen en dan de Judeeërs en dan een vochtig kinnebak. De Heere zal u van uw hoogten afbrengen. Wat een genade om te leren: 'Zo wij sterk zijn, daarvan hebt *Gij* alleen de eer.'

Wat was nu de grootste zegen voor Simson? Dat hij in Gods kracht duizend Filistijnen mocht doodslaan? Nee, wat was de grootste zegen? Dat hij als een ontkrachte, als een groot zondaar, als een niet en nul aan Gods heilige voeten mocht komen. Het is oneindig veel groter als één man door God wordt neergeveld – ook na ontvangen genade – dan dat één man duizend Filistijnen doodslaat. De Heere heeft Simson dorst gegeven om hem zijn krachten te ontnemen. Om hem te brengen in het dal van ootmoed.

We gaan eerst zingen uit Psalm 107 het zevende vers.

Gemeente, de Heere liet Simson vastlopen. Wat is het een genade als we vastlopen, als we op een doodlopende weg terechtkomen. Als we onszelf mogen leren zien als een verdoemelijk zondaar voor God. De Heere breekt de hoogmoedige Simson af en brengt hem

in het dal van ootmoed. En nu zien we zo duidelijk dat het een werk van de *Heere* is. U vraagt: Waar ziet u dat aan? Wel, als Simson is afgebroken en daar in Lechi ligt, stervende van de dorst, gaat hij met een schorre stem de trouwe Verbondsgod aanroepen. De Heere brengt in de nood opdat Zijn kinderen Hem zouden aanroepen.

En wat horen we dan van Simson, de man die eerst zo roemde in zijn eigen ik? '*Gij* hebt door de hand van Uw knecht dit grote heil gegeven.' Hoort u het? 'Gij ...' Dat is het eerste woord van zijn gebed. '*Gij* hebt door de hand van Uw knecht dit grote heil gegeven.' Simson komt onder God terecht en belijdt: 'Heere, het is Uw werk dat er duizend Filistijnen dood liggen om me heen. Heere, Gij hebt met Uw almachtige hand mijn nietige mensenhand omspannen en kracht gegeven om met dat onbetekenend middel, een ezelskinnebak, duizend Filistijnen dood te slaan. Gij hebt door de hand van Uw onnutte dienstknecht duizend Filistijnen doodgeslagen. Gij ...' Als we op die plaats zijn, als we onder God mogen komen nadat we vastgelopen zijn, dan mogen we een ander overwinningslied zingen. Eindigend in de Heere.

Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht;
Uw vrije gunst alleen wordt d' ere toegebracht.

'Gij hebt door de hand van *Uw knecht*.' Uw knecht ... Simson was zelf een krachteloze. Het wordt hem zo'n wonder dat de Heere hem nog als knecht wil hebben. 'Uw knecht ...' Hij grijpt direct de Heere aan als de sterke Held. Hij is in zichzelf een afgekeurde richter. We horen hem als het ware zeggen: Ik ben een afgekeurde ambtsdrager, een afgekeurde knecht, maar wilt Gij het ambtswerk dat ik mocht verrichten in Uw kracht, zegenen, Heere?

Simson is gericht op de Heere. Want wat is nu zijn nood? Smeekt hij om een druppel water? Smeekt hij om verlossing? Nee! Hoor hem bidden: 'Zou ik dan nu van dorst sterven en vallen in de hand dezer *onbesnedenen*?' Zal ik vallen in de handen van de Filistijnen? O, Heere, als dat gebeurt, dan zullen ze me naar de tempel van Dagon brengen. Ze zullen mij doodslaan en mijn dode lichaam leggen voor Dagon. Dan krijgt die afgod de eer. Dan is het mijn schuld dat *U* niet de eer krijgt, maar Dagon, de god van de onbesnedenen. Och,

Heere, dat kan niet! Dan zal Uw grote, goede, lieve Naam gelasterd worden om míjne zonden. Heere, dat kan niet.

Ziet u, waar de Heere Zijn Kerk en knechten brengt? Hij breekt hen af, opdat God álles wordt. Hij breekt hen af, opdat ze gericht mogen worden op de ere Gods. Als de Heere u doet vastlopen, als u onder God mag buigen, net als Simson, dan hebt u Gods eer hoger en liever dan uw eigen verlossing. Dan bent u gericht op de Heere. Simsons nood als hij is vastgelopen, is: 'Heere, hoe kunt *U* nog aan Uw eer komen?' Is dat ook uw nood weleens geweest? Is er weleens een moment in uw leven geweest dat u God liever had dan uw eigen zaligheid? Is er weleens een moment geweest in uw of jouw leven, dat u mocht buigen voor het Goddelijke recht? Dat u mocht zeggen: 'Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig'? Dan weet u ook iets van wat Simson hier gaat doorleven:

Wie Mij aanroept in den nood,
Vindt Mijn gunst oneindig groot.

Als de mens uitgewerkt is – we zeggen het zo gemakkelijk – dán gaat God werken. Als de mens vastloopt, laat de Heere zien dat er een sterke Held is Die verlossen zal en kan.

'Toen kloofde God de holle plaats die in Lechi is, en er ging water uit van dezelve.' We zien Simson daar liggen op een rots in Lechi, stervend van de dorst. Maar tóch God de eer gevend. Dat is een zoete plaats. Als we het met God eens mogen zijn, mogen we iets smaken van het hemelleven. In Lechi daalde de hemel af bij Simson. De Heere gaat bedienen vanuit Zijn volheid. Vlak bij waar Simson ligt, scheurt de Heere de rots en wordt er water naar boven gestuwd. We lezen: 'En er ging water uit van dezelve, en hij dronk.' Ziet u dat de Heere altijd plaatsmaakt voor Zichzelf? Hij geeft dorst, Hij geeft dat u moet sterven van de dorst, om daarna water te geven. Dan mag u drinken om dronken te worden van het vette van Zijn huis.

'Toen kwam zijn geest weder en hij werd levendig.' We zien Simson als het ware met een Goddelijke glans op zijn gezicht. Als de hemel laag daalt, straalt u dat uit. Dan mag u een vruchtje van ootmoed voortbrengen. Nederigheid, zachtmoedigheid, barmhartigheid. Dan

bent u de *minste* van iedereen. Dan bent u minder dan het Filistijnse volk. Dan bent u minder dan de Judeeërs, die God verachten. 'Toen kwam zijn geest weder en hij werd levendig' van het geschonken water. Hij proefde Gods gunst in dat water. Ik denk dat er bij Lechi een echo was van Jesaja 12: 'Ik dank U, HEERE, dat Gij toornig op mij geweest zijt.' Heere, als U me niet was tegengekomen, was ik in mijn hoogmoed gebleven. U bent toornig op mij geweest, maar U bent niet toornig gebleven. 'Uw toorn is afgekeerd, en Gij troost mij.' Dan mag u met vreugde het water scheppen uit de fonteinen des heils. Dat verkwikkende, verfrissende, verkoelende, genezende water. Dan bent u zelf niets en is de Heere alles. Dan mag u met Datheen zingen:

Ik zal niet sterven noch vergaan,
Maar leven, en in alle landen
Van Gods weldaden doen vermaan.

Dan smeekt u: 'Heere, ik heb het niet verdiend, maar mag ik mijn leven besteden in Uw dienst?' Dan mag u leven uit Hem, Die heeft uitgeroepen: 'Mij dorst.' Zijn tong kleefde aan Zijn gehemelte, vanwege mijne zonden. Dan mag u leven uit Hem, Die de dood is ingegaan. Maar Hij is ook opgestaan. Hij heeft de banden gebroken. Hij bedient Zijn Kerk vanuit Zijn volheid. Als u mag leven uit Hem, mag u volgen zonder vragen. Dan mag u met Datheen zingen uit Psalm 23:

Hij verkwikt mijn ziel, die zeer is verslegen,
Om Zijns Naams wil leidt Hij mij in Zijn wegen.

Dan is het waar:

Geen meerder goed, Heer', Gij mij geven meugt,
Dan dat Gij mij vernedert en maakt kleine.

God kliefde voor Simson de rots. Christus, de meerdere Simson, heeft Zichzelf laten klieven, en dat om die hoogmoedige Simsons, die altijd maar van Hem af gaan, te hulp te komen. Hij is gekliefd, omdat Simson hoogmoedig was. Hij is gekliefd om Simson in het

dal van ootmoed te brengen. Hij heeft Zichzelf laten klieven. Zijn handen en Zijn voeten zijn doornageld. Zijn zijde is met een speer doorkliefd. 'Toen kwam er bloed en water uit.' Als u in Lechi mag liggen, vastgelopen, omkomend, en mag zien op de Heere, dan mag u weleens zien op het bloed en het water dat uit de zijde van Christus komt. Dan mag u het weleens getuigen, zelf niets zijnde, maar Hij alles: 'Hij is blank en rood, Hij draagt de banier boven tienduizend.' Gemeente, als u zó door de Heere in het dal van ootmoed wordt gebracht, mag u roemen in uw zwakheden. 'Want als ik zwak ben, dan ben ik machtig.' O, wat een genade, als u als een totaal verzwakte mag horen: 'Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.' Dan mag u de Heere volgen, door goed gerucht en kwaad gerucht. Bij eer en oneer. Dan mag u met Paulus zeggen: 'Want ik ben bereid niet alleen gebonden te worden, maar ook te sterven (...) voor den Naam des Heeren Jezus.'

We lezen van Simson dat zijn geest wederkomt. Hij wordt opnieuw levendig. Maar nu moet de naam Lechi aangepast worden. De naam die Simson eerst gaf, 'Ramath-Lechi', hoogte van het ezelskinnebak waarmee ík duizend Filistijnen doodgeslagen heb, mag Simson aanpassen, omdat hij bediend wordt uit de Levensbron. 'Daarom noemde hij haar naam: De fontein des aanroepers.' In de grondtaal staat er: Die voor de aanroeper geopend is.

Hij slaat toch, schoon oneindig hoog,
Op hen het oog,
Die need'rig knielen.

Die Fontein is er tot op deze dag. We lezen het: 'Die in Lechi is tot op dezen dag.' Deze Fontein is er voor vastlopers. Voor degenen die sterven van de dorst. Voor hen die het uit genade geschonken is om van hun hoogmoed afgebracht te worden en te zijn in het dal van ootmoed. Voor hen is die Fontein er nog en daarom mogen we degenen die sterven van de dorst, die zéér dorsten, toeroepen: 'Die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet.' Christus is plaatsbekledend gekliefd.

Gemeente, hoe is het met u? Is het nog steeds: 'Ik heb ...'? Of is het door genade: 'Gij hebt ...'? Wees eens eerlijk. Mocht de Heere u eens in uw binnenste doen blikken. Mocht u maar eens zien dat u zo'n hoogmoedig monster bent, dat alles wat u uit Gods hand hebt gekregen, misbruikt tot uw eigen eer en roem. Is het nog steeds: 'Ik heb ...'? 'Ik heb zo veel mensen in mijn bedrijf. Ik heb zo veel omzet. Ik heb die mooie kleding, dat prachtige huis, die mooie auto, dat dure speelgoed, dat horloge, die telefoon ...'? Is het nog steeds: 'Ik heb ...'? Mocht het 'Gij hebt' worden. Dat zal gaan in de weg van afbraak. Maar wat een genade als de Heere u tegenkomt in het leven en u doet vastlopen.

Als u tot het einde van uw leven volhardt in 'ik heb', zal het u vergaan als de rijke man. Dan zult u eeuwig smeken om een druppeltje water! Dan zal de Heere zeggen: 'Gij hebt uw deel gehad in uw leven.' En als u één keer door genade hebt mogen zeggen in waarheid: 'Gij hebt', dan zal het uw begeerte zijn om het nog eens een keer te mogen zeggen. Dan is het uw bede: 'Mag ik het nog eens eens worden met U, Heere?' Als u hebt mogen getuigen: 'Gij hebt ...' dan zult u straks eeuwig gelest worden. Dan is er nooit meer dorst nodig om u klein te maken. Dan bent *u* niets meer en dan is de Heere álles. Dan wordt u altijd gelest uit die zuivere rivier van het water des levens dat voortkomt uit de troon Gods en des Lams. Dan zult u eeuwig zingen: 'Het is door U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen.' Wat is het? 'Ik heb'? Of is het 'Gij hebt'?

Amen.

4

Simson, een richter Gods, die ook zondaar bleef

Zingen:	Psalm 65:1
Schriftlezing:	Richteren 15:20-16:3
Zingen:	Psalm 119:18 en 19
Zingen:	Psalm 68:11 en 17
Zingen:	Psalm 107:8

Geliefde gemeente,
In de voorgaande overdenking hebben we gezien dat Simson mocht buigen onder zijn roeping tot richter van Israël. De Heere bracht hem in de diepte. Hij bracht Simson van zijn hoogmoed af bij Lechi en deed hem buigen. Daar hoorden we voor het eerst uit Simsons mond: 'Uw knecht'. Hij was gewillig geworden om de Heere in deze weg te volgen. En dan staat er direct achteraan: 'En hij richtte Israël in de dagen der Filistijnen twintig jaar.'

Daarmee hopen we met de hulp des Heeren verder te gaan. We overdenken Richteren 15 vers 20 en Richteren 16 de verzen 1 tot en met 3. We lezen nu alleen het 20e vers van hoofdstuk 15 en het 1e vers van hoofdstuk 16:

En hij richtte Israël in de dagen der Filistijnen twintig jaar.
Simson nu ging heen naar Gaza; en hij zag aldaar een vrouw die een hoer was, en hij ging tot haar in.

We schrijven boven onze overdenking: *Simson, een richter Gods, die ook zondaar bleef.* We letten op:
1. Simson als richter. U leest dat in Richteren 15 vers 20;
2. Simson als zondaar. Daarover spreken de eerste verzen uit Richteren 16.

1. Simson als richter

'En hij richtte Israël in de dagen der Filistijnen twintig jaar.' De voorbereidende periode tot het richterschap van Simson werd afgesloten bij Lechi. Toen mocht hij buigen onder zijn roeping. Er staat zo eenvoudig: 'En hij richtte Israël in de dagen der Filistijnen twintig jaar.' Meer staat er niet over de periode dat hij Israël richtte. We lezen met name zaken – ook minder verheffende – uit het begin van Simsons leven. In hoofdstuk 16 lezen we over zijn einde. Het toont ons dat ook Gods knechten mensenkinderen blijven.

Twintig jaar heeft Simson Israël mogen richten in de kracht des Heeren. Twintig jaar lang heeft hij als het ware de Filistijnen in de kracht Gods in bedwang mogen houden. Toch staat dit slechts in één regeltje weergegeven. Twintig jaar lang waren de Filistijnen, de vijanden van God en Zijn volk, bang voor Simson. En Israël? Kwam het volk tot inkeer? Bent ú tot inkeer gekomen sinds de tijd dat u onder de dienst des Heeren mocht komen? Twintig jaar lang waren de Filistijnen bang voor Simson. Maar het volk Israël zonk al dieper weg in de zonde en de ongerechtigheid. Als wij doorgaan met het verharden van onze nek, als wij doorgaan in onze zondige, opstandige levenswandel, móét de Heere wijken. Dat zien we ook in de tijd van Simson. Hij leefde in dezelfde tijd als Eli en Samuël. We lezen in 1 Samuël 3 over die tijd dat het Woord des Heeren dierbaar was in die dagen. Dat wil zeggen dat er haast geen profeten meer waren. Er was haast geen stem en opmerking meer. God had hun – ondanks hun verval – nog een richter gezonden. En ondanks hun binden van de richter Gods, ondanks dat het volk de Heere verwierp, gaf Hij hen nog niet over aan zichzelf. Was er enige verdienste in dat volk? Nee!

Waarom gaf de Heere nog een richter die het volk twintig jaar mocht richten? Omdat de *Christus* nog geboren moest worden uit dat volk. Dát had de Heere besloten. En wat Hij besloten heeft, zal zonder hindering voortgaan. De Heere is de Getrouwe. Hij zal Zijn besluiten uitvoeren. Daarom was er nog een richter gekomen. Simson mocht twintig jaar dat volk richten. De Heere zal doorgaan.

De geschiedenis is tot troost. De omstandigheden zijn hetzelfde als in de dagen van Simson. Maar zoals er toen een Simson werd gezonden om twintig jaar te richten, zo zal de Heere doorgaan met het uitstoten van Zijn knechten. Zo zal de Heere Zijn knechten

zenden, opdat Zijn huis vol zal worden. De vijand zal nooit winnen. Het welbehagen des Heeren zal door de hand van de meerdere Simson gelukkiglijk voortgaan.

Volk des Heeren, als u eerlijk bent, zult u zich niet boven dat volk van Israël kunnen stellen. Ook ú acht uzelf altijd maar hoger dan de Heere. Het is alleen *genade* als we onder de Heere mogen komen. Als u eerlijk bent zult u zich ook niet boven de Filistijnen kunnen stellen. Wat zitten er een Filistijnen vanbinnen. Als de Heere eerlijk makende genade geeft, kunnen we onszelf niet boven anderen stellen. Boven niemand. Dan moeten we zeggen: Het goede dat ik wil, doe ik niet, en het kwade dat ik niet wil, dat doe ik. Mijn vlees onderwerpt zich der wet Gods niet en het kan ook niet. Kent u die begeerte dat het geloof eens gesterkt mag worden en dat we onze wegen eens mochten beteren? Ach, volk des Heeren, Hij is getrouw. Hij zal degenen die Hij verkoren heeft nooit aan zichzelf overgeven.

Gij hoort hen die Uw heil verwachten,
O Hoorder der gebeên!
Dies zullen allerlei geslachten
Ootmoedig tot U treên.

Dan gaat uw hoogmoed eraan. Dan ligt u met een ootmoedige Simson in Lechi. Dan mag u zeggen: Heere, ik zal gewillig zijn om U te volgen.

Simson was twintig jaren richter in de dagen der Filistijnen. We zullen in de tweede gedachte zien hoe hij zijn levensavond heeft doorgebracht. Maar we willen u ook wijzen op de meerdere Simson. Hij richt niet slechts twintig jaar, maar de meerdere Simson is een Simson Die regeert van eeuwigheid tot eeuwigheid. Hij regeert *altijd*. Hij zegt: 'Ik zal u niet begeven, Ik zal u niet verlaten. Ondanks uw zondige, opstandige, onverbeterlijke bestaan. Ik zal een Zon en Schild blijven, want Mijn Naam is HEERE. Ik ben de onveranderlijke Verbondsgod.' Hij vertoont Zichzelf nog steeds in het brandende braambos van Zijn Kerk. Hij regeert van eeuwigheid tot eeuwigheid. Hij bidt voor Zijn Kerk en zegt: 'Vader, Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van den boze.' Hij zal niet rusten tot Zijn ganse Kerk eeuwig bij Hem zal zijn. Dan is ze

verlost van zichzelf. Dan is ze verlost van de satan en van de wereld. Dan is er geen Schild meer nodig. Dan zal de Zon altijd schijnen.

'En hij richtte Israël in de dagen der Filistijnen twintig jaar.' Wat staan deze woorden op een opmerkelijke plaats. Als we het leven van Simson doornemen lijkt het wel of de heilige Bijbelschrijver het levensboek van Simson met deze woorden wilde afsluiten. Want wat er daarna komt, is zó ingrijpend. Het levensboek van Simson is aan het slot van hoofdstuk 15 nog niet ten einde. De Heere is zo eerlijk. Ook Zijn Woord is zo eerlijk. Het verheerlijkt Gods kinderen niet in zichzelf. Nee, de Heere verheerlijkt *Zichzelf* en *Zijn* grote Naam en *Zijn* grote daden. Dat zien we ook hier.

Het Woord des Heeren beschrijft niet alleen wat genade vermag, maar ook wie genade krijgen. Zondaren! Gods kinderen worden gevonden als zondaren. De Heere zegt: 'Ik zag u, vertreden liggende in uw geboortebloed.' De Kerk des Heeren wordt ontdekt aan hun zonden. Als een verloren zondaar worden ze aan Zijn voeten gebracht. Om daar – naar recht – vertrapt te worden? Nee! Om hen te wijzen op het grote heil dat er in Christus is voor verloren zondaren. Het Woord des Heeren beschrijft wie Gods kinderen *zijn* en wie ze *blijven*. Ze zullen er in een weg van afbraak achter komen dat ze minder zonde gaan doen, maar groter zondaar worden. Er huist een vuile bron van wanbedrijven in hun binnenste. Maar alleen in díé weg krijgt Christus, de meerdere Simson, waarde. Alleen in de weg van afbraak leert de Kerk meer en meer leunen en vertrouwen op de grote, meerdere Simson. Het wordt een steeds groter wonder dat de meerdere Simson Zijn kinderen en knechten niet wegstuurt van Zijn school, maar dat Hij iedere keer weer Zich in eeuwige ontferming over hen komt te ontfermen.

Zo leert de Kerk om uit de volheid van Christus te putten. Want Hij is geschonken tot wijsheid, tot rechtvaardigheid, tot heiligmaking en tot een volkomen verlossing.

Simson *begint* Israël te verlossen, maar de meerdere Simson is gekomen om een *volkomen* verlossing aan te brengen. Het Boek des Heeren is vervuld van die volheid die er is in Christus voor een verloren, verdoemelijke zondaar in zichzelf.

Het Woord des Heeren is eerlijk. Het beschrijft wat genade vermag maar ook hoe de Kerk zich leert kennen. Als zondaar. Als u of

jij zich nog nooit als zondaar hebt leren kennen, als de zonde u nog nooit gesmart heeft, hebt u nog nooit gebogen onder deze meerdere Simson. Het is zo'n onderscheid of we de zonde *inleven* of dat we de zonde *uitleven*. Die laatste bladzijden uit het levensboek van Simson zijn pikzwarte bladzijden. Simson gaat zich uitleven in de zonde en de wellusten. Het is niet geschreven tot navolging, maar tot waarschuwing. Want de Heere zal de zonde straffen. Hij zal ook Simson tegenkomen. Gods kinderen zondigen niet goedkoop. De gevolgen van de zonde zullen hen achtervolgen tot hun einde toe. Denk maar aan David. Het zwaard is niet geweken van zijn huis. Simson heeft niet meer kunnen kijken aan het eind van zijn leven. Hij is blind gestorven. Als zijn naam niet was opgenomen in de galerij der geloofshelden in Hebreeën 11, zouden we niet kunnen geloven dat in zijn leven genade was verheerlijkt. Onthoud, er is niets in een kind of knecht van God wat de Heere ooit zal kunnen behagen. Nee, het zal zijn: 'Wie roemt, die roeme in de HEERE.' 'Door U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen.'

We gaan naar onze tweede gedachte:

2. Simson als zondaar

'Simson nu ging heen naar Gaza.' Dat zal aan het eind van zijn leven zijn geweest. Gaza was de hoofdstad van de Filistijnen. Daar waren veel afgodsbeelden. Er werd ook gebogen voor de afgod Dagon. In Gaza werd wellust vermengd met godsdienst. Er was veel ongerechtigheid. Gaza was ver van de tabernakel, die te Silo was. Ver van de plaats waar de Heere nog woonde onder Israël. Waar de arme Hanna's hun zonden beweenden en beleden. Gaza was ver verwijderd van de plaats waar de Heere Zijn beloften kwam te vervullen en waar alles wees op Christus. En nu gaat deze dienstknecht des Heeren, Simson, van de Heere af naar Gaza. Is het hoogmoed? Wil hij de Filistijnen uitdagen? We weten het niet. Hij bezoekt straten waar hij niet hoort te komen. Kennen jullie dat, jonge vrienden? Waar zijn jullie deze week geweest op internet? Welke riolen hebben jullie bezocht? Je bent niet beter dan Simson. Zie hem daar gaan in de zondige straten van Gaza.

'En hij zag aldaar een vrouw die een hoer was.' In zijn jeugdige leven ging hij ook naar het Filistijnse land en zag daar ook een Filistijnse vrouw. Toen was hij zijn ouders ongehoorzaam. En nog

vóór de bruiloft ten einde was, was het huwelijk alweer ontbonden. Simson gaat nu Gaza in en ziet een vrouw die hoer is. Hij ziet haar aan en sluit zijn ogen er niet voor. Zou u het doen? Zou jij het doen? Simson biedt geen weerstand tegen dat opborrelende, wellustige gevoel in zijn hart. Hij is niet als Job, die een verbond sloot met zijn ogen.

Satan ziet de blik van Simson op die wellustige vrouw. En wat doet hij? Hij wakkert de wellust in het hart van Simson aan. Dan moeten de beschermengelen – die altijd rondom Gods kinderen zijn – van Simson wijken. Ze zien dat Simson wíl zondigen. De engelen trekken zich terug, en Simson gaat tot haar in. Ontzaglijk! Een nazireeër Gods, een richter Gods, een kind van God, gedreven door de begeerte en de wil om te zondigen, brengt zijn geweten tot zwijgen en geeft zich schaamteloos over aan een vrouw van lichte zeden. Gemeente, Simson, die in de kracht Gods duizend man versloeg met een ezelskinnebak, is in eigen kracht niet opgewassen tegen de vele Filistijnen die in zijn hart leven. O Simson, hebt u dan geen lessen getrokken uit uw huwelijk, waarin de Heere u zo is tegengekomen? Toen wilde u nog binnen de grenzen van het huwelijk blijven. Maar nu wilt u de liefde bedrijven *buiten* de grenzen van het huwelijk.

De zonde brengt van kwaad tot erger. Als we de deur voor satan op een klein kiertje zetten, wrikt hij de deur open. Dat zien we hier. De zonde gaat van kwaad tot erger. De eeltlaag op onze ziel wordt bij iedere zonde dikker en dikker, totdat we totaal ongevoelig zijn voor het kwaad. We zijn onverbeterlijk. Hebt u, ouders, hebben jullie, jonge mensen, dat al ingeleefd? Het is genade als we inleven dat we nooit iets kunnen doen tot eer van de Heere. Als we zien dat we onverbeterlijk zijn, worden we bang voor onszelf. Vlucht u weleens naar uw binnenkamer en schreeuwt u het uit: 'Och, Heere, mijn vlees is zo sterk. Ik moet het keer op keer verliezen van mijn vlees. Heere, het kwade dat ik niet wil, dat doe ik. Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods? In mij is geen macht tegen deze grote menigte. Tegen al die vuile Filistijnen hier vanbinnen. Maar mijn ogen zijn op U. Ik verwacht Uw trouwe hulp van boven. Heere, wil mijn geloof toch sterken. Geef dat ik in Uw kracht mijn leven mag beteren. Tot eer van U.' Is dat uw gebed?

Simson ging in tot die zondige vrouw. Wat zal satan gelachen hebben. Wat zal hij gespot hebben met de Heere. Wat zal hij geroepen hebben: Die knecht van U heeft een zondige vrouw liever dan U. Hij heeft de dienst der zonde liever dan de dienst des Heeren. Hoe vaak heeft de satan dat al over *u* gezegd? U hebt allen een gedoopt voorhoofd. Bij iedere zonde die u doet, lacht de satan om u. En gaat u toch door met zondigen tegen een goeddoend God? Weet u wat zo'n wonder is? Dat Simson de Heere niet kan tegenvallen. Hij weet wat van Zijn maaksel zij te wachten. Hoe zwak van moed, hoe klein ze zijn van krachten. En dat ze stof van jongs af zijn geweest. De Heere wist wie Simson was, al vanaf de eeuwigheid. Hij kent al Zijn schapen. Is het dan geen eeuwig wonder als de Heere u niet wegstormt en u overgeeft aan de helse satan? Satan probeert altijd een wig te drijven. Hij probeert er alles aan te doen om u in zijn handen te houden. Het maakt hem totaal niet uit of u werelds bent of godsdienstig. Of u zich uitleeft in de zonde of dat u achter uw mobieltje de zonde bedrijft. Satan doet alles om u in zijn macht te houden. Om vrede met u te houden. Zolang die sterk gewapende zijn hof bewaart, is het vrede. Zo doet hij er ook alles aan om een wig te drijven tussen Gods kinderen en de Heere. Ze zullen nooit uit Gods handen vallen, want er is geen afval der heiligen. Christus heeft gezegd: 'Niemand zal ze uit Mijn hand rukken.' Dat weet satan. Maar hij gaat door. Opdat de Kerk des Heeren maar geen vruchten van heiligmaking zou voortbrengen. Opdat er geen geur van haar zou uitgaan. Opdat ze maar geen liefde zou uitstralen tot de medemens. Opdat ze maar geen voorbeeld zou zijn van geloof en van bekering.

Het is waar: Simson kan zich nooit meer uit de handen Gods zondigen. Maar ik las in een predicatie over de goede Herder dat er ook momenten zijn dat de Heere een schaap eerst op Zijn schouders draagt, en dat Hij het schaap op de grond werpt omdat het zo wederspannig is. Waarom doet de Herder dat? Om dat schaap te doen inleven wat het is om eeuwig buiten Hem te zijn. Daarom werpt Hij hen weleens op de grond, opdat ze gaan smeken: 'Genâ, o God, genâ, verschoon mij toch naar Uw barmhartigheden.'

Wat zal ons kunnen bewaren voor de zonde? De vreze des Heeren. Die doet wijken van het kwaad. Dat zien we ook bij Jozef. De vrouw

van Potifar wilde hem verleiden. Simson viel voor een vrouw, maar Jozef niet. Hij zei: 'Zou ik zulk een groot kwaad doen en zondigen tegen de Heere?' Ach, kinderen des Heeren, als u in zondige verzoekingen komt, bedenk dan wat het Christus gekost heeft om u vrij te kopen. Bedenk dan eens wat Christus geleden heeft in Gethsémané. Dat Hij vanwege *uw* zonden gehangen heeft onder een gesloten hemel. Bedenk eens wat de Heere gedaan heeft in uw leven. Denk aan de gunsten die Hij heeft betoond. Als we zien wat het Christus gekost heeft om voor de zonde te betalen, en bovendien als u mag blikken op wat Hij gedaan heeft in uw leven, dan blijft er slechts een verdoemelijke zondaar over en een barmhartige God in Christus. Dan blijft er alleen een vijandige zondaar en een liefdevolle God in Christus over. Hij komt te getuigen in Zijn ondoorgrondelijke liefde: 'Ik zal u niet begeven en Ik zal u niet verlaten.' De Heere zal Zijn Kerk nooit loslaten. De Heere kan en wil ook deze zonde tegen het zevende gebod vergeven. Denk aan David en zijn zonde met Bathseba. Maar die zonde zal een kind van God *zichzelf* nooit vergeven. Ze zullen er gebukt onder gaan tot aan het eind van hun leven.

Simson zag die vrouw, zijn begeerte ging uit naar de vrouw, en hij ging in tot die vrouw. We zien hetzelfde in het paradijs. Eva zag die vrucht, ze nam die vrucht, ze at die vrucht. Onthoud deze drieslag. Iets zien, iets nemen, iets eten. Hoe vaak is het in uw leven geweest dat het ging zoals bij Simson? De boosheid zit ook in uw hart. Als u ziet wat er in uw eigen hart leeft, kunt u zich niet boven Simson verheffen. Dan kunt u niet boven die hoer in Gaza gaan staan. De Heere Jezus heeft gezegd: 'Want uit het hart komen voort boze bedenkingen, doodslagen, overspelen, hoererijen, dieverijen, valse getuigenissen, lasteringen.' Als de Heere Zijn weerhoudende genade intrekt, bent u net als Simson. Misschien zijn er van die broeders in ons midden die net als Jozefs broers zeggen: 'Wij zijn vroom ...' O, we zijn zo arglistig. We proberen altijd maar weer om met een vroom kleedje alle zonden te bedekken. We proberen door rechtzinnige termen, door zware taal, door zwarte jassen alle ongerechtigheden te bedekken en anderen te veroordelen. Kent u dat? De ontdekking des Geestes gaat leren dat het een wonder is dat ík niet door de straten van Gaza loop. Dat ík niet voor die hoer

val en tot haar inga. Ontdekking doet smeken: 'Bewaar mij toch, o alvermogend God.' Dáár komt de Kerk terecht. Ik hoop dat de Heere u op dat plaatsje wil brengen dat u zelf de grootste der zondaren wordt. Dan zult u zich niet boven Simson verheffen en ook niet boven die hoer.

'Toen werd den Gazieten gezegd: Simson is hier ingekomen. Zo gingen zij rondom en legden hem den ganse nacht lagen in de stadspoort. Doch zij hielden zich den ganse nacht stil, zeggende: Tot aan het morgenlicht; dan zullen wij hem doden.' Als een lopend vuurtje gaat het door Gaza. 'Simson, de nazireeër, die man Gods, ligt bij een hoer.' De zonde van Simson wordt op de straten van Gaza verkondigd. Daardoor wordt de Naam des Heeren op de straten van Gaza gelasterd. Hoe vaak is de Naam des Heeren al gelasterd vanwege *uw* zonden?

De Gazieten maken een plan. 'We houden de poorten gesloten. We zullen Simson in dat huis laten tot de morgenstond toe.' Het lijkt wel of de hele stad loert en waakt om te zien wat Simson gaat doen. Simson is gevangen. Hij is in doodsgevaar. Maar hij weet het zelf niet. Hij leeft zich uit in de zonde. Hij vindt rust in de armen van een wellustige vrouw. De Filistijnen 'lijken' Simson in hun macht te hebben, maar er is er Eén Die sterker is. De Filistijnen zijn al zeker van hun overwinning. Maar de Heere waakt. Hij bestuurt alle dingen. Hij regeert tot in het huis van die vrouw. Hij regeert het leven van Simson. Ook in al zijn afdwalingen. Is dat geen wonder? Ondanks alle zonde zegt de Heere: 'Mijn oog zal op u zijn, Simson. Ik zie u. Ook als u uw wellusten volgt. Ook als u uw opstandige hart volgt. Ook als u zondigt. Mijn oog zal op u zijn.' De Heere geeft Simson niet over aan de Filistijnen. Zijn raad is nog niet uitgediend. Er ligt nog werk voor Simson. Pas als zijn werk ten einde is, zal de Heere hem opnemen in eeuwige heerlijkheid. Pas dán is Simson verlost van zijn zondige bestaan. Dan zal hij eeuwig in de Heere mogen eindigen.

'Maar Simson lag tot middernacht toe; toen stond hij op te middernacht ...' Er gaat een streep door de rekening van de vijand. Ze hadden pas in de ochtendstond willen aanvallen. Ze waren bang voor Simson. Maar de Heere regeert. Simson stond op in het midden

van de nacht. Misschien is zijn geweten, dat hij tot zwijgen gebracht had, gaan spreken. Misschien kon hij het niet meer houden in dat zondige Gaza. Misschien is hij als een boeteling opgestaan omdat hij het godonterende en gruwelijke van de zonde zag. We weten het niet. De Heere regeert ook over de slaap.

Simson staat op te middernacht. Dan zien we die sterke man met zijn verwilderde haren en die woeste blik in de ogen door de straten van Gaza gaan. Hij komt bij de poort. Hij zal de vijanden niet gezien hebben, maar ik weet zeker dat hij de afkeer van de vijanden heeft gevoeld. Hij voelt aan de poort en merkt dat deze gesloten is met grendels. Simson loopt vast. Is hij het waard dat de Heere hem helpt? Heeft hij het ernaar gemaakt dat de Heere hem zal verlossen nu hij de hele nacht in de armen van die hoer heeft gelegen? Nee, hij is het waardig dat hij gedood wordt door de Filistijnen. Hij heeft tijdens zijn hele verblijf in Gaza de Geest bedroefd. Hij heeft de Geest tegengestaan en zijn roeping verzaakt. Wij zouden zeggen: Laat de vijand nu maar op hem afstormen. Dan is het met hem gedaan. Zo'n wellustig gemeentelid, een man die bovendien nog predikant is!

Daar staat Simson. De poorten van Gaza zijn gesloten. We weten niet wat er in zijn hart omging. Maar we zien hier wel Psalm 103 vers 4 in vervulling gaan. En als we de diepte van dat tekstvers gevoelen, zinken we weg in ootmoed.

Barmhartig is de HEER' en zeer genadig,
Schoon zwaar getergd, lankmoedig en weldadig;
De HEER' is groot van goedertierenheid.

Daar staat Simson, voor een gesloten deur. En dat zijn dikke, grote deuren geweest. Ze waren gesloten met zware grendels. Niemand kon die deur openen. Simson was het waard om weggeworpen te worden. Maar, o eeuwig wonder, de Heere zal Zijn Kerk niet begeven noch verlaten. Ondanks zijn zonden denkt de Heere aan Simson. We kunnen ons indenken dat er nog een noodkreet naar boven is gestegen: 'Heere, help! Ik ben het niet waard.' Maar dan daalt plotseling de Geest af. Simson pakt die geweldige deur uit de scharnieren, hij breekt de deur uit de muur, we horen als het ware

de stenen vallen. De grendelboom ligt er nog steeds op. Simson legt de zware deuren op zijn schouders en wandelt de stad uit. Alsof hij wat bagage op zijn rug heeft wandelt hij weg in de richting van Hebron. Was dat in eigen kracht? Nee. 't Is hier Isrels God Die krachten geeft aan een volk dat in zichzelf alleen maar kan afhoereren van Hem. Wat een wonder van vrije genade vindt hier plaats! Daar staan we nog een ogenblik bij stil, maar we zingen eerst Psalm 68 de verzen 11 en 17.

Gemeente, we hoorden dat Simson tegen de berekening van de Filistijnen in, te middernacht opstond. Hij liep door de straten van Gaza naar de poort die gesloten was. De Geest des Heeren was geblust. Naar recht had de Heere hem kunnen laten staan bij die poort. Het was naar recht geweest als de Filistijnen hem daar gevangengenomen hadden. Maar de Heere zal de Zijnen niet begeven en niet verlaten.

Plotseling daalt de Geest af in Simson en krijgt hij bovennatuurlijke krachten. Hij neemt de poorten met grendelboom en al op en legt ze op zijn schouders. Wat we daar zien is een beeld van het werk des Heeren. Als Hij opwekt uit de doodstaat of als Hij opwekt uit een dodige staat waarin Gods kinderen keer op keer verkeren, dan ziet u Gaza vanbinnen en Gaza vanbuiten. Dan ziet u de zonden steeds voor ogen zweven. O, wat gaat de zonde dan smarten. Voor het eerst of opnieuw. Dan gaat u ook uit om de zonden te doden. Maar u leert dat u de zonden niet kúnt doden. Dan komt u voor een gesloten poort terecht.

'k Wou vluchten, maar kon nergens heen,
Zodat mijn dood voorhanden scheen.

Kent u dat vastlopen voor de poorten? Voor zulke poorten wordt de Kerk des Heeren eerlijk. Dan zegt u: 'Ik heb tegen U, o HEER', zwaar en menigmaal misdreven. Ik heb gezondigd. Ik heb gedaan dat kwaad is in Uw oog.' Voor een gesloten deur wordt de Kerk des Heeren eerlijk en komt de Kerk in het stof van ootmoed terecht. Daar wordt de Kerk het met God eens. Daar gaat u God God laten en toch is er die noodkreet:

Voer mij uit mijn gevangenis,
Tot roem Uws Naams, die heerlijk is.

Voor een gesloten deur wordt Gods Kerk eerlijk. Daar wordt gebogen onder de Heere en zegt de Kerk: 'Heere, het zal naar recht zijn als die deur gesloten blijft en ik omkom in de handen van de vijand. Maar, o Heere, red me toch. Red mij toch tot eer van Uw grote Naam.' Dan mogen degenen die moeten omkomen in zichzelf, ontkomen in Hem, in de meerdere Simson, in de grote Verwinnaar in de strijd. Dan krijgen vastlopers vóór die gesloten poorten handen van het geloof om Christus te mogen aangrijpen. Dan krijgen ze handen om aan te vatten wat de Heere wil dat ze zúllen aanvatten. Dan krijgen ze handen van het geloof, opdat Christus kan wegschenken wat Hij hun wil schenken. Dat zien we bij Simson. Hij moest vastlopen bij de poorten van Gaza. De Geest daalde in hem neder en in die geloofskracht mocht hij de poorten met grendelboom en al op zijn schouders leggen.

Wat zullen de Filistijnen beschaamd geweest zijn. Wat zullen ze hem achternagekeken hebben. Ze hebben hun ogen uitgewreven. Daar loopt Simson met onze poorten op zijn schouders! We lezen: 'En droeg ze opwaarts op de hoogte des bergs die in het gezicht van Hebron is.' De Filistijnen moesten bekennen: We hebben verloren. We dachten gewonnen te hebben, maar we hebben verloren. Israels God heeft het gewonnen van onze god.

'En droeg ze opwaarts op de hoogte des bergs die in het gezicht van Hebron is.' Simson heeft ongeveer zestig kilometer met die zware poorten op zijn rug en schouders gelopen! Hij brengt de poorten van de hoofdstad van de Filistijnen naar de landpalen van Juda. Hij brengt ze op de berg die in het gezicht van Hebron is. De hoofdstad van Juda. Hoe dat kan? Daar hebben we juist van gezongen:

't Is Israels God, Die krachten geeft,
Van Wien het volk zijn sterkte heeft,
Looft God; elk moet Hem vrezen.

Simson klimt de berg op en werpt de poorten van zijn schouders af. Daar liggen ze, in het gezicht van Hebron. In het gezicht van de Judeeërs, die hem gebonden hebben en God hebben veracht. Daar liggen de poorten op de berg. Héél Hebron kan het zien. En wat roepen de poorten uit? De Heere is sterker dan alle geweld. Christus heeft overwonnen! Wat roepen die poorten uit? 'Ook al verwerpt u Mij en al veracht u Mij in Mijn gezonden knecht, *Ik* ben Dezelfde.'

Gemeente, Simson is Gaza ingegaan. Hij heeft er vertoefd als antitype van Christus. Hij was in de ban van satan, maar is er uitgehaald. Met de poort op zijn schouders was hij wél een type van Christus. Denk aan de Borg op Golgotha. Daar leek het alsof de poorten der hel Christus gevangen hadden. Maar daar is Hij gegaan, verzonken in onuitsprekelijke benauwdheid, angst, smarten, verschrikkingen en helse kwellingen. Op Golgotha waren de poorten des hemels gesloten voor Christus, vanwege de zonden van Zijn kinderen. Op Golgotha heeft Hij uitgeroepen: 'Het is volbracht.' Zijn hoofd buigende gaf Hij de geest, om opgesloten te worden in het graf des doods.

Het *leek* alsof satan gewonnen had. Maar wat horen we op de paasmorgen? Christus is opgestaan! Hij is opgestaan uit de doden. En zoals Simson te middernacht opgewekt werd, heeft de Vader Zijn Zoon wakker gemaakt, en is Christus in eigen kracht opgestaan. Dan zien we gebeuren wat er met de poorten van Gaza gebeurde. Christus heeft de poorten van de hel, de poorten van de dood, van de zonde en van satan voor eeuwig verbroken. Voor ... Zijn Kerk. En zoals Simson de tekenen van zijn overwinning liet zien in het gezicht van Hebron, zo laat de Heere door de prediking aan Zijn kinderen (die Hem gebonden hebben door hun zonden, die Hem geërgerd hebben, die Hem verloochenen, die van Hem wegvluchten) nog zien de tekenen van Zijn overwinning.

Dat zien we al direct op de paasmorgen. Maria komt naar het graf. We zien het als Christus Petrus opzoekt. Petrus, die zijn Meester verloochend had, die bitterlijk bedroefd in zijn huis in Jeruzalem zat. Petrus moest zijn verdoemenis inleven, maar werd opgezocht door Christus. Later op de dag is Christus verschenen aan Zijn discipelen, die van Hem zijn weggevlucht. Plotseling was Hij in het midden toen zij achter gesloten deuren zaten, en zei: 'Vrede zij ulieden.' Toen heeft Hij de tekenen van Zijn overwinning, de poorten die

Hij uit de grendels genomen had, getoond in de littekenen in Zijn handen en Zijn zijde. Hij heeft hun getoond dat Hij Verwinnaar is in de strijd. Dat Hij eeuwig heeft overwonnen over satan, over de dood, over de zonde, over de wereld. Een week later heeft Hij diezelfde tekenen van overwinning getoond aan die moedeloze Thomas. Hij heeft het gezegd: 'Kom, Thomas, steek uw handen maar in de tekenen van overwinning.' Overal ter wereld waar we de gekruiste en opgestane Christus mogen verkondigen aan een volk dat verloren moet gaan vanwege hun eigen zonde en ongerechtigheid, is het vrede. Daar mag de Kerk het horen:

Gij vindt in gunst, en niet in wraak, Uw lust;
De hitte van Uw gramschap is geblust.

Dan mogen ze het zingen:

Nu tart ik de dood, nu verwin ik het graf,
Nu neemt mij geen satan de zegekroon af.

Niet in zichzelf, maar in *Christus*. Hij heeft satan de kop vermorzeld. Zie de dierbare gang van Christus in Zijn uitgaan uit Gaza. Hij heeft de poorten verbroken voor een volk dat vast moet lopen. Voor een volk dat verloren moet gaan. Hebt u die overwinningstekenen al eens mogen zien toen u moest zeggen: 'Het zijn *mijn* zonden'? Alleen in die weg van verloren gaan en omkomen, krijgt het betekenis dat de meerdere Simson de poorten van Gaza voor eeuwig heeft weggedragen.

De tekenen zijn op de berg van Hebron gelegd, zodat iedereen kon zien dat Simson overwinnaar was. Zo mogen we ook hier de tekenen nog uitstallen. Niet aanbieden, maar uitstallen. Christus is Overwinnaar. Hij heeft overwonnen. We mogen u nog toeroepen dat er nog verlossing en verzoening mogelijk is. Er is nog vergeving mogelijk in Hem Die overwonnen heeft. Er is nog verzoening mogelijk voor de grootste der zondaren en voor de minste der broederen.

We lezen nergens dat Hebron heeft gebogen. Dat ze zijn uitgegaan om Simson hun zonde en schuld te belijden. En u? Bent u beter

dan Juda? Veracht u Christus nog steeds? Hebt u Hem nog steeds niet nodig? Bent u nog tevreden in de macht van de satan? Het zal zo tegen u getuigen. Verhardt u uzelf nog steeds onder de lieflijke klanken van het Evangelie? Het zal wat zijn als het oordeel straks zal klinken: 'Houw hem uit; waartoe beslaat hij ook onnuttelijk de aarde?' Gaat u nog door met het verachten van Christus? Zegt u nog steeds: 'Kruist Hem, kruist Hem'? Wilt u nog steeds niet dat Hij Koning over u zal zijn?

Het volk van Juda heeft Simson nooit geaccepteerd als richter. Althans, we lezen het nergens in Gods Woord. Juda heeft de van God gegeven verlosser verworpen. Het is een beeld van u en mij. Maar ... de Kerk zál zalig worden. Christus is opgevaren in de hoogte. Hij heeft de gevangenis gevankelijk gevoerd om gaven uit te delen, ook aan een wederhorig kroost. Met die tekenen van overwinning is de Heere nu in de hemel ten goede van Zijn Kerk. Kunt u het begrijpen, kinderen des Heeren? Hij zal met de tekenen van overwinning in Zijn handen, Zijn zegenende handen nooit inhouden. Kunt u dat begrijpen als u ziet op uzelf? Hij is daar ten goede van Zijn kinderen. Hij is het Lam, staande als geslacht. Zijn oog zal op Zijn Kerk blijven. De Kerk zál zalig worden. Niet om iets in zichzelf. Niet omdat zíj het wil. Maar de Kerk zal zalig worden omdat *God* het wil. Omdat er een welbehagen is, zal er een Kerk zalig worden in Christus. Als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, als Hij die poorten verbroken heeft, zal dat welbehagen door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan.

'Ik wil, en zij zullen.' Als God vandaag in uw leven begint, kunt u geen weerstand meer bieden. Dan gaat u zien hoe onwillig en opstandig u altijd geweest bent. Dan gaat u zien hoe u gezondigd hebt tegen die poorten en tegen de tekenen die uitgestald waren. We lezen nergens dat Juda heeft gebogen voor Simson. Lezen we de geschiedenis verder, dan lezen we wel dat *David* koning is geworden in Hebron. Neem het eens mee. Er kan een geslacht zijn dat Christus verwerpt en veracht. Maar er komen nieuwe geslachten. De gouden draad loopt door.

't Verbond met Abraham, Zijn vrind,
Bevestigt Hij van kind tot kind.

Datheen zegt:

Uit hen zal altijd iemand komen voort,
Om de nakomers te leren Uw Woord.

Er zullen knechten blijven. Maar het zal wat zijn als u de tekenen van overwinning blijft verachten. Kom, zijn er in ons midden die gebukt over de wereld gaan vanwege hun zonde? Die vrezen voor zichzelf? Die moeten omkomen vanwege dood, zonde en satan? Ach, we hebben die tekenen verkondigd. Degenen die als dood aan Zijn voeten mogen komen, zoals Johannes op Patmos, mogen het horen: 'Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid.'

Amen.

5

Simson en Delila

Zingen:	Psalm 32:5
Schriftlezing:	Richteren 16:4-21
Zingen:	Psalm 103:4 en 5
Zingen:	Psalm 141:10
Zingen:	Psalm 33:9

Geliefde gemeente,
In de vorige overdenking hebben we gezien dat de Heere waakt over Simson, ondanks dat hij zich uitleefde in de zonde in Gaza. De Heere heeft hem op een zeer wonderlijke wijze verlost. Hij moest vastlopen voor de poorten van Gaza. Daar was het omkomen. Zo leert de Kerk het ook. Maar als het omkomen is van onze zijde, zal de Heere leren dat er nog ontkomen is in Hem, in de sterke Held Die alleen verlossen kan. Simson was, toen hij zich uitleefde in Gaza, een beeld van satan, een antibeeld van Christus. Maar toen Simson uit Gaza ging, was hij een beeld van Christus, Die door Zijn opstanding de poorten van dood, hel, satan en wereld voor eeuwig voor Zijn Kerk heeft verbroken. Dat is zo'n wonder voor degenen die vastlopen voor de poort. O, als dan gezien mag worden op Christus, wat is er dan een ruimte in Hem. Hij is opgevaren. Hij heeft de tekenen in Zijn handen meegenomen, en die tekenen toont Hij voortdurend aan Zijn Vader als Hij bidt: 'Vader, bewaar ze van de boze.'

Die tekenen komt Hij ook nu nog voor te stellen in de prediking van het Woord. Gemeente, de prediking die van die tekenen uitgaat, dat Hij de grote Overwinnaar is, komt nog tot u allen. Er ís nog verlossing mogelijk. En dat alleen in Hem, Die satan de kop heeft vermorzeld. Hij roept het u ook heden nog toe: 'Ik ben het, (...) Die machtig ben te verlossen.'

Buigt u dan in 't stof,
En verheft met lof
't Heilig Opperwezen;
Wilt Het eeuwig vrezen.

Wat de verdere gang van Simson is ná zijn verlossing uit Gaza, willen we nu overdenken. We willen met u stilstaan bij Richteren 16 de verzen 4 en 5:

En het geschiedde daarna, dat hij een vrouw lief kreeg aan de beek Sorek, welker naam was Delila.
Toen kwamen de vorsten der Filistijnen tot haar op en zeiden tot haar: Overreed hem, en zie waarin zijn grote kracht zij en waarmede wij hem zouden machtig worden, en hem binden om hem te plagen; zo zullen wij u geven, een iegelijk duizend en honderd zilverlingen.

Schrijven we boven onze overdenking: *Simson en Delila.* Een tweetal gedachten:
1. Simson kreeg Delila lief;
2. Delila werd het middel tot Simsons ondergang.

1. Simson kreeg Delila lief
Boven onze overdenking staat een aangrijpend opschrift. Het gaat over Simson en Delila. Simson, de nazireeër, een kind van God, een richter, een gave Gods. En Delila, een afgodendienares, een hater van God, een vrouw die zich liet gebruiken om Simson te doen vallen. Ontzaglijk. Met wie bent u verbonden? We leggen de vraag vooraf maar in uw midden. Met wie bent u, met uw gedoopte voorhoofd, verbonden?

'En het geschiedde daarna ...' Wat geschiedde er, nadat Simson zo wonderlijk verlost was uit Gaza? Zien we hem in grote verootmoediging naar zijn woonplaats gaan? Treffen we een Simson aan die door schuldbesef getroffen en verslagen over de wereld gaat? Treffen we een Simson aan die moet zeggen: 'Wees mij, dé zondaar, genadig'? Treffen we een Simson aan die moet zeggen: 'Zie mijn berouw, hoor hoe een boet'ling pleit, en reinig mij van al mijn vuile zonden'? Treffen we een Simson aan die zegt, zoals een Mefiboseth moest getuigen voor het aangezicht van koning David: 'Wat is uw

knecht, dat gij omgezien hebt naar een doden hond als ik ben'? Zien we na de verlossing in Gaza een Simson die een verbond gaat sluiten met zijn ogen, opdat hij niet langer acht zal geven op een vrouw? Zien we Simson die het bevel des Heeren uitvoert: 'Indien uw oog u ergert, trek het uit en werp het van u'? Gaat Simson uit om de grote daden des Heeren te verkondigen? Gaat hij uit in de straten om te verkondigen: Er is nog verlossing mogelijk in die grote Held, Die verlossen kan? Gaat Simson de mensen in Juda waarschuwen om niet met vreemde, goddeloze, wereldse vrouwen om te gaan? Waarschuwt hij dat we niet mogen trouwen met Filistijnse vrouwen, omdat het de Heere een gruwel is? Omdat het een krenking is van Gods heilige deugden?

Vóórdat we gaan zien wat Simson deed, eerst een vraag aan *u* allen. Ook aan jullie, jonge mensen. Wat heeft u gedaan toen u ernstig ziek was en weer mocht herstellen? Wat hebben jullie gedaan, kinderen, toen de Heere jullie hielp op school? Wat heeft u gedaan toen u bij een ernstig ongeval betrokken was? Leg uw hart er eens naast. Kinderen des Heeren, wat hebt u gedaan toen u de bescherming des Heeren mocht ervaren in uw leven? Laat het tot u doordringen, en antwoord tussen God en uw ziel.

Wat deed Simson? 'En het geschiedde daarna, dat hij een vrouw lief kreeg aan de beek Sorek.' Een heidin, een Filistijnse. Stel uzelf er maar niet boven, gemeente.

Simson ging naar de beek Sorek. Het was een mooi, vruchtbaar gebied, dicht bij Eskol. De rivier liep door het Filistijnse land en eindigde in de Middellandse Zee. Simson was een eenzame strijder. Want hij was ook op zoek naar genegenheid, naar geborgenheid. Daar heeft ieder mens behoefte aan. Simson was een eenzame man. We lezen nergens dat hij gemeenschap had in Israël. Ook niet dat hij contacten had met het volk Israël. Dat hij naar Silo ging, naar Eli, of dat hij met de jonge Samuël sprak. Simson was een *eenzame* strijder.

Daar gaat hij, opnieuw naar het Filistijnse land. Ondanks alle bittere ervaringen met Filistijnse vrouwen, gaat hij weer naar een Filistijnse vrouw. En als hij dan bij de rivier Sorek is, valt zijn oog op Delila. Hij krijgt haar lief. Plotseling ziet hij een vrouw op wie hij betrekking krijgt. Hij voelt zich tot haar aangetrokken. Als u

alleen door het leven gaat, is het niet verkeerd als u zich tot een vrouw voelt aangetrokken. De Heere heeft man en vrouw geschapen, opdat ze samen één zullen zijn. Maar Simson mag geen verbinding aangaan met een *Filistijnse* vrouw. Dat is de Heere een gruwel!

Simson schijnt niets geleerd te hebben van alle negatieve ervaringen die hij eerder opdeed met deze vrouwen. Zijn oog valt op Delila. O, wat zal satan dat aangewakkerd hebben. Hij weet zo goed de zwakke plekken van ons allemaal. Onthoud het! Hij kijkt ook nu naar u hoe hij *u* kan doen vallen. Hij let op jonge mensen, om hun aandacht af te trekken van de prediking. Satan loert op ons allemaal bij de voortduur. Hij weet dat de zonde scheiding maakt tussen de Heere en u. Hij weet dat de Heere vertoornd is over de zonde en dat Hij de zonde zal straffen. Hij weet dat wie God verlaat, smart op smart te vrezen heeft. Dat de Heere Zijn kinderen zal tuchtigen als ze doorgaan in de zonde. Het is waar, ze kunnen nooit uit de handen Gods vallen. Hij heeft gezegd: 'Ik heb u in beide handpalmen gegraveerd.' Maar satan weet: als ik Gods kinderen kan aanzetten tot zonde, kunnen zij geen vruchten van heiligmaking vertonen. Dan worden onbekeerde mensen niet jaloers op hen. Hij weet dat ze dan geen liefdegeur zullen verspreiden. Satan doet álles, opdat we maar zullen zondigen.

Daar gaat Simson. Voor de derde keer gaat hij op zoek naar een vrouw in het Filistijnse land. Als we de weg van Simson bezien, zien we dat het in zijn leven – net als in het leven van alle zondaren – van kwaad tot erger gaat. In zijn jonge jaren ging hij uit naar een Filistijnse vrouw om nog met haar te *trouwen*. De Heere kwam hem tegen in zijn huwelijk. Dat huwelijk was al ontbonden voordat de bruiloft ten einde was. Simson viel daarna in de zonde met de hoer te Gaza. Tóch was de Heere hem nog gedachtig. Hij wekte Simson op uit de slaap zodat hij mocht uitgaan. Hij werd nog niet gedood door de Filistijnen. Maar nu gaat Simson opnieuw uit. Hij krijgt een vrouw lief, en we weten uit het vervolg dat hij een buitenechtelijke relatie met deze vrouw heeft gekregen. Hij bedreef de liefde buiten het huwelijksleven. Hij kwam een grote zonde met haar te bedrijven. In Gaza *viel* hij in de zonde, maar nu zien we dat dit kind van God, die nazireeër Gods, gaat *leven* in de zonde met

een vijandin van God. Met een afgodendienares. Ze was wars van alles wat van de Heere is.

Simson heeft inmiddels Israël twintig jaar gericht als richter. Over die periode staat niets beschreven. Simson is dus van middelbare leeftijd. We zouden denken: Nu zal hij toch ook wel wijzer zijn? Ach, eens zei een man – die zelf ook op jaren gekomen was – tegen me: 'Dominee, weet u wel dat de zonden in de ouderdom veel groter zijn dan de zonden van de jonkheid?' We zien het ook bij Simson. We kijken zo vaak op de jeugd, maar de zonde in de ouderdom is nog veel dieper dan in de jongelingsjaren. We mogen wel roepen en smeken aan Gods genadetroon: 'Bewaar mij toch, o alvermogend God.' We mochten bij de voortduur wel vrezen voor onszelf. Voor het boze, vijandige, goddeloze bestaan. Salomo zegt het niet voor niets: 'Welgelukzalig is de mens die geduriglijk vreest.'

Simson gaat langs de beek Sorek. Zijn oog valt op die vrouw. Hij krijgt haar lief. We zien hem hier als een zondaar, onrein, onverbeterlijk. Hij zondigt tegen de God Die hem zo veel gunsten en genade had bewezen. Die hem zo kort geleden had gered uit Gaza terwijl hij zich wentelde in de zonde. Gemeente, als we dat zien, en enige ontdekking hebben aan onszelf, dan moeten we toch uitroepen:

> Wat is de mens? Wat is in hem te prijzen?
> Dat Gij, o HEER', hem gunsten wilt bewijzen?

Als we zien op de trouw des Heeren, dat Hij Zijn zon nog doet opgaan over kwaden en goeden, dat Hij geeft dat we nog in Gods huis mogen komen, dan zinkt u weg in vernedering, in ootmoed. Dan kunt u alleen maar smeken: 'Zie op mij in gunst van boven.' We zien hier zondaar Simson langs de beek Sorek gaan en met verliefde ogen naar Delila kijken. *Wij* zouden deze man afschrijven. Toch heeft de Heere hem geplaatst in de rij van geloofshelden uit Hebreeën 11. Hoe kan dat? Er is maar één antwoord. Dan komen we terecht in die eeuwige vrederaad, in dat eeuwige, vrije, soevereine welbehagen. Wat zegt de Heere in Zijn Woord? 'Ik doe het niet om uwentwil, spreekt de HEERE Heere, dat zij u bekend. Ik doe het om

Mijns groten Naams wil.' De enige grond waarop we nog kunnen zalig worden is het *welbehagen* Gods. En dat welbehagen zal gelukkiglijk voortgaan. Dat kan niemand tegenhouden. Wat een eeuwig voorrecht dat u nog onder de bediening van het Woord mag komen, waar de Heere Zijn welbehagen zal volvoeren.

'En het geschiedde daarna, dat hij een vrouw lief kreeg aan de beek Sorek, welker naam was Delila.' Er is vaak verschil van mening over wie Delila was. Delila was geen hoer. Ze heeft wel hoererij bedreven met Simson en Simson met haar. En alle onkuisheid is van de Heere vervloekt. Niet alleen toen. Ook nu. Kijk eens terug, ouderen in ons midden. Als u terugdenkt aan uw verkeringstijd, kunt u dan nog boven Simson en Delila komen? Moet schaamte dan niet ons aangezicht bedekken? Wie zonder zonde is, werpe de eerste steen op Simson en Delila. Maar Delila was dus geen hoer.

Wat betekent de naam Delila? Haar naam komt af van 'duisternis' en 'donkerheid'. Simson betekent 'zonnetje'. Wat zien we aan het eind van Simsons leven, doordat hij zich inlaat met Delila? Daardoor komt zijn ziel in een grote donkerheid terecht. Doordat hij zich inlaat met de zonde, moet de Heere Zijn lieflijk aangezicht voor Simson verbergen. Simson kan niet uit de genade vallen, want de genadegiften Gods zijn onberouwelijk. Maar Simson komt wel in de *verachtering van de genade.*

Als we in de zonde leven, als we zonde doen, jonge vrienden, dan krijgen we daar de Heere niet in mee. Als Gods kinderen zonde doen, moet de Heere Zich in Zijn gevoelige gemeenschap terugtrekken. Waarin komt dat openbaar? Dan gaat de zonde niet meer smarten. Dan gaat u soms wegen die tegen Gods Woord zijn. Dan kwijnt uw gebedsleven. Dan gaat u naar Gods huis en raakt de prediking u niet. Dan hebt u kritiek op de prediking. U bent het niet eens met wat er verkondigd wordt. Dan gaat u zelfs – ook al is de Heere in uw leven begonnen – kerkdiensten verzuimen. Lees maar welk getuigenis David gaf. Toen hij in de zonde was gevallen met Bathseba en hij zijn zonden niet beleed, zei hij: 'Toen ik zweeg [toen ik de zonde niet beleed, toen zonde geen zonde was] werden mijn beenderen verouderd, in mijn brullen den gansen dag. Want Uw hand was dag en nacht zwaar op mij, mijn sap werd veranderd

in zomerdroogten.' Dan wordt de Kerk 'droog'. Dan brengt zij geen vruchten voort. En het ergste is dat de zonde niet smart.

Nu is er niet alleen verachtering in de genade door een slordige levenswandel. Er kan ook verachtering zijn als we onszelf verheffen boven anderen. Als we de bekeerde man of de bekeerde vrouw worden. Als we in geestelijke hoogmoed over de wereld gaan. Dan gaat de Heere Zich van ons terugtrekken. Ook als we gaan rusten op ontvangen weldaden en met de bruid uit het Hooglied op ons bed van zorgeloosheid terneer liggen. Wat zegt de Heere? 'Die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen.' Dat betekent: als we door eigen schuld, door hoogmoed of een slordige levenswandel, in de donkerheid zijn, laat de Heere de Zon der gerechtigheid niet schijnen. Dan ligt de wolk Delila ertussen. Als we in de donkerheid gaan, zien we het licht en de vrolijkheid van de zon niet. Zo is het ook geestelijk. Alleen Gods vriendelijk aangezicht geeft vrolijkheid en licht. Dan moeten we die vruchtbare Zon missen en zullen we niet het beeld Christi uitstralen in ons leven. Als de wolk – zo noemen we Delila – tussen de Heere en onze ziel in ligt, zijn we goddeloos. Dan zijn we een onmens voor de mensen om ons heen.

Verachtering van de genade is iets anders dan dat de Heere Zijn genade inhoudt om lessen te leren. Begrijpt u dat? Verachtering van genade is eigen schuld. Maar het kan ook zijn dat de Heere Zijn kinderen in de smeltkroes van beproevingen brengt om hun nader onderwijs te geven. Dan brengt de Heere Zijn kinderen als een ontgronde, een onvruchtbare, dorre boom midden in de dood terecht. Wat is het onderscheid? Degenen die door de Heere in de smeltkroes gebracht worden, gaan roepen tot de Heere. Ze gaan smeken en het eenvoudige versje in beoefening krijgen:

Zie op mij in gunst van boven;
Wees mij toch genadig, Heer'.

Die gaan smeken als de tollenaar: 'Wees mij de zondaar genadig.' En zij die verachteren in het genadeleven vanwege een slordige levenswandel of hoogmoed gaan indrukkeloos over de wereld. Totdat ... de Heere hen tegenkomt. Totdat Hij hun in een zeer pijnlijke weg een halt toeroept. En als de Heere op díé plaats brengt, dan komen

ze in de schuld terecht. Wat wordt het dan een smart dat Christus vanwege mijn zonden in de drie-urige duisternis gehangen heeft. Dan gaan ze smeken: 'Och HEER', och wierd mijn ziel door U gered.'

Simson wandelt langs de beek Sorek en zijn oog valt op Delila. Vanaf dat moment krijgt hij zo'n aantrekkingskracht tot die vrouw. Hij is niet meer uit haar strikken gekomen. Hij kon niet meer van haar loskomen. Delila: duisternis. Van nature verkeren we daar allen in. We kunnen niet boven Simson en Delila staan. We liggen van nature allen in de klauwen van de vorst der duisternis, waar we onszelf moed- en vrijwillig in geworpen hebben. Grootouders, ouders in ons midden, als u nog steeds in die donkerheid ligt, regeert u uw kinderen in donkerheid. Vreselijk! Terwijl we beloofd hebben de kinderen op te zullen voeden in de vreze des Heeren. Mochten we met z'n allen maar smeken: 'Verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns, o HEERE.'

Simson slaat het pad van de zonde in en gaat leven in de zonde. Hij laat Delila niet meer los. En nu wordt zij het middel tot Simsons ondergang. Dat is onze tweede gedachte.

2. Delila werd het middel tot Simsons ondergang

Willem Teellinck zegt zo onderwijzend en vermanend bij dit gedeelte dat degene die zondigt met vrouwen, door vrouwen geslagen zal worden. Dat zien we hier ook bij Delila. Wat duizend Filistijnen niet konden, kan zij als vrouw alleen wél. Ze zal de sterke Simson in haar strikken brengen en doen vallen. Simson drijft zichzelf in die open strik die gespannen wordt in het huis aan de beek Sorek.

Zijn verhouding met Delila wordt bekend bij de Filistijnse vorsten. Ze hebben tot nu toe keer op keer de strijd van Simson moeten verliezen. Geloof maar dat ze áltijd op de loer gelegen hebben om toe te kunnen slaan. Ze weten vanuit het verleden wat de *zwakke* plaats is van Simson. Maar ze weten nog niet waarin zijn *sterkte* is gelegen. Bevreesd als ze zijn, gaan ze naar Delila. Ze willen een plan maken om de richter Gods te doen vallen. Ze willen hem grijpen en uitschakelen. Delila moet hen helpen. Satan ligt altijd op de loer! Maar hij houdt in het bijzonder de ambtsdragers in het oog. Hij

kijkt altijd op u, broeders, en op ons. Hij wil ons doen laten vallen. Hoeveel predikanten zijn al niet gevallen voor Delila's? Gemeente, bid voor ons!

'Toen kwamen de vorsten der Filistijnen tot haar op en zeiden tot haar: Overreed hem, en zie waarin zijn grote kracht zij, en waarmede wij hem machtig zouden worden, en hem binden om hem te plagen.' Delila, zo zeggen de vijf vorsten, u moet ons helpen. U moet uitzoeken waarin de kracht is van de man die steeds bij u komt. Hij is onze vijand. Hij heeft al zó veel onheil aangericht. We moeten hem hebben. Wíj zijn machteloos. Iedere keer als we hem willen vangen, komt er een enorme kracht naar voren. Ú moet ons helpen om hem te overmeesteren. U moet Simson binden met wellusten, opdat wij hem kunnen binden en plagen. Wat betekent plagen? Folteren, vernederen, kwetsen. Ze worden door haat gedreven en denken: Die man móéten we hebben! We gaan hem niet meteen doden, maar we zullen hem folteren, kwellen en kwetsen. De kanttekeningen zeggen: We gaan hem verootmoedigen, klein maken. Wat een wonder dat de Heere deze weg voor Simson heeft gebruikt om hem *geestelijk* te verootmoedigen!

Het is voor Delila heel wat geweest dat er plotseling vijf vorsten van de Filistijnen – we zouden zeggen de hele regering van het Filistijnse land – bij haar binnenkomen. Misschien heeft ze wel verbaasd gekeken. Misschien was er aanvankelijk ook wel enige liefde van haar tot Simson. Dat weten we niet. En nu komen die vorsten en zeggen dat ze Simson willen vangen om hem te folteren ... Wat Delila moet doen, is precies wat de zonde altijd doet. Ze moet Simson verleiden zodat hij daarna gefolterd kan worden. De zonde wordt altijd eerst als zoetheid gepresenteerd door satan en ons boze bestaan. We laten ons verleiden door de zonde, maar na de zoetheid valt u in een leegte. En als u doorgaat in die weg zult u eeuwig gefolterd worden. Ons vleselijke bestaan zoekt altijd de zoetheid van de zonde. Die koesterende aanwezigheid van de zonde, zoals Simson dat zocht bij Delila. De zonde heeft altijd iets aantrekkelijks voor ons verdorven bestaan. Zonde heeft iets onweerstaanbaars, iets zoets. Wat de Filistijnen hier zeggen tegen Delila – dat ze Simson moet verleiden zodat zij hem kunnen folteren, en dat zij daarvoor

een groot geldbedrag zal ontvangen – is altijd de tactiek van satan. Zo wordt de zonde ook ons altijd voorgesteld. Dat was al zo in het paradijs. Satan zei: Vindt u die vrucht niet begeerlijk? Neem maar, Eva. Dat mag toch wel? Neem die vrucht ... Eva nam en at en ze gaf Adam ook te eten. En de ganse mensheid is gevallen. Nu zuchten de dieren in het veld, ja, de hele schepping. Mocht u er zelf ook maar onder zuchten dat we gevallen zijn. Satan spoorde Eva aan om die ene vrucht te pakken, maar hij liet niet zien wat de *gevolgen* waren. Eva wist het wel. Adam wist het ook. Toch hebben ze gegeten. Het is de weg die satan altijd gaat.

De zonde kan zo aantrekkelijk lijken. Denk aan de rijke man en de arme Lazarus. De rijke man leefde zich uit in feesten. Feestend is hij gestorven. En toen? Toen heeft hij zijn ogen opgeslagen in de plaats van pijniging, waar geen druppel water is om zijn tong te verkoelen. Ziet u het? De zonde lijkt zo aantrekkelijk, maar nadat de zonde is bedreven, komt er een leegheid waardoor u opnieuw zonde wilt doen. En als de Heere u niet tegengaat, zult u doorgaan, om te eindigen op de plaats van eeuwige pijniging.

Satan schetst de zonde als begerenswaardig, maar hij is niet eerlijk. De Heere is wél eerlijk. Hij zegt in Zijn Woord: 'De bezoldiging der zonde is de dood.' Zult u het meenemen? Ouders, wijst u er uw kinderen op? Als we doorgaan met zondigen, dan is het zondeloon de dood. Satan zal er nooit op wijzen waar Paulus in de Romeinenbrief wel op mag wijzen: 'Maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere.' Dat is de boodschap die we onder u mogen verkondigen. Christus heeft de zonde en de schuld van Zijn kinderen op Zich genomen. Ook de zonden van Simson. Hij heeft doorleefd wat de onbekeerden eeuwig zullen moeten ondergaan. Christus was zondeloos, volkomen rein. Hij heeft nooit zonde gedaan. Maar vanwege de zonden van Zijn kinderen is Hij gefolterd. Hij heeft onuitsprekelijke benauwdheden ondergaan. Hij heeft in een drie-urige duisternis gehangen vanwege de zonden van Zijn kinderen.

Is het u al een wonder geworden? Dat wordt het voor degenen die benauwdheid en droefenis krijgen omdat ze voortdurend de zonde komen te kussen. Want, o gemeente, denk toch niet dat u beter bent. U bént zonde. U doet niet anders dan zonde. Bij Gods kinderen is de oude mens vol met zonde en ongerechtigheid. Hij

kán niet anders doen dan zonde. Mocht het maar gaan drukken en knellen. Mocht u er maar gebogen van over de wereld gaan. Mocht u er maar mee vastlopen, om het eens te worden met de Heere als Hij u eeuwig in de buitenste duisternis zal werpen. En toch ... wat geeft dat een smart, want daar zullen ze eeuwig buiten Hem zijn. God te missen is erger dan de dood voor dezulken. Daarom roepen zij het uit:

O Heer', verlos mij uit de banden,
Waarin de boze mij beknelt.

Degenen die mogen buigen onder het eeuwige oordeel, maar die anderzijds nooit zonder Christus kunnen, zullen gewezen worden op de meerdere Simson, Die de poorten van dood, zonde en hel heeft weggedragen. Zij worden gewezen op de meerdere Simson, in Wiens handen en in Wiens zijde de tekenen van Zijn overwinning te zien zijn. O, wat is er een vreugde als gewezen wordt op Hem in Wie alleen verlossing mogelijk is. O, wat is er dan een vreugde voor iemand die zondaar is en zondaar blijft, die mag buigen onder de eeuwige zondestraf die hij verdiend heeft, als hij mag horen: 'Deze ontvangt de zondaars, en eet met hen.' Gemeente, dan bent u verlost van de zonde. Dan ligt de zonde er even onder. Dan moet de wet op dat moment zwijgen en mag u zien op Jezus. Dan zegt u met Ledeboer:

Voor ene kus van Jezus' mond,
Geef ik al die zwarte grond.

En met Asaf:

U al mijn liefde waardig schatten,
Wijl Gij mijn rechterhand woudt vatten.

Dan hebben de wereld en de zonde even afgedaan. Dan is er slechts één begeerte om met Christus te mogen zijn, om in Zijn liefde te mogen dolen. Dan hebt u slechts één begeerte en dat is om de zonde die in ons is, te mogen afleggen. De Kerk komt er zo achter dat we maar niet van die Delila af kunnen komen. Delila zit zo

diep in ons hart. Zo vaak komen we Delila te voeden. En toch is er die begeerte: 'Heere, wilt U geloof schenken en mag ik mijn leven besteden tot eer van U? Verlos me van mezelf, Heere. Verlos me van Delila.' Dat is dat lichaam der zonde en des doods, waaronder Paulus zuchtte. 'Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?' Ook heden is er nog verlossing mogelijk, want eeuwig bloeit de gloriekroon op 't hoofd van Davids grote Zoon.

We gaan eerst zingen, Psalm 141:10.

'Simson en Delila', zo staat er boven onze overdenking naar aanleiding van Richteren 16 de verzen 4 en 5. We hebben in de eerste gedachte gezien dat Simson liefde kreeg tot Delila, een heidin, een afgodendienares. Een vijandin van God, Zijn Woord en Zijn dienst. Dus ten diepste ook een vijandin van Simson. We hebben gezien hoe onverbeterlijk Simson is op het zondepad. In Gaza viel hij in de zonde. Nu direct erna leeft hij in de zonde. In de tweede gedachte staan we erbij stil dat Delila het middel is om Simson ten val te brengen. Ik hoop dat u meeneemt dat datgene wat Delila moest doen, door de zonde altijd met ons wordt gedaan. Namelijk: verleiden. En als de Heere er niet tussenkomt, loopt het uit op folteren.

Delila krijgt de opdracht van de Filistijnse vorsten: 'Bind hem met wellusten aan u. Dan zullen wij hem binden om hem te folteren.' Maar ze zeggen erbij: 'Delila, u hoeft het niet voor niets te doen. We zullen u ieder duizend en honderd zilverlingen geven. Het verraad zal zeer rijkelijk beloond worden.' Ze krijgt vijfenvijftighonderd zilverlingen als ze Simson overlevert aan de Filistijnen. Vijfenvijftighonderd zilverlingen is méér dan vijfhonderd jaarsalarissen! Dát is een bedrag! Delila hoeft dus maar één zonde te doen. Ze moet hem, die zij liefheeft, verleiden, ze moet hem aan zich binden en dan aan de Filistijnen overdragen, en dan zal ze nooit meer hoeven te werken. Dan mag ze haar hele leven doen wat haar hart begeert. Vijfenvijftighonderd zilverlingen ...

Satan is altijd op dezelfde manier bezig. Bij de verzoeking in de woestijn zegt hij tegen Christus: 'Al deze dingen [deze hele wereld] zal ik U geven, indien Gij nedervallende mij zult aanbidden.' Dus zelfs bij Christus werkt satan op die manier. Maar de Heere

zegt: 'Ga weg, satan; want er staat geschreven ...' Dat is het enige juiste antwoord. Satan moet bestreden worden met het Woord des Heeren. Daarin staat hoe we moeten leven. Hoe we de wet moeten onderhouden en Christus moeten volgen. Zoals satan werkte in het paradijs en in de woestijn der verzoekingen, zo werkt hij nog steeds. Denk er eens over na, kinderen. Hij lokt om een kleine zonde te doen. Neem dat kleine snoepje uit het potje van moeder. Ze ziet het toch niet. Wat zal het lekker zijn! Hoe vaak heeft zoiets al niet plaatsgevonden in uw leven, gemeente?

Zoals gezegd: Misschien was er aanvankelijk sprake van enige liefde van Delila tot Simson, maar nú kiest ze voor het geld. Ze kiest voor de Filistijnen. Ze kiest voor de vijanden van God en ze gaat ermee akkoord dat Simson verkocht wordt. De liefde tot het geld gaat bij Delila boven alles. Ik denk dat velen zich nu aangesproken voelen. Bij Simson gaat de liefde tot Delila alles te boven. Ziet u wat er gaat plaatsvinden in dat huis? Delila heeft liefde tot geld, Simson heeft liefde tot Delila.

O gemeente, als de Heere ons niet tegenhoudt, zijn we hetzelfde als Delila. Dan zijn we hetzelfde als Simson. De liefde tot de wereld en haar begeerlijkheid zit – ook na ontvangen genade – zo in ons hart. Bij Simson gaat de liefde tot Delila boven de liefde tot de Heere. Terwijl de Heere eist dat we Hem liefhebben boven alles. Dat we Hém vruchten van dankbaarheid geven. We zijn er onmachtig toe, maar de Heere eist het van ons allen. Hij roept ons toe: 'Geef Mij uw hart.' Dat zegt Hij niet alleen tot bekeerde mensen, maar Hij zegt het tot ons allen.

Kijk eens in uw leven. Waar gaat úw liefde naar uit? Wat staat er bovenaan in uw leven? Alleen als de Heere Zijn liefde geeft, komt God bovenaan te staan. Als Hij Zijn liefde in uw hart legt, gaat u de zonde haten en vlieden. Dan leert u die Delila vanbinnen kennen. Dan wordt u de grootste der zondaren en de minste der broederen. Dan komt God op de *eerste* plaats te staan. En als die liefde wordt aangewakkerd door de Heilige Geest, dan wordt dat een brandende liefde.

U al mijn liefde waardig schatten,
Wijl Gij mijn rechterhand woudt vatten.

Dan is Hij onze liefde meerder waard dan het fijnste goud op aard'. Al die goudmijnen zijn dan minder waard dan de liefde van Christus. Niets zal en kan haar glans verdoven.

Delila heeft geld liever dan Simson. Simson heeft Delila liever dan de Heere.

Delila accepteert het plan. Ze zal een strik gaan spannen om Simson zijn geheim te ontfutselen. Ze moet erachter komen waarin de kracht van Simson ligt. Simson straalde dus niet iets uit van de tere vreze Gods, waardoor ze kon *zien* dat Simson een man was die bedeeld was met de Heilige Geest. Delila neemt zich voor een plan te maken om Simson te verleiden en hem in haar strikken te vangen. Ze gaat hem vangen door verleidingen, door een kus.

Waar denkt u dan aan? Heeft Judas ook niet zijn Meester verraden door een *kus*? Zijn het niet de zonden van Gods kinderen ten diepste? Toen Judas Christus verried door een kus, wist Christus welke foltering Hem zou wachten. Ja, dat Hij zelfs van God verlaten zou worden. Toch zei Hij: 'Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dezen heengaan.' Hij heeft Zich vrijwillig laten binden, nadat Hij verraden was door de kus van Judas, door de zonden van Zijn Kerk. En waarom heeft Christus Zich vrijwillig laten binden? Leest u het maar in het formulier voor het Heilig Avondmaal. Hij deed het opdat Zijn kinderen eeuwig ontbonden zouden worden. Opdat zij ontbonden zouden worden van satan, wereld en de hel, en opdat ze eeuwig gebonden zouden worden met touwen van liefde en koorden van goedertierenheid aan een drie-enig God. Hij gebonden, opdat Zijn Kerk, die inleeft een Simson, een Delila te zijn, door onbreekbare touwen van liefde verbonden zal worden aan Hem. Wat zegt Paulus? 'Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?' 'Vele wateren zouden deze liefde niet kunnen uitblussen.'

Simson kreeg Delila liever. O, gemeente, onderzoek uzelf. Wat is voor u het liefste in uw leven? Want datgene wat u het liefste heeft, heeft u in de macht. Dat verleidt u. Onderzoek het eens. Wat is het liefste in uw leven? Dat trekt u met verborgen krachten naar zich toe. Teellinck zegt: 'Een mens leeft meer waar hij lieft [wat hij liefheeft].' Er kan zo'n weerstand in het hart zijn als we daarvoor gewaarschuwd worden in de prediking. Dan is de prediker wettisch of hoogmoedig. Het kostte Johannes zijn hoofd toen

hij de zonde aanwees. Gemeente, leg uw leven er eens naast. Satan ligt altijd op de loer om met dát middel, dus wat ons het liefst is, ons nog dichter naar hem toe te trekken. En als het mogelijk ware, hij zou ons in het eeuwig verderf trekken. Maar wat zegt Petrus? 'Zijt nuchter en waakt; want uw tegenpartij, de duivel, gaat om als een briesende leeuw, zoekende wien hij zou mogen verslinden.' U bent dus gewaarschuwd. Smeek: 'Heere, wilt U die liefde aan mij geven, opdat ik U liever mocht krijgen dan al het goud op aard.'

We kunnen ook nog een les leren van de Filistijnse vorsten. Ze hadden er álles voor over, ja, ze gaven een vermogen, als Simson maar gevangen zou worden.

Simson is minder gevaarlijk voor de Filistijnen dan de zonde voor u en mij is. Beseft u dat? Moet u ook niet leren van de Filistijnen om er álles aan te doen om de zonde te laten? Gods Woord zegt het: 'Onthoudt u van de vleselijke begeerlijkheden, welke krijg voeren tegen de ziel.' Dood dan de zonde! Christus roept ons op om te strijden tegen de zonde, tegen satan, tegen de wereld en tegen ons vlees.

De Filistijnse vorsten konden Simson niet in eigen kracht verslaan. Dat is ook een les. Keer op keer moesten ze vluchten en het weer verliezen. Dat leert de Kerk ook. Ze zijn in eigen krachten onmachtig om de zonde, de satan en de wereld te doden. Mocht het maar uitdrijven naar Christus, die sterke Held, in Wie alleen verlossing is. Hij roept het u toe, ook heden: 'Ik ben het Die machtig is te verlossen.' Alleen in Hem ligt er overwinning. Hij zal strijden voor een machteloos, uitgestreden, schuldig volk dat onder Hem mag buigen. Dat mag zeggen: 'Heere, als ik mijn leven overzie, is het een en al zwartheid vanwege de zonde. Ook al sta ik in het ambt. Ook al ga ik aan het Heilig Avondmaal. Ach Heere, ik probeer ertegen te strijden, maar iedere dag verlies ik weer. Iedere seconde moet ik het weer verliezen. Wilt U me toch helpen, Heere. In mij is geen kracht tegen die grote menigte. Mijn ogen zijn op U.'

Mocht dat de vrucht zijn van de prediking. Mocht u ontdekt zijn aan Simson en Delila in uw hart. Mocht de zonde u smarten. Mocht u leren vlieden van de zonde en leren vluchten tot de vrijstad Christus. Mocht u leren vluchten tot het koperen wasvat, om gewas-

sen en gereinigd te worden van al die vuile zonden. Gemeente, er ís nog verlossing mogelijk. Niet in onszelf. Niet in de mens, maar alleen in Hem Die gekomen is om zondaren zalig te maken. We eindigen met de woorden van Paulus: 'Dit is een getrouw woord, en aller aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben.'

Amen.

6

Delila spant strikken om Simson te vangen

Zingen:	Psalm 16:1
Schriftlezing:	Richteren 16:6-14
Zingen:	Psalm 37:14 en 16
Zingen:	Psalm 106:19
Zingen:	Psalm 124:1

Geliefde gemeente,
Wat is het liefste in uw leven? Wat is uw boezemzonde? Want dáár loert satan op om u te doen vallen. We zien het bij Simson. Zijn boezemzonde was de liefde tot de vrouwen. De liefde tot Delila. Hij was zelfs bereid om zijn ambt ervoor te verkwanselen. Wat is toch de mens, wat is in hem te prijzen?! Delila's boezemzonde was dat ze belust was op geld. Ze was bereid om Simson voor vijfenvijftighonderd zilverlingen (dat is meer dan vijfhonderd jaarsalarissen) te laten binden, opdat zij onbezorgd haar leven kon leiden. Nogmaals de vraag aan u: Wat is uw boezemzonde? Weet u het niet? Dan bent u in groot gevaar, want dan bespeelt satan u voortdurend zonder dat u het weet. Moge de Heere ontdekking schenken. We hopen stil te staan bij het vervolg van de geschiedenis van Simson. We bepalen uw aandacht bij Richteren 16 vers 6 tot en met vers 14. We lezen nu alleen een deel van vers 6, waar Delila vraagt:

Verklaar mij toch, waarin uw grote kracht zij.

We schrijven boven onze overdenking: *Delila spant strikken om Simson te vangen.*

1. Simson is blind voor de strikken;
2. Delila gebruikt koestering als strik;
3. Delila gebruikt beschuldiging als strik;
4. Delila gebruikt bedreiging als strik.

1. Simson is blind voor de strikken

De Filistijnse vorsten zijn weggegaan uit het huis van Delila. Simson is niet bij het overleg geweest dat er was tussen de vorsten en Delila. Opnieuw loopt Simson langs de schone, vredige beek Sorek. Hij is op weg naar Delila. Simson, een kind van God, een nazireeër Gods, een afgezonderde, zien we gaan over het zondige pad. Van God af. Hij gaat niet in de vreze des Heeren. Zeker, er zijn momenten geweest dat hij bediend werd door de Heilige Geest, maar hier gaat hij door op het zondepad. Alleen de vreze des Heeren in beoefening doet wijken van het kwade. Alleen als het zo teer ligt tussen de Heere en uw ziel, dan haat u de zonde. Dan wilt u de wereld verlaten. Dan wilt u uw oude natuur doden en in een nieuw, godzalig leven wandelen. Maar u komt erachter dat u het niet kunt in uzelf.

Simson gaat door. Hij is gedreven door de wellusten en gaat opnieuw naar het huis aan de beek van Sorek. Hij wíl zondigen. Hij is niet tegen te houden. Hij móét naar Delila toe. Enige ontdekking doet uitroepen (en mocht het ook nu zo zijn): 'Heere, bewaar me toch, o alvermogend God.'

We zien Simson het huis van Delila binnengaan. Hij weet niet dat er een strik voor hem is gespannen. Satan dreef de vorsten aan. De vorsten gingen naar Delila, want ze wisten precies wat de boezemzonde van Simson was. Ze wisten precies wat zijn zwakke plek was. Simson komt binnen in het huis waar een voortdurende strijd is tussen satan en Christus. Christus zál overwinnen, maar satan zal niet nalaten te slaan. Hij zal – ook nu – álles doen om de onbekeerden in zijn klauwen te houden. Hij zal alles doen om u te laten slapen in uw zonden. Hij zal alles doen om u er niet achter te laten komen dat u in zijn strikken bent. Hij heeft graag dat u zich uitleeft in zonden en ongerechtigheid. Doet u dat niet, dan ziet hij graag dat u doorgaat in een godsdienstig leven. Hij vindt het prima als u als een nette, keurige, barmhartige man of vrouw door het leven gaat zonder waarachtige bekering. Hij doet er alles aan om de onbekeerden in zijn strikken te houden. Als jullie zijn strik niet voelen, jonge vrienden, dan zijn jullie nog in zijn klauwen. Hij doet er ook alles aan om Gods kinderen te laten vallen. Maar het zal hem niet gelukken om hen uit de handen van de Heere te rukken, want

de Heere zegt in Jesaja 49: 'Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds vóór Mij.'

Maar de Heere heeft ook gezegd, om waakzaamheid op te wekken, dat – indien het mogelijk ware – de satan de uitverkorenen zal verleiden. Waarom? Opdat Gods Naam gelasterd zou worden. Opdat Gods Kerk en Gods knechten geen vruchten zouden voortbrengen. Opdat er geen lieflijke geur van hen zal uitgaan. Al Gods knechten en kinderen weten iets van die strijd. Daarom zegt Petrus in 1 Petrus 5: 'Zijt nuchter en waakt; want uw tegenpartij, de duivel, gaat om als een briesende leeuw, zoekende wien hij zou mogen verslinden.'

En als het niet lukt bij satan om Gods kinderen en knechten te laten vallen, wat doet hij dan? Dan geeft hij verdrukkingen. Dan komt hij met slagen en probeert hij de Kerk op die manier te pijnigen. Maar onthoud het, de Heere is een vurige Muur rondom degenen die Hem vrezen. Gods oog van ontferming is altijd over Zijn kinderen. Hij is een Schild voor Zijn Kerk. Daarom mocht Paulus, die ook wist van de verdrukkingen van satan, uitroepen: 'Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?'

O, gemeente, we hebben het gezien bij Paulus. Als we gedreven worden door de Geest, als we gedreven worden door de liefde, als we gedreven worden tot de begeerte om gemeenschap te hebben met Christus, dan komen Gods kinderen en knechten het uit te roepen dat ze bereid zijn om gebonden te worden. Waarom? Opdat de Naam van Christus maar geprezen worde. Gemeente, als die Geest aandrijft, en als de liefde des Heeren in ons hart aanwezig mag zijn, dan komt er een brandende liefde tot de Heere. En ook al liggen we dan gebonden in de gevangenis, in de kerker, dan mogen we nog psalmen zingen en roepen we uit:

'k Zal Zijn lof, zelfs in den nacht,
Zingen, daar ik Hem verwacht.

Maar als we gedreven worden door de zonde, zoals Simson, die naar het huis van Delila gaat, zijn we gewillig om gebonden te worden door de zonde! O, lieve gemeente, dan moet Christus van ons wijken. Wat is het vreselijk dat – ook na ontvangen genade – we soms niet voelen dat satan strikken spant en dat het ons niets doet als

Christus Zich met Zijn liefde komt in te houden. Wat zal Simson en wat zullen al Gods kinderen en knechten de gevolgen van de zonde moeten doorleven. Want de Heere is lankmoedig, maar Hij houdt de schuldige – ook na ontvangen genade – geenszins onschuldig.

O, Simson is er, gedreven door de liefde, blind voor dat er voor hem een strik wordt gespannen. Simson zal straks, als zijn ogen uitgestoken zijn, in het gevangenhuis inleven dat Gods weg is in een wervelwind en in grote storm. Maar, ook al zal hij bij de vierde strik – waar we in de volgende overdenking bij stilstaan – gevangengenomen worden door de Filistijnen: satan zal niet winnen! Christus is Verwinnaar in de strijd en zal Zijn volk de zege geven. Door de dood heen. 'Als Mijn volk zich zal schuldig kennen, dan zal Ik aan Mijn verbond gedenken.' Dan mag de Kerk het weleens getuigen, vervuld met schaamte over dat onverbeterlijke, verdorven en verdoemelijke bestaan: 'Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem Die ons liefgehad heeft.'

Daar gaat Simson. Hij komt het huis binnen. Gedreven door de liefde en de wellust ziet hij Delila aan. Hij heeft mogelijk gedacht: Dát is nu mijn lieve vrouw. Maar hij beseft niet dat haar handen klauwen van satan zijn. Dat die handen hem proberen te verstrikken. Gemeente, als we de tere vreze Gods niet in beoefening hebben, voelen we de zonde niet. Dan gaan we dóór met de zonde. Dan voelen we de satan niet en zijn we niet bang voor hem. Dan voelen we de verleidende krachten van de wereld niet. Dan gaat onze begeerte zelfs uit naar de wereld. Dan zien we de strikken niet die voor ons gespannen worden. Ook niet de strik van koestering, waarbij we stilstaan in onze tweede gedachte:

2. Delila gebruikt koestering als strik

Als Simson binnenkomt, vraagt Delila hem met verleidende stem: 'Verklaar mij toch, waarin uw grote kracht zij, en waarmede gij zoudt kunnen gebonden worden, dat men u plage.' Hoe weten we dat ze sprak met verleidende stem? Wel, de Filistijnen hadden haar gevraagd: Verleid hem. We horen haar zeggen: Toe, Simson, je bent zo sterk. Hoe komt het toch dat je zo sterk bent? Hoe komt het toch dat iedereen bang voor jou is? Hoe komt het dat niemand je kan overmeesteren? Ze koestert Simson in zijn kracht en in datgene waarin hij zich onderscheidt van andere mensen. En – als we

eerlijk zijn – als we gekoesterd worden in hetgeen waarin we sterk zijn, wie kan dan blijven staan? En daarom: 'Zo dan, die meent te staan, zie toe dat hij niet valle.'

In de stem van Delila klinkt de stem van de Filistijnse vorsten door. Ze gebruikt haast dezelfde woorden. In haar stem klinkt ook de satanische stem door. Maar Simson, door de zonde gedreven, hoort niet dat het de stem van satan is. Zo is het altijd noodzakelijk om die twee stemmen te onderscheiden. Iemand vroeg mij eens: 'Kunt u me uitleggen wat het verschil is tussen de stem van satan en de stem van Christus?' Die man had een worsteling. U ook? We zijn zo hoogmoedig en zo rechthebbend op woorden van de Heere. Dat weet satan. Daarom grijpen we zo graag voorkomende waarheden en eigenen we die toe als een belofte des Heeren. Wat is het grote onderscheid tussen de stem van satan en de stem van Christus? De stem van satan brengt in de hoogte. Die doet als de bekeerde man of de bekeerde vrouw over de wereld gaan. Maar de stem van Christus brengt in de diepte. De stem van Christus brengt in onwaarde. De stem van Christus werkt uit – net als bij de hoofdman – dat we vragen: 'Heere, spreek slechts één woord. Ik ben het niet waardig. Ik heb er geen recht op. Maar ik kan ook niet zonder Uw stem.'

Delila, gedreven door de vorsten en door satan, ook gedreven door haar boezemzonde, stelt Simson de vraag waar zijn kracht vandaan komt. Die vraag geeft strijd bij Simson. Zijn geweten spreekt nog. Enerzijds wil hij zijn geheim niet kwijt, en anderzijds wil hij Delila niet kwijt. Kent u dat hinken op twee gedachten? Jullie ook, kinderen? De zonde willen doen en toch naar Gods huis willen gaan. Enerzijds jezelf niet geheel aan de zonde over willen geven, en anderzijds de zonde niet geheel kwijt willen. Kennen jullie dat? Dan geeft u speelruimte aan de zonde ... Maar als u dat doet, hebt u al verloren. Satan loert op die speelruimte. Besef het, hij neemt geen genoegen met een stukje. Hij wil de héle mens. Hij wil dat u met álles zondigt. Niet alleen met uw gedachten die soms met u op de loop kunnen gaan. Waarvan u blij bent dat anderen die niet kunnen lezen. Satan wil uw gedachten, maar ook uw woorden en ook uw werken. En als u het niet merkt, is dat een bewijs dat u in de klauwen van satan verkeert, óf u bent van de weg af na ontvangen genade.

Welk antwoord geeft Simson op Delila's vraag? Zegt hij: Delila, nú raak je zo'n zwak punt, die kracht heb ik niet van mezelf. Ik ben in mezelf niets. Die krachten krijg ik van de Heere. Nee, dat zegt hij niet. Zegt hij:

't Is Isrels God, Die krachten geeft,
Van Wien het volk zijn sterkte heeft.

We moeten God loven, Delila. Nee, ook dat zegt hij niet. Komt Lechi bij Simson terug, waar hij als een zwakke heeft ervaren: 'Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht'? Nee, ook dat niet. Komt terug wat er ongeveer twintig jaar geleden is gebeurd? Vertelt hij eerlijk dat hij zelf geen kracht heeft? Nee! Simson denkt sterk te zijn in zichzelf. We lezen dat in vers 7: 'Indien zij mij bonden met zeven verse zelen (...) zo zou ik zwak *worden*.' Met andere woorden: Ik bén sterk. Hij vertrouwt op eigen kracht. Terwijl die krachten hem door God geschonken zijn.

Volk des Heeren, kent u dat bouwen op ontvangen weldaden? Kent u dat doen alsof het van uzelf is? Simson voegt er nog aan toe: '... en wezen als een ander mens.' Dus we zien Simson daar zoals hij is binnengekomen in dat huis van Delila als een zondig, goddeloos, hoogmoedig mens. Op Delila's vraag wat ze moeten doen, antwoordt hij: 'Indien zij mij bonden met zeven verse zelen ...' Dat zijn zeven groene wilgentakken. Hij zegt: 'Als ze mij binden met zeven groene wilgentakken die niet verdroogd zijn, dán verlies ik mijn kracht. Dan kunnen ze me binden en pijnigen.' Simson liegt. De ene zonde brengt de andere zonde voort. Als Gods kinderen en knechten buiten de Heere leven of ver bij Hem vandaan leven, zijn ze vatbaar voor elke zonde. Wat had Simson moeten doen? Vluchten! Hij had moeten vluchten uit het huis. Uit de nabijheid van Delila. Zij dacht dat het geld, de vijfenvijftighonderd zilverlingen, binnen haar bereik lag.

Simson is op een gegeven moment weer weggegaan. Hij was niet voortdurend in het huis van Delila. Zij heeft snel aan de vorsten verteld wat Simson haar verklaard heeft. De vorsten hebben de zeven groene wilgentakjes gebracht en ze zijn opnieuw in de achterlage, in een van de kamertjes, vergaderd. Alles is nu klaar om Simson te

overmeesteren. Ze zullen hem met de groene wilgentakjes binden als hij terugkomt in het huis.

En Simson kómt terug. Hij wordt voortdurend getrokken door de liefde en de wellusten. We zien hem opnieuw wandelen langs de lieflijke beek Sorek. Weer gaat hij het huis van Delila binnen. Hij weet ook dit keer niet dat hem een strik is gespannen. Zodra hij Delila ziet, is hij als leem in haar handen. Dan laat hij met zich spelen. Hij laat zich gewillig binden. Er zijn verklaarders die zeggen: Hij ging slapen in Delila's schoot. Maar we lezen dat niet bij de eerste twee strikken. Wel bij de laatste, bij de eerste twee niet. We zien Simson als het ware met begerige ogen zijn handen uitstrekken, en zo laat hij zich binden met zeven groene wilgentakjes. Gewillig ... Christus heeft Zich ook gewillig laten binden. Daar moet u altijd maar aan denken, volk des Heeren, als u bewust zonde bedrijft. Christus heeft Zich laten binden, ook voor deze zonde van Simson. Ook voor uw zonden, volk des Heeren. Als Christus niet voor u gebonden is, zult u zelf straks voor eeuwig gebonden zijn in de strikken van satan. Dan zult u eeuwig pijn moeten lijden. Dan zult u eeuwig zijn op de plaats van ach en wee.

Simson laat zich *gewillig* binden. Hij speelt gewillig met de zonde. Hij wil de zonde niet kwijt. Zodra Delila hem gebonden heeft en zij daar triomfantelijk bij zit, en Simson met verliefde ogen naar haar kijkt, roept ze: 'De Filistijnen over u, Simson!' Simson, die geroepen is om te strijden tegen de Filistijnen, heeft zich hier gewillig laten binden. Hij werpt zijn roeping weg! Wat heeft de zonde toch een kracht. Niet uit te drukken! 'De Filistijnen over u, Simson.'

Simson zal de lankmoedigheid en de trouw van de Heere gaan ondervinden, ondanks zijn zonde. De *Heere* zal Simson krachten geven. Het is een beeld van het feit dat we onszelf nooit kunnen en willen verlossen van de macht van de banden der zonde. Als we denken dat we het zelf kunnen in onze hoogmoed, dan verachten we Christus in Zijn trouw, in Zijn liefde en in Zijn macht. Wat kan de Kerk strijden tegen de macht van zonde, wereld en satan. Ze voelt wel dat ze God tart met de zonde en dat de Heere Zich daarom moet terugtrekken. Maar ze komt erachter in die strijd dat ze het nooit zal winnen in eigen kracht. Maar uitgestreden, verzwakte, krachteloze, verloren strijders zullen leren dat de strijd gestreden is

op Golgotha. Constantijn de Grote zei: 'In dat kruis is de overwinning.' Verloren zondaarskinderen die als een krachteloze terneer liggen in de strijd tegen zonde, satan en wereld, zullen het ervaren dat alléén in het kruis overwinning is. Op Golgotha is een fontein tegen de zonde en tegen de ongerechtigheid. Als Christus iets van Zijn stervende liefde doet gevoelen, dan breken de banden van de zonde, van de hel en van de wereld. Dan worden we indachtig wat Hij gesproken heeft. Dan worden we indachtig de liefde, de trouw en de goedertierenheid des Heeren. En als de liefde gevoeld wordt, dan moet Delila uit het huis. Dan ligt de zonde eronder. Dan is er een begeerte om de wereld te verlaten, de oude natuur te doden, en in een nieuw godzalig leven te wandelen.

'Simson, de Filistijnen over u.' Dan zien we dat we nooit in eigen krachten kunnen breken met de zonde, maar hier staat de Heere erover op. 'Toen verbrak hij de zelen, gelijk als een snoertje van grof vlas verbroken wordt, als het vuur riekt.' De groene wilgentakken worden in één keer verscheurd. Zó verscheurd, alsof een draadje stro tegen het vuur wordt gehouden. 'De Filistijnen over u, Simson.' Hij trekt in één keer de groene wilgentakken weg. De Heere is dus nog niet van Simson geweken, ondanks zijn tergende zonden. De Heere zal Zijn Kerk nooit begeven en nooit verlaten, ondanks hun zondige, onverbeterlijke bestaan. Is dat geen eeuwig wonder? De Heere waakt altijd over Zijn kinderen. Hij heeft gezegd: 'Mijn oog zal op u zijn. Hoe zondig, hoe opstandig, hoe onverbeterlijk u ook bent. Ik zal over u waken.' Psalm 103 vers 4 zegt:

Barmhartig is de HEER' en zeer genadig,
Schoon zwaar getergd, lankmoedig en weldadig;
De HEER' is groot van goedertierenheid.

Wat denkt u, zal Simson de Heere tegengevallen zijn? Nee. Hij heeft Simson al aangezien in de eeuwigheid.

Hij weet, wat van Zijn maaksel zij te wachten;
Hoe zwak van moed, hoe klein wij zijn van krachten,
En dat wij stof, van jongs af, zijn geweest.

Is dat weleens een wonder geworden in uw leven? Dat de Heere met ons nog niet doet naar onze zonden en dat Hij weet hoe Zijn schapen zich gedragen? Wat doet dat wegzinken in verwondering als we mogen zien op Hem, Die getrouw is.

Wat doet Simson? Hij gaat door. Dan geldt het: 'Wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen.' Straks zal Simson een smartelijke weg moeten gaan in het gevangenhuis. Hij zal zonder het licht in de ogen rondjes moeten lopen. Wat doet Simson op dit moment? Gaat hij de Heere bedanken omdat Hij hem heeft verlost van de Filistijnen? Doet hij wat Datheen zegt in Psalm 9 vers 14:

Dat ik midden in Uw gemeen'
Uwen lof zing' en anders geen;
Zijnde verblijd en ook gedachtig,
Dat Gij mij verlost hebt waarachtig.

Is Simson dankbaar? Doorziet hij nu dat Delila een vreselijke vrouw is die hem wil overleveren? Nee! O Simson, o zondig mensenkind, er is nog een weg terug van het zondepad. Wat doet Simson en wat doen wij allen, ook Gods kinderen als de Geest niet in de raderen is? Dan gaan we door op het zondepad. Dan worden we getrokken door onze boezemzonde. Simson gaat wéér terug naar Delila. Hij ís verlost en toch gaat hij opnieuw zondigen. U zegt: Hoe kan dat toch? Een kind van God dat iets mag weten van de verlossing in Christus, en dat toch weer gaat zondigen. Hebt u dat gedacht? Dan bent u als de rijke jongeling. U bent als de Farizeeër die zei: 'Ik dank U dat ik niet ben als die of die zondige man.'

Weet u wat ontdekking leert? Romeinen 7. In Romeinen 7 ligt het leven. Daar staat dat Paulus zegt: 'Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.' Na alle ontvangen genade, en ondanks dat hij weet dat niets hem kan scheiden van de liefde van Christus, weet hij dat hij vleselijk is, verkocht onder de zonde. Hij weet dat hij een slaaf van de zonde is. Ook al vecht hij ertegen. Gods kind zegt: 'Ik kan nóóit winnen van de zonde.' Dat doet uitroepen: 'Wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods?' De Kerk des Heeren wordt in de diepte gebracht als ze deze stof mag horen. Zij roept: 'Hoe kan ik nog verlost worden van mezelf? Ik strijd tegen die zonde, ik strijd tegen de boze en tegen de wereld, maar ik moet het iedere keer weer

verliezen, Heere.' Maar er is er Eén Die sterker is dan satan. Dat is Christus Jezus. En als Zijn kracht weer ervaren mag worden en als Zijn liefde weer gesmaakt mag worden, dan mogen we zeggen dat die sterke Held Christus ons terzij staat. En daarom is ons de zege beschoren.

Simson vliedt niet van de zonde. Hij wordt opnieuw door de liefde tot Delila gedreven tot de zonde. Hij wordt getrokken door de wellusten. We zien hem opnieuw gaan. Hij gaat zoals gewoonlijk het huis weer binnen. En wat treft hij daar dan? Een gekwetste, gekrenkte Delila. Ze begint hem direct te beschuldigen en zegt: 'Zie, gij hebt met mij gespot.' Met andere woorden: U hebt me bedrogen. U hebt leugens tot mij gesproken. Nu gebruikt ze dus beschuldiging als een strik. Dat is onze derde gedachte, maar laten we eerst met elkaar zingen uit Psalm 106 vers 19.

3. Delila gebruikt beschuldiging als strik

Simson is machteloos. Geloof maar gerust dat de verwijten van Delila, van wie hij zo veel houdt en naar wie hij hunkert, hem ontzettend hebben getroffen. Als een van onze geliefden ons iets verwijt (hier was het terecht, want Simson loog!) dan doet dat iets vanbinnen. Dan raakt u dat. Simson begrijpt niet dat zijn geliefde Delila een verraadster is. Dat haar lieflijke handen klauwen zijn van satan, die hem in het verderf wil trekken. Hij is machteloos. Maar hij kan en wil de zonde niet loslaten.

Ziet u de ontzettende kracht van de oude mens? De ontzettende verdorvenheid van ons zondige vlees? Het vlees wordt nooit bekeerd. De Kerk des Heeren wordt van dat vlees verlost, als ze de laatste ademtocht uitblaast. Dat verdorven vlees blijft. Dat opstandige, wellustige vlees wil nooit buigen. Alleen als de Geest gaat waaien. Dan smeekt u: 'Heere, verlos me van mezelf!' Simson is machteloos en krachteloos. Hij wil de zonde niet loslaten. En Delila, gedreven door satan, gebruikt de beschuldiging als een nieuwe strik. Ongeduldig, rechthebbend zegt ze: 'Verklaar mij toch nú.' Ze zegt het gebiedenderwijs. Ze wil weten waarmee hij gebonden zou kunnen worden.

Simson gaat opnieuw in op de vraag. Toch is er ook dit keer vanbinnen nog iets wat hem weerhoudt om zijn geheim te verklaren. Het

lijkt wel of er vanbinnen nog een stemmetje is dat zegt: Simson, gooi uw ambt niet weg, want dan lastert u Gods Naam. Zijn geweten spreekt nog. Maar ... hij breekt niet met de zonde. Hij vervalt opnieuw in de zonde van liegen. Wat zegt hij tot de vrouw die hij liefheeft? 'Indien zij mij vastbonden met nieuwe touwen, met dewelke geen werk gedaan is, zo zou ik zwak worden en wezen als een ander mens.' Hij is dus nog steeds hoogmoedig. Hij heeft nog steeds de krachten die hij van de Heere krijgt, maar waar hij zich zelf op beroemt. Hij staat nog steeds boven een ander mens, dat blijkt uit zijn woorden: Alleen als ze mij binden met nieuwe touwen, dan zou ik zwak worden en zijn als een ander, gewoon mens.

Delila laat de touwen komen. De Filistijnen gaan weer in de achterkamer om toe te kunnen slaan als Simson gebonden is. Weer komt Simson. Weer langs de lieflijke beek Sorek. Weer naar dat huis. Kent u dat? Steeds getrokken te worden tot die zonde? Kennen jullie dat, kinderen? Iedere keer weer doen wat vader en moeder verbieden? En wat nog veel belangrijker is, iedere keer dat doen wat Gods Woord verbiedt. *Simson* deed het. En wij zijn niet beter dan Simson. Het is ons beeld. We gaan door. Zondag aan zondag zetten we ons onder Gods Woord, maar strijden we ten diepste tegen de Heere. Want als u niet valt voor de Heere, strijdt u tegen Hem. Het is het een of het ander.

Simson is onverbeterlijk. Hij laat zich opnieuw binden, en nu met nieuwe touwen. Hij speelt opnieuw met de zonde. Hij laat zich binden door Delila. Hij zal zeker weer met wellustige ogen naar Delila gekeken hebben en gedacht hebben: Ik laat me binden, Delila, áls ik je liefde maar krijg. Nee, Simson is geen martelaar. Hij is ten volle verantwoordelijk – net als u – voor de zonde die hij bedrijft. Hij laat zich gewillig binden. Hij kíést voor de zonde. Hij wíl zondigen.

Als hij gebonden is met de nieuwe touwen klinkt opnieuw de stem van Delila: 'De Filistijnen over u, Simson.' Wij zouden zo'n onverbeterlijke man laten omkomen. Maar wat is de Heere getrouw, lankmoedig en goedertieren. Hij is vol met liefde tot Zijn kinderen. Hij geeft opnieuw kracht aan Simson, zodat hij die dikke nieuwe touwen verbreekt als draadjes. Is dat al eens een wonder geworden, dat – ondanks dat u doorgaat en u onverbeterlijk bent, kinderen des Heeren – de Heere nooit zal laten varen het werk van Zijn God-

delijke handen? Dat de Heere zo getrouw is als sterk? Is het u al eens een wonder geworden dat Hij met ons niet handelt naar onze zonden? Dat Hij ons niet liet omkomen als Korach, Dathan en Abiram? Is het al eens een wonder geworden dat u nog naar Gods huis mag, dat de aarde nog niet voor u geopend is? Stel u niet boven Simson. Het zijn de goedertierenheden des Heeren dat u en ik nog niet vernield zijn. Zijn trouw is groot. Daarom zijn we er nog. Er moeten er nog bekeerd worden.

De klauw van satan was voor Simson dichtbij, maar de Heere trad tussenbeide. Hij is sterker dan al het geweld. Simson wordt verlost door de kracht van de alvermogende Heere. Brengt dat in de schuld? Zegt Simson net als Mefiboseth: Ik ben maar een dode hond. Dat U nog aan mij denkt! Komt Simson zó in het stof voor Gods aangezicht? Gaat hij zijn leven beteren? Smeekt hij aan de Heere: 'Heere, mag m'n geloof gesterkt worden? Mag ik m'n leven gaan beteren? Verlos me toch van die zonde? Verlos me toch uit des wreedaards handen?' Nee, Simson gaat opnieuw naar Delila toe. Gemeente, leer toch van deze geschiedenis enerzijds de kracht van de oude mens die altijd wil zondigen. En anderzijds dat alleen de Heere tegen kan houden. Alleen Hij kan zeggen: Tot hiertoe, en niet verder!

Simson gaat opnieuw naar Delila. Z'n begeerte tot gemeenschap met de zonde is groter dan begeerte tot gemeenschap met Christus. Wat loopt het laag af met de Kerk des Heeren. Ze zal nooit in zichzelf kunnen roemen. Paulus zegt: 'Die roemt, roeme in de Heere.'

Simson komt binnen. Nu bedreigt Delila hem. Ze zegt: 'Tot hiertoe ...' Met andere woorden: 'Nú moet het afgelopen zijn, Simson. Nu moet u eindelijk een keer de waarheid tegen me spreken!' Dat leidt ons tot onze vierde gedachte:

4. Delila gebruikt bedreiging als strik

'En Delila zeide tot Simson: Tot hiertoe hebt gij met mij gespot en leugens tot mij gesproken; verklaar mij toch nu, waarmede gij zoudt kunnen gebonden worden.' Gedreven door haar boezemzonde spreekt ze deze woorden. Gebiedende wijs. 'Verklaar mij nu toch ...' Het zijn beschuldigende woorden, ze is rechthebbend en ongeduldig.

Leeft u in de zonde, gemeente? Vlied de zonde. De band met Delila, de band met uw boezemzonde moet verbroken worden. U moet in uw eigen vlees gaan snijden. Dan leert u opnieuw Romeinen 7. Het vlees onderwerpt zich der wet Gods niet, en het kán ook niet. Wat een smart als u later moet inleven dat het bedenken des vleses vijandschap is tegen die goeddoende, getrouwe, lankmoedige God. Tegen die waakzame God. Dat geeft smart. Daar brengt de Heere Zijn kinderen keer op keer. Elke keer weer komen ze midden in de dood terecht. Als u daar terechtkomt vanwege eigen schuld, ziet u de schuld vanbinnen en vanbuiten. Dat is nodig om de noodkreet te doen opstijgen: 'Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?'

Weet u wat de Kerk moet leren? Ik hoop dat u het ook mag leren. Het kost de Heere zo veel werk om te leren dat de zonde alleen door *Christus* gedood kan worden. Het zondige vlees kan alleen gedood worden door Hem, Die Overwinnaar is. Hij heeft de gedaante van ons zondige vlees aangenomen. Hij is voor de Zijnen de dood ingegaan. Alleen in Zijn bloed zullen de scherpe pijlen van satan en de kracht van Delila gebroken worden.

'En hij zeide tot haar: Indien gij de zeven haarlokken mijns hoofds vlochtet aan een weversboom.' Een weversboom is een weefgetouw. Simson zegt als het ware: Als u mijn haar zou weven in het werk dat op het weefgetouw zit, dán heb ik geen krachten meer. Het is opnieuw een leugen van Simson. Het geeft weer dat hij zijn geheim nog steeds niet wil prijsgeven. Maar hij wil ook Delila niet verliezen. Daarom gaat hij liegen. Hij zegt dus: 'Als je mijn haar weeft in dat weefgetouw, dán heb ik geen krachten meer.'

Eerst waren het groene wilgentakjes, daarna nieuwe touwen, en nu gaat hij het over zijn *haar* hebben. Dat lange haar dat niet geschoren mocht worden, droeg hij omdat hij een nazireeër Gods was. Dat was het teken dat hij afgezonderd was door de Heere om Israël te beginnen te verlossen. Simson speelt hier dus met een heilig teken. Ziet u dat hij steeds dichterbij komt om het geheim te openbaren en te verklaren? Hij wordt gedreven door zijn ontembare liefde tot Delila. Hij wordt getrokken door de wellusten. Hij speelt met een heilig teken. Maar als we dat doen, loopt het verkeerd af. Tenzij de Heere een Goddelijk halt toeroept. U hebt bij uw doop ook een heilig teken op uw voorhoofd ontvangen. Als u dan toch zonde

bedrijft, als u dan toch bent op plaatsen waar de zonde bedreven wordt, als u nog nooit gebogen hebt voor de drie-enige God, dan speelt u met dat heilige teken. Avondmaalgangers, hebt u gezeten aan het Heilig Avondmaal? Hebt u het heilige teken veracht? Hebt u ook ná het Avondmaal vruchten van geloof en bekering vertoond? Gemeente, hoe vaak hebben wij al niet gespeeld met heilige tekenen!

Simson laat zijn haar invlechten. En dan valt hij in slaap. Hij slaapt in de zonde. Delila denkt: Nu moet ik het zó goed doen, dat hij niet meer kan ontsnappen. Ze weeft zijn lange haar zo goed mogelijk door het werk op het weefgetouw, en dan zet ze dat weefgetouw nog met een pin vast aan de grond. Naar de mens gesproken is Simson nu volslagen machteloos. Daar ligt hij te slapen, met zijn haar vast. 'De Filistijnen over u, Simson', roept Delila. Simson wordt weer wakker. Hij zal mogelijk even gedacht hebben: Wat nu! Mijn haar zit vast! Een normaal mens zou hier niet aan kunnen ontsnappen. Maar de Geest des Heeren wordt vaardig over Simson. Simson sliep, maar de Bewaarder Israëls zal niet slapen noch sluimeren. Ook al slapen wij in de zonde. Onbevattelijk! In Gods kracht trekt Simson dat hele weefgetouw los, net zoals hij in Gods kracht de poorten van Gaza loswrikte. Opnieuw moeten de Filistijnen die in de achterlage zijn en menen dat ze Simson nú te pakken hebben, veldvluchtig wijken.

En wat doet Simson, nu hij opnieuw de strik is ontkomen en opnieuw is verlost? Later zullen we zien dat Simson doorgaat met zondigen. Dit keer heeft de Heere hem opnieuw gered. Waarom? Omdat Christus met hem die weg gegaan is. We lezen in de brief aan de Hebreeën dat Christus in al hun (dat zijn Zijn kinderen) benauwdheden benauwd is geweest, om hen door Zijn liefde en genade te verlossen. Simson wordt verlost door de Heere uit het huis waar hij de Geest Gods bedroeft. Simson wordt verlost door de Heere uit het huis waar hij de Heere veracht. Waar hij in alle hoogmoed zegt dat hij die sterkte van zichzelf heeft. Hij stelt zich boven andere mensenkinderen. De Heere ziet Simson aan in de Zoon van Zijn liefde. Ook voor deze zonde van Simson heeft de Borg betaald.

Wat blinkt in deze geschiedenis ons onverbeterlijke bestaan uit. Maar nog veel meer – en mocht dat een wonder worden – Gods

trouw, Gods lankmoedigheid en Gods eeuwige liefde die oneindig en onuitblusselijk is.

Simsons haar is uit de strikken verlost. Hijzelf zit met zijn hart nóg vaster in die strikken. Nog één keer zal Delila een strik spannen. Dan is het vogeltje gevangen. Simson begon met groene wilgentakjes, toen met dikke nieuwe touwen, nu speelt hij met zijn haar. Ik las dat Teellinck hier zo treffend zegt: 'Hij heeft zijn haar losgemaakt door grote kracht, maar het zal wel enkele haren gekost hebben.' Simson begint hier met de aantasting van zijn nazireeërschap. Als we als ambtsdrager door onze boezemzonde ons ambt aantasten, zullen we als de Heere ons geen halt toeroept, met Simson eindigen in gevangenschap.

Gemeente, we hebben opnieuw gehoord wie Simson was. Ook jullie, kinderen. Is je oog ooit opengegaan voor die strikken van satan? Heeft de zonde u ooit gesmart, gemeente? Smeek toch, gemeente en kinderen: 'Heere, ontdek me aan mezelf.' Kent u iets van die eerste strik van koestering? Ach, wat is het gevaarlijk als we gekoesterd worden in onze wijsheid, in onze kracht, in onze schoonheid of waar we ons hart ook op zetten. Dan zal satan dat gebruiken als een strik om af te trekken van de Heere. Om u te doen zondigen.

We hebben gehoord over de strik van beschuldiging. Delila beschuldigde Simson. Hij hád ook nooit mogen liegen. Hij had moeten zeggen: Delila, wat heb ik een schuld aan je. Ik heb tegen u gelogen. En wat nog veel erger is: Ik heb de deugden van de Heere aangetast. Laten we op onze knieën gaan en smeken om vergeving. Laten we vragen of de Heere met Zijn Geest nog terug wil komen en ook u in uw hart wil treffen.

We hebben gehoord van de strik van bedreiging. Wat kan de wereld bedreigend zijn. Kinderen, jullie maken het misschien op school ook wel mee. Dan word je onder druk gezet om een bepaalde zonde te doen. Het zijn listen van satan. Maar er is er Eén Die u en jullie kan verlossen. *Christus* kan verlossen. Hij leeft tot in eeuwigheid.

Maar eeuwig bloeit de gloriekroon
Op 't hoofd van Davids groten Zoon.

We hebben gehoord dat Simson drie keer gezondigd heeft. Hij is drie keer verlost. Maar hij gaat door in de zonde. Hij gaat door met zijn onverbeterlijke bestaan. Vreselijk als u ook doorgaat om de zonde te bedrijven tegen een goeddoend God, Die Zijn lieflijk zonlicht nog doet aanschouwen tot op heden toe. U mag nog opkomen naar de plaats waar de Heere Zijn welbehagen komt te volvoeren. Aan wie? Aan verloren, verdoemelijke Simsons in zichzelf. Mocht u ontdekt zijn aan Simson? Aan Delila? Vreselijk als u dan toch doorgaat. U kunt denken dat u rust hebt met de wereld en de zonde, het kan allemaal zo zoet lijken. Ouderen, gaat u door nu u in uw levensavond bent? U hebt misschien de leeftijd van zeventig of tachtig jaar overschreden. Gaat u dóór met de zonde? Wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen. Job zegt het: Wat een groot wonder dat de Heere nog één of twee keer komt te waarschuwen. Hoe vaak bent u al gewaarschuwd in uw leven? En jullie, kinderen? Wat is het erg als we doorgaan met zondigen. Ook na de eerste vermaning. Gemeente, we kunnen u alleen maar toeroepen: 'Verhardt u niet, maar laat u leiden.'

Amen.

7

Simson verklaart het geheim van zijn grote kracht

Zingen: Psalm 25:3
Schriftlezing: Richteren 16:4-31
Zingen: Psalm 140:2, 3 en 4
Zingen: Psalm 141:10
Zingen: Psalm 103:5

Geliefde gemeente,
De Heere is zeer lankmoedig over ons. Hij draagt de wereld, die al zesduizend jaar in de grootste ellende ligt vanwege onze schuld, nog dagelijks. Hij draagt eenieder van ons nog. Ook jullie, kinderen. Hij draagt ons niet alleen, maar Hij wandelt ons ook nog na. We mogen nog verkeren onder de lieflijke klanken van het Woord des Heeren. Dat mogen de meesten van ons zondag aan zondag vanaf hun kinderjaren. En wat moet er dan van u gezegd worden? Is het zoals de Heere dat Zelf zei: 'Doch waarbij zal Ik dit geslacht vergelijken? Het is gelijk den kinderkens die op de markten zitten en hun gezellen toeroepen. En zeggen: Wij hebben u op de fluit gespeeld en gij hebt niet gedanst; wij hebben u klaagliederen gezongen en gij hebt niet geweend"? Wat geeft de Heere ons nog veel. Maar Hij komt ook met vele roepstemmen tot ons. We horen om ons heen van mensen die worden weggenomen uit dit leven. Het is zo waar: 'Het leven is een damp, de dood wenkt ieder uur.' De dood kan zo plotseling in onze vensters komen. Wat werken die roepstemmen uit in ons leven?

We hopen erbij stil te staan dat Gods lankmoedigheid groot is, maar dat Zijn lankmoedigheid ook een einde heeft. Zult u erop letten? Er kan een tijd komen dat de Heere Zijn lankmoedigheid intrekt en dat Hij u aan uzelf overgeeft. Dat u overgegeven wordt tot het oordeel van verwoesting. We zullen dat ook zien in het leven van

een van Gods kinderen. In het leven van een van de geloofshelden, Simson. De Heere was zo lankmoedig geweest over hem. Keer op keer had de Heere hem uitgeholpen. Ook al was hij in het huis van een hoer. Maar Gods lankmoedigheid kan ook ten einde raken. De Heere gaf Simson namelijk aan zichzelf over. Uiteindelijk werd hij overgegeven aan zijn vijanden. Maar ... het was slechts voor een tijd. Het is zo'n wonder dat de kinderen des Heeren nooit voorgoed uit Gods handen kunnen vallen. Daar moet u maar aan denken als we deze ingrijpende geschiedenis behandelen. We kunnen het zo verzondigen, maar de Kerk des Heeren kan nooit uit de hand des Heeren vallen.

We gaan met u spreken vanuit Gods Woord over Richteren 16 de verzen 15 tot en met 18. We lezen alleen het eerste deel van vers 17:

Zo verklaarde hij haar zijn ganse hart.

We schrijven boven onze overdenking: *Simson verklaart het geheim van zijn grote kracht.* Naar aanleiding van de tekstwoorden zien we een drietal gedachten:

1. Een gekwelde Simson (naar aanleiding van vers 15);
2. Een gebroken Simson (naar aanleiding van vers 16);
3. Een gevallen Simson (naar aanleiding van vers 17 en 18).

1. Een gekwelde Simson

We hebben gezien hoe de Heere keer op keer Simson redde in het huis van Delila. Hoe schittert daarin Zijn grote trouw! Tot driemaal toe had de Heere Simson bewaard. Tot drie keer toe had Delila een strik gespannen en een poging gedaan om het grote geheim van Simson te weten te komen. We lezen in het voorgaande hoe de Filistijnen voor de derde keer op de vlucht zijn geslagen. Simson was wakker geworden toen zijn haar helemaal verweven was in het weefgetouw. De Heere gaf hem toen die grote kracht dat hij opstond, en zelfs dat hij het hele weefgetouw uit de grond kwam los te trekken. Simson stond op in grote kracht, en de Filistijnen zijn weggevlucht.

Zo is het nog steeds. Als de meerdere Simson mag opstaan, moeten de vijanden vluchten. Simson stond op, en de Filistijnen

zijn weggevlucht. Maar ... er is bij Simson geen bloed gevloeid. Nu vraagt de Heere het van ons allen, zie Hebreeën 12 vers 4, dat we tot bloedens toe zullen strijden tegen de zonde. Dan kan het soms lijken, ook in het leven der genade, dat we strijden tegen een zonde, terwijl we andere zonden aan de hand houden. Dat zien we ook bij Simson. Echter, als we uitwendig strijden, maar vanbinnen de boezemzonde koesteren, dan moet de Heere van ons wijken. Dan kwijnt het gebedsleven. Dan komen we in het duister terecht. Dan is er geen tere, kinderlijke vreze Gods in ons leven te bespeuren. Dan stralen we niets uit naar ons gezin, naar onze man, naar onze vrouw of naar de gemeente. Dan brengen we slechts doodsvruchten voort. Dan zijn er geen uitgangen naar de Heere.

Simson heeft zojuist het weefgetouw uit de grond getrokken. Hij is daarbij geholpen door de Heere. Maar, Simson vervalt opnieuw in zijn zonde. Hij is misschien teruggegaan naar zijn thuis in het land Kanaän. Maar hij is weer teruggekeerd naar het Filistijnse land. Hij is door de Heere geroepen om het volk Israël te verlossen van de Filistijnen. En hij gaat ook naar het Filistijnse land. Maar niet om zijn volk te verlossen. Hij gaat er zonde bedrijven met een wellustige vrouw! Hij gaat opnieuw naar een plaats waar de duisternis heerst. Waar de vorst der duisternis wandelt en werkt. Hij gaat naar een plaats van list en bedrog. Ja, naar een plaats van de dood.

In het huis van Delila, aan de beek Sorek, zitten twee mensen. Enerzijds zien we er Simson, de man die door de Heere is afgezonderd en gewijd tot nazireeër en richter over Israël. Aan de andere zijde zien we de wellustige Delila. Simson wordt gedreven door wellusten. Maar ook Delila wordt gedreven door hebzucht. Want de vijf koningen van de Filistijnen hadden haar in totaal vijfenvijftighonderd zilverlingen beloofd als zij Simson het geheim van zijn kracht zou ontfutselen. Vijfenvijftighonderd zilverlingen betekende meer dan vijfhonderd jaarsalarissen! Delila werd dus gedreven door wellust, en deed alles om dat geheim aan Simson te ontfutselen.

Simson deed alles om Delila vast te houden. En zij deed alles om van Simson af te komen. Want als ze zijn geheim zou hebben, zou zij nooit meer hoeven te werken. Dan zou ze vijfhonderd jaarsalarissen hebben. We zien in dat huis dus twee mensen die worden gedreven door de lusten van hun boze bestaan. We zien er wellust en geldlust.

Door welke lust wordt u of word jij gedreven? Zoekt u nog steeds naar de wereld en haar begeerlijkheid? Weet toch dat de wereld zal vergaan! Alleen degene die de wil van God doet, blijft tot in der eeuwigheid. Besef toch dat alle begeerten die buiten Christus zijn, nooit tot vergenoeging zullen leiden. Alleen als de begeerte naar Christus, door de Geest verwekt, vervuld mag worden, zal het zijn: 'Die Jezus heeft, die heeft genoeg.'

Ziet u Simson en Delila opnieuw zitten in de woning aan de beek Sorek? Delila heeft al drie pogingen gedaan, maar tot nu toe heeft ze steeds verloren. Nu gaat ze echter een nieuwe pijl gebruiken. Welke pijl is dat? Een pijl die ontzaglijk hard kan aankomen. Ze gebruikt de pijl van ... 'Ik ben teleurgesteld in je'. Want ze zegt tot Simson: 'Hoe zult gij zeggen: Ik heb u lief, daar uw hart niet met mij is?' Blijkbaar heeft Simson bij een eerdere ontmoeting tegen haar gezegd: 'Ik heb je lief, Delila.' Wat ontzettend! We zien hier een knecht en kind des Heeren, die gezegd heeft: 'Ik heb je lief, Delila, om de zonde met jou te bedrijven.' Delila komt erop terug. Gemeente, weet dat in de dag der dagen ook op alles wat we gezegd hebben, teruggekomen zal worden.

Delila zegt: 'Je hebt wel gezegd dat je me liefhebt, maar ik ben zo teleurgesteld in je. Je hebt me alleen lief met je mond. Niet met je hart. Want als je me werkelijk met je hart zou liefhebben, dan zou je me vertrouwen. Dan zou je je geheimen met me delen. Simson, je verbergt iets voor me. Daaruit blijkt dat je me niet liefhebt met je ganse hart. Integendeel. Je hebt zelfs al drie keer met me gespot (dat is bedrogen) en me niet verklaard waarin je grote kracht gelegen is. Je hebt me bedrogen.' En daarin had Delila gelijk. Simson had de waarheid niet gesproken.

Wat zien we als een mens vervalt in één zonde? Bij Simson was dat de zonde van hoererij. Wanneer we in één zonde vallen, vervallen we al snel in de volgende zonde. Want wat had Simson gedaan? Hij probeerde met de eigen werken des duivels (dat is liegen en bedriegen) de waarheid van God in zijn leven te bedekken. We zouden zeggen: O Simson, vlied toch van die hoer. O Simson, ga toch terug naar het land van Israël. Maar Simson kón niet meer weg. Hij had zich zo ver in het web van Delila bewogen, dat hij volledig vastzat aan haar. Tot drie keer toe had de Heere de strik nog ontbonden,

maar nu brak het moment aan dat de Heere zei: 'Zondig nu maar voort, Simson. Nu breekt het moment aan dat Ik Mijn lankmoedigheid die Ik aan u heb betoond, ga intrekken voor een tijd.' Simson was een kind Gods. Waar de Heere in het leven begonnen is, zal Hij nooit meer weggaan. Maar de Heere kan Zich wel voor een tijd terugtrekken. O, wat een smart, wat een duisternis volgt er op een Godsverlating.

Voor Simson volgt er een grote benauwdheid. Het duurt niet lang meer, dan zal hij rondjes moeten lopen in de tredmolen in de gevangenis. Tot driemaal toe heeft de Heere Simson gered uit de hand der Filistijnen. Nu is het moment gekomen dat de Heere hem gaat overgeven aan zichzelf en aan zijn vijanden. En dan geldt het voor Gods kinderen, maar ook voor ieder ander: 'Wee hun als Ik van hen zal geweken zijn.' Besef het toch, kinderen Gods, als we doorgaan met zondigen zal er een moment komen dat de Heere Zijn lankmoedigheid inhoudt. Dan zal Hij u bezoeken met de roede en bittere tegenheden.

Satan – die Delila als instrument gebruikte – had het hart van Simson ingenomen. Satan deed alle moeite om het hart, dat door Christus uit zijn klauwen gerukt was, terug te krijgen. Hij deed er alles aan om Simson naar de uiterste duisternis te trekken. Maar het zal hem niet gelukken. Er zal wel een moment aanbreken in het leven van Simson – en dat weet de Kerk des Heeren ook – dat hij denkt: Nu zal ik voor eeuwig wegzinken in die diepe duisternis, en dat om eigen schuld.

Gemeente, lieve kinderen, satan doet alles – als een briesende leeuw of als een engel des lichts, dat maakt hem niet uit – om ons naar de duisternis te trekken. En Christus doet niet anders dan u toeroepen: 'Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde; want Ik ben God en niemand meer.'

Wat doet Christus? Hij eist het hart op. Hij wil ons hart beschijnen als de Zonne der gerechtigheid. Hij wil het hart beschijnen en trekken tot Zijn wonderbaar licht. Gemeente, Christus eist rechtvaardig ons hart op. Is dat geen wonder? Wij hebben ons hart weggeworpen. Wij hebben ons hart in de klauwen van satan gelegd. En nóg roept de Heere ons toe: 'Mijn zoon [of Mijn dochter], geef Mij uw hart.' De Heere eist rechtvaardiglijk dat we Hem volkomen en

van harte liefhebben. Dat we Hem uit liefde gehoorzamen en Hem uit liefde volgen, zonder te vragen.

Ook heden roept Hij ons dat nog in alle lieflijkheid toe. En wat doen wij van nature? Wij roepen het uit: 'Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust.' Wat is nodig? Dat de Heere Zijn liefde in ons hart uitstort. Dan alleen krijgen we de begeerte om ons hart aan de Heere te geven. De liefde Gods, die in het uur van de wedergeboorte geschonken wordt door God de Heilige Geest, verbreekt het hart en doet het hart uitgaan naar de Heere. Dat geeft een brandende wederliefde tot een onbekende God. Dan leren we de wereld te verlaten. Dan hebben we begeerte om de oude natuur te doden en in een nieuw, godzalig leven te wandelen. Als God die liefde uitstort in ons hart worden we oprecht. Dan zeggen we met de dichter: "k Lei voor Uw oog mijn weg en handel bloot.' Dan betuigen we: 'O, Heere, ik zit zo vast in de strikken van satan.' En dat is iedere keer zo. Als de Heere die liefde weer werkt in het hart, dan zien we dat we zo verstrikt zitten in de zonde. Dan moeten we zeggen: 'Heere, ik wíl geen zonde doen, maar ik kán niet anders dan zondigen. Heere, ik wil U dienen, van ganser harte, maar ik dien de wereld, mezelf, de zonde en de duivel.' Dan worden we bang voor de zonde. Als die liefde Gods in de ziel komt, of opnieuw in beoefening is, dan zijn we bang voor onszelf. Bang voor de zonde. Bang voor de satan. Dan hebben we de begeerte om onze ziel aan de Heere te geven. Dan is het zoals Datheen het zingt:

Voor haar list mijn ziel bewaret;
Verlos mij, dat ik met smaad
En met schand' niet zij bezwaret;
Want Gij zijt mijn Toeverlaat.

Als die liefde tot God in het hart komt, krijgen we levende uitgangen tot de Heere. Maar Simson had liefde tot Delila. Hij had een strijd tussen zijn ambt en de liefde tot haar. Simson was nog steeds niet oprecht naar Delila. Hij had moeten zeggen: Delila, ik ga weg bij jou. Ik ga terug naar mijn volk. Ik ga mijn roeping vervullen. Niet in eigen kracht, maar in Gods kracht. Maar hij is zo verbonden aan deze listige vrouw, die zojuist een nieuwe pijl heeft afgeschoten waarmee ze aangeeft dat ze zo teleurgesteld is in hem.

Delila ziet dat haar vierde pijl doel treft. Ze ziet dat de pijl Simson kwelt. Haar pijl heeft als het ware weerhaakjes. En Delila bedenkt: Die ga ik er verder indrukken! Ik ga zijn hart verbreken. Dat zien we in onze tweede gedachte, waarin we stilstaan bij:

2. Een gebroken Simson

We lezen in vers 16: 'En het geschiedde als zij hem alle dagen met haar woorden perste en hem moeilijk viel, dat zijn ziel verdrietig werd tot stervens toe.' Ze perst hem met haar woorden. In het grondwoord blijkt dat ze hem 'benauwde'. Als een zeurend kind blijft ze als het ware doorgaan totdat ze haar zin krijgt. Ze valt hem moeilijk. Wat ze doet, doet ze met alle krachten en dat álle dagen. Haar woorden zijn voor Simson als een 'gedurig druipen'. Dag in, dag uit valt ze hem moeilijk. Een van de verklaarders zegt dat Simson inmiddels in het huis van Delila woonde. Een andere verklaarder zegt dat hij dagelijks in- en uitging vanuit Kanaän naar het Filistijnse land. Hoe dan ook, Simson kiest vrijwillig voor Delila. Hij heeft in haar huis met de zonde gespeeld. Maar nu is hij gevangen door de zonde. Nu kan hij niet meer loskomen van de zonde. Nu zit hij geheel gevangen in het web van de spin Delila.

En zoals Delila Simson kwelt, hem door haar listen probeert te verbreken met haar woorden, hem perst en hem moeilijk valt, zó doet satan dat vandaag de dag nog. Hij weet precies hoe het ligt in ons hart. Hij weet precies welke zonde we zoet vinden. Dan kunnen we uitwendig een nette man of vrouw zijn, of een voorbeeldig kind, maar ons hart zit vol met zonde. En satan weet heel goed wat uw boezemzonde is. Ook vandaag zal hij u die zonde in al zijn begeerlijkheid en zoetheid voorstellen. Nog steeds is het zoals in het paradijs. Eva zag de begeerlijke vrucht. Ze nam die begeerlijke vrucht. En ze at de begeerlijke vrucht. Zoals Simson hier vrijwillig voor Delila kiest om de zonde met haar te bedrijven, zo kiezen ook wij dagelijks vrijwillig voor de zonde. Ja, we hebben in het paradijs moed- en vrijwillig voor satan gekozen. Hoe méér we zondigen en hoe meer we ons geweten sussen, hoe minder we strijden tegen de zonde. Tot we ten slotte gevoelloos worden voor de zonde, zoals we dat zien in het leven van Simson. Echter ... hoe vaster we verbonden worden aan satan, hoe verder we van de Heere afkomen.

Delila perst Simson. Ze valt hem moeilijk. En wat is het gevolg? Dat zijn ziel verdrietig werd tot stervens toe. Hij kán het niet verwerken dat Delila hem beschuldigt van het feit dat hij haar slechts met de lippen liefheeft en niet met zijn hart. Die teleurstelling van Delila is ondraaglijk voor hem. Dag in, dag uit zegt ze het hem met grote kracht. Ten slotte ontvalt Simson alle moed. Hij wordt tot stervens toe verdrietig. Van een kind en knecht des Heeren wordt hier gezegd dat het gescheiden zijn van de zonde hem zo bitter is als de dood! Ziet u hoe ver het kan gaan? Hoe diep we kunnen vallen?

Als het leven in oefening is bij de Kerk des Heeren, dan is het gescheiden zijn van God in Christus zo bitter als de dood. Maar de ziel van Simson wordt hier verdrietig tot stervens toe. Hij heeft het benauwd naar zijn geest en naar zijn psyche vanwege de strijd of hij trouw moet zijn aan zijn roeping óf dat hij trouw moet zijn aan Delila en zich volledig aan haar moet overgeven. Dat is dus geen benauwdheid naar zijn ziel. Want als de Heere de zonde thuisbrengt en de zonde bitter doet zijn, dan vluchten we ervan weg. Dan zien we het Godonterende en het zielsverwoestende van de zonde. Als Simson benauwdheid had gehad naar zijn ziel, dan was hij weggevlucht en was hij teruggegaan naar Kanaän. Want smart over de zonde én het leven in de zonde gaan niet samen. Als de zonde gaat smarten en u voelt dat u zondigt tegen de liefde van de Heere, dan gaat u smeken met de dichter:

Ik werd benauwd van alle zijden;
En riep den HEER' ootmoedig aan.

Als u dan ontdekt wordt aan al uw zonden, aan het boze, zondige, goddeloze bestaan vanbinnen, dan roept u het uit tot de Heere: 'Want in ons is geen kracht tegen deze grote menigte die tegen ons komt; en wij weten niet wat wij doen zullen, maar onze ogen zijn op U.'

Gemeente, kent u dat? Niet alleen dat u naar de psyche of naar de geest benauwd bent vanwege de zonde, of dat u benauwd bent over de gevolgen van de zonde, maar dat u naar de ziel benauwd bent vanwege de zonde omdat het zonde is tegen de Heere. Dan weet u ook van dat roepen om verlossing van de zonde die ons zo lichtelijk omringt. Dan weet u ook door ontdekking dat u niet wílt

zondigen maar dat u anderzijds niet anders kúnt dan zondigen. Keer op keer is het nodig dat u roept: 'Heere, verlos me toch van dat vreselijke, zondige bestaan. Want iedere zonde is een krenking van Uw lieve deugden. Iedere zonde is zondigen tegen Uw liefde. Ik wil U loven, eren en dienen, maar ik kan het niet. Verlost U me toch van mezelf. Want Heere, U hebt toch de zonde, de dood en satan overwonnen? Het kan alleen in U. Ik kan U niet meer bedoelen, en toch is het mijn begeerte. U hebt toch altijd de eer van Uw Vader bedoeld? U hebt het toch gezegd in Uw Woord dat het Uw lust is om te doen de wil Desgenen Die U gezonden heeft? Ik kán het niet, maar ik begeer het wel, Heere.' Kent u dat smeken? Dat is dus geen benauwdheid naar de geest vanwege de gevolgen van de zonde, maar een benauwdheid naar de ziel omdat u nooit meer God kunt bedoelen. En dat om eigen schuld. Omdat u moed- en vrijwillig uw ziel aan satan gegeven hebt. Omdat u niet anders kunt doen dan zondigen. Gemeente, als het dan donker is in het leven en de hemel gesloten is, en kruis en druk ons deel zijn, wat is het dán benauwd. Dan roepen we het uit met de discipelen: 'Behoed ons, wij vergaan!'

Gemeente, de Kerk des Heeren leert het steeds meer en steeds inniger. Ja, ze leert steeds meer die diepte van de woorden van de psalmist:

Ik lag gekneld in banden van den dood;
Daar d' angst der hel mij allen troost deed missen.

O, wat kunnen de angsten groot zijn. Wat kan het weer benauwd worden in de ziel als de hemel gesloten is en we de hel voor ons geopend zien. Als er door alles wat er in het leven geweest is, een streep gaat. En dat om eigen schuld.

Ik was benauwd, omringd door droefenissen.

De grootste droefheid is dan dat we niet meer kunnen leven zoals we geschapen zijn, namelijk tot eer van de Heere. Nee, dan blijft de Kerk niet in de zonde leven. Dan kán ze niet in de zonde voortgaan. Dan roept ze het uit:

Maar riep den HEER' dus aan in al mijn nood.

Dan ligt u in uw binnenkamer te worstelen en belijdt u het: 'Heere, ik heb U opnieuw verlaten. Ik heb opnieuw geluisterd naar satan en heb me opnieuw overgegeven aan de zonde. Heere, ik ben het niet waardig dat U nog ooit naar me omziet. Maar U bent het wel waardig om geëerd, gediend en geloofd te worden.'

In Openbaring 5 zien we een wenende Johannes. Van hem staat er dat hij zeer weende. Dan vlieten de tranen uit de ogen. Dan wordt beleefd: 'Ik ben hellewaardig, Gij zijt ere waardig.' De Kerk des Heeren moet het keer op keer doorleven dat de bloem van het geloof groeit aan het randje van de hel. Er blijft alleen een zucht over. Nee, er blijven alleen maar tranen over. Dan kunnen we het soms niet meer in woorden uitdrukken. Ook niet als we in onze binnenkamer op de knieën liggen. Dan liggen we daar terneer en zeggen: 'Heere, ik weet niet meer wat ik moet bidden. Maar mijn begeerte is dat U aan Uw eer zult komen.' Wat is het dan een eeuwig wonder dat de Heere Zich zál wenden tot het gebed van degene die gans ontbloot is.

O gemeente, kent u dat wonder? Om naar recht verloren te moeten gaan. En dat steeds opnieuw. En toch de ere Gods op het hart gebonden te hebben. Wenend: 'Heere, hoe kan ik U nog bedoelen met behoud van Uw deugden!' Wat is het dan een eeuwig wonder als er gewezen wordt op de Leeuw uit Juda's stam, Die heeft overwonnen. Kent u dat? Dat het alleen buiten ons ligt? Dat het alleen ligt in de meerdere Simson, Die heeft overwonnen? Die vanwege onze zonden in onuitsprekelijke benauwdheden is geweest. Die onuitsprekelijke helse verschrikkingen en kwellingen heeft ondergaan om de Kerk te verlossen uit haar benauwdheid. Als daarop gezien mag worden, gemeente, dan kunnen we alleen maar zeggen wat Luther zei:

Ons staat een sterke Held terzij,
Die God ons heeft verkoren.
Vraagt gij Zijn Naam, zo weet,
Dat Hij de Christus heet.
Gods eengeboren Zoon,
Verwinnaar op den troon,
De zeeg' is ons beschoren.

Simson had nood naar de psyche. Gelukkig had hij nog strijd. Dat wil zeggen dat zijn geweten nog sprak. Kinderen, zullen jullie het onthouden? Probeer je geweten niet te sussen. Want dan is de zonde geen zonde meer. Simson had nog strijd of hij trouw moest zijn aan zijn nazireeërschap óf dat hij zich volledig moest overgeven aan Delila, die wellustige vrouw. Hij had geen uitgangen naar de Heere. Hij heeft niet geroepen: 'Heere, help me toch.' Misschien heeft hij wel gesmeekt: 'Delila, houd alsjeblieft op met vragen. Ik heb je lief. Ik wíl je niet verklaren wat het grote geheim van mijn kracht is.' Maar ze ging door. Ze moest het weten! Door geldzucht gedreven wilde ze de vijfenvijftighonderd zilverlingen hebben.

Ten slotte bezwijkt Simson. Hij kan geen weerstand meer bieden. Simson, die de sterke leeuw versloeg, Simson, die duizend Filistijnen met een ezelskinnebak doodsloeg, Simson, die de poorten van Gaza uit de voegen trok, op zijn schouders legde en bergopwaarts ging en de poorten neerlegde tegenover Hebron, valt voor het zwakke geslacht. Hij valt voor een teleurgestelde vrouw. Simson valt voor een vrouw die zich aanstelt als een klein kind. Een vrouw die doorgaat omdat ze haar zin wil hebben. Simson is gevallen. Daar staan we bij stil in onze derde gedachte, maar eerst zingen we Psalm 141 vers 10.

3. Een gevallen Simson

'Zo verklaarde hij haar zijn ganse hart', zo lezen we in vers 17. Simson, die al zo lang met de zonde heeft gespeeld, die al zo lang zijn geweten heeft willen sussen, valt in de zonde. Hoe langer we doorgaan met zonde bedrijven, hoe minder we de macht voelen van de zonde, hoe minder we de sluwheid van satan zien, hoe minder we de zuigkracht van de zonde ervaren. Als we doorgaan met zondigen, kinderen, zal er straks een moment zijn dat we niet meer bang zijn om te zondigen! Ik hoop niet dat dit moment al is aangebroken in uw leven. Want dan zijn we niet meer bang voor satan. Dan zijn we niet meer bang voor onszelf.

'Zo verklaarde hij haar zijn ganse hart.' Simson geeft zich volledig over in de handen van Delila. Bewust geeft hij zich vrijwillig over in de handen van die zondige vrouw. Hij wist dat ze onbetrouwbaar was. Alle voorgaande keren is ze ook direct naar de Filistijnen gegaan om hem te verraden. Simson, een kind en knecht des Heeren, kiest hier bewust voor de liefde van Delila, die onbetrouwbaar en

ontrouw is. Hij kiest tégen de liefde van Christus, Die de Getrouwe is en blijft, ondanks de zonde van Zijn kinderen.

'Zo verklaarde hij haar zijn ganse hart.' Wat zegt Salomo in de Spreuken? 'Een zot laat zijn gansen geest uit.' Wat gebeurt er? Daaraan kunnen we zien hoever het gekomen is met Simson. Hij gaat zonder schaamte in het huis van een hoer – waar de satan heerst! – vertellen wat God in zijn leven gedaan heeft. Hij gaat daar in dat huis het werk Gods in zijn ziel verklaren! Niet om God te verheerlijken, maar om de zonde te kunnen bedrijven. Dat is een stuk! Laten we onszelf er niet boven stellen. Simson heeft gezegd: 'Delila, ik ben een nazireeër.' In gedachten zien we haar verbaasd kijken. 'Ik ben door God afgezonderd al vóór mijn geboorte. Mijn moeder kon niet zwanger worden. Toen is Christus, de Engel des Heeren, gekomen. Hij heeft gezegd: U zult zwanger worden en uw kind zal een nazireeër Gods worden. Ja, Delila, God werkt door de onmogelijkheid heen. Mijn moeder was onvruchtbaar, maar ze is vruchtbaar geworden omdat de Heere haar geroepen heeft. Ik ben geroepen om mijn volk, waar de Heere me over gesteld heeft, te verlossen van de Filistijnse vijanden, waar jij ook toe behoort. Want, Delila, de Heere is een getrouwe God. Hij zal Zijn volk nooit begeven noch verlaten. Het volk Israël heeft het verzondigd, maar nu heeft de Heere mij afgezonderd om mijn volk te verlossen uit jullie handen. Delila, mijn lange haar is een teken dat ik door de Heere ben afgezonderd. En zolang ik dat lange haar draag, ben ik heilig voor de Heere. Zo staat het in Numeri 6 vers 8. En als mijn haar wordt afgeknipt, verbreek ik mijn belofte en dan ben ik niet langer een nazireeër. Dan is al mijn kracht weg. Dan kan ik mijn volk niet meer verlossen. Dan gooi ik mijn ambt weg. Dan tast ik Gods eer aan en zal ik zijn als ieder ander mens.'

Gemeente, als we dit horen, moeten we toch zeggen: 'Wat is de mens? Wat is in hem te prijzen?' Dan moeten we toch zeggen: 'O Heere, wie ben ik! Wat is de zonde toch onpeilbaar diep!' Paulus roept het uit in Romeinen 7: 'Maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.' Wat zegt Kohlbrugge? 'Na alle ontvangen genade blijft de Kerk des Heeren in zichzelf een goddeloos monster. Ook in de allerheiligste verrichtingen.' Ik weet dat er zijn die daaronder zuchten. Ook wij zuchten eronder.

We zien hier hoe Simson (en daarom kunnen we ons niet boven hem stellen) vertelt over het leven Gods, maar hij doet dat om de zonde te kunnen bedrijven. Toen eens aan een geoefend kind van God uit Ouddorp werd gevraagd: 'Wat leert u nu in het werk der heiligmaking?', was deze vrouw zo eerlijk. Ze zei: 'Dat ik niet anders wil dan zondigen.' Dát is nu de Kerk des Heeren! We moeten steeds meer inleven dat wíj Simson zijn. Toen Petrus viel, keek de Heere hem aan. Petrus is naar buiten gegaan, bitterlijk wenende. Dat is hier niet geschied in het huis aan de beek Sorek. De Heere liet Simson aan zichzelf over. We zien daarin dat ook in de verdere gangen genade vrij valt.

Simson valt in de zonde. En hij valt zeer diep. Maar ... hij kan zich niet uit de hand des Heeren zondigen. Hij kan zich niet uit de liefde Gods zondigen. Wat een wonder dat de Heere laat zeggen in Romeinen 8: 'Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?' Als we moeten doorleven dat wíj Simson zijn en daarnaast iets mogen ervaren van de liefde Gods in Christus, dan moeten we het uitroepen: 'Mijn God, ik zal U eeuwig loven voor Uw trouw en Uw liefde. De eeuwigheid is nodig om dat uit te wonderen!'

Satan lijkt hier gewonnen te hebben. Wat zal er gelachen zijn in de hel. De juichkreet is opgegaan: 'We hebben overwonnen! We hebben de God van Israël verslagen.' Maar satan heeft niet overwonnen. Straks zal die blinde Simson in Christus' krachten, gericht op de ere Gods, méér Filistijnen verslaan dan tijdens zijn leven. Wat zeggen de kanttekeningen over deze geschiedenis? 'Het is een zeer aanmerkelijk en deerlijk voorbeeld van menselijke zwakheid en onbedachtzaamheid [en dan staat er – o wonder – geen punt, maar de kanttekening vervolgt] in zo een voortreffelijke held Gods als Simson was.' Wat doen de kanttekenaren? Ze zetten Simson niet bij het grofvuil. Ze zeggen niet: Dat hadden we altijd al gedacht van die Simson. Hij was geen geroepen knecht of kind van God. Het is eindelijk toch openbaar gekomen. Nee, de kanttekening zegt als het ware: Zo ben ... ík. Ik hoop dat u dat ook door genade leert, gemeente. Niet om u uit te leven in de zonde. Integendeel. Want als de zonde gaat smarten, kunnen we alleen maar zeggen: 'Wil mij toch voor struikelen bewaren, want ik ben net als Simson. Ga mij toch met Uw heillicht voor.'

Simson heeft zijn geheim verklaard. Hij heeft Delila verteld dat hij een nazireeër is van geboorte. Dat hij beloofd is door Christus. Dat hij gekomen is om zijn volk te verlossen. In gedachten zien we Delila's mond openvallen. Híj een heilige? Hij heeft niet anders dan wellustige gedachten. Híj gekomen om het volk Israël te verlossen? Hij zit voortdurend bij mij. Niet om te strijden, maar om de zonde te bedrijven. Tóch hoort Delila dat het de waarheid is die Simson haar vertelt. Ze hoort de oprechtheid in datgene wat over zijn lippen komt. Ze voelt dat het uit zijn hart komt, want ze ziet dat hij haar zijn ganse hart heeft verklaard. Ingrijpend! Misschien hoort u heden ook een ingrijpende boodschap waarvan u weet dat het wáár is. En wat doet u ermee? Keert u er niet mee in tot uzelf? Gaat u toch weer verder met zondigen?

Delila zal gezegd hebben: 'Ach Simson, lieve vriend, nu zie ik dat je eerlijk bent. Nu mag je weer op mijn schoot slapen.' Dan legt Simson zich weer te slapen op haar schoot. Door zijn hart aan Delila te verklaren heeft Simson de strijd verloren. Hij heeft God onteerd door de zonde met Delila en hij heeft zijn ambt weggeworpen. Bewust heeft hij God de rug toegekeerd. Hij heeft bewust gekozen voor de zonde.

Delila zal verheugd geweest zijn met deze erkentenis. Het was een ware belijdenis. U ziet hoe ver het kan gaan met mondbelijders. Salomo zegt in de Spreuken dat de begeerte die komt (dus waar u naar uitziet) een boom des levens is. Dat wil zeggen: dat is lief, aangenaam en verkwikkend. Zo zal het ook bij Delila geweest zijn. Wat zal ze blij geweest zijn. Nu kent ze het geheim, nu zal ze de vijfenvijftighonderd zilverlingen krijgen! Ik haast me om te zeggen: Delila kan vreugde gehad hebben over het vele geld, maar als u door de dood heen het geheim van de meerdere Simson mag leren kennen, dan is dat een boom des levens. Dan mag u met vreugde water scheppen uit de fonteinen des heils. Dan wordt de ziel verkwikt. Dan is Hij u alles. Dan mag u aan Zijn borst liggen en dan mag u door het hart van Christus het Vaderhart des Heeren horen kloppen. Dan stroomt de liefde vanuit dat eeuwige welbehagen door Christus tot zo'n zondaar die in zichzelf onverbeterlijk is. Ja, die een goddeloos monster is gebleven.

Delila zal blij geweest zijn. Ze gaat het vertrouwen dat Simson haar gegeven heeft direct misbruiken. We lezen: 'Zo zond zij heen en riep de vorsten der Filistijnen, zeggende: Komt ditmaal op, want hij heeft mij zijn ganse hart verklaard.' 'Kom, vorsten, want de man die zo sterk was, heeft geen krachten meer. Ik heb hem volkomen in mijn macht. De God van Israël heeft verloren. Israëls God heeft niets meer over hem te zeggen.' Ziet u hoe door toedoen van Gods kind en knecht Simson, de Bijbelheilige, de Naam des Heeren gelasterd werd? Maar dat doen ook wij door iedere zonde!

De vorsten geloven wat Delila zegt. Zij zijn er ook van overtuigd dat het dit keer de waarheid is. 'En de vorsten der Filistijnen kwamen tot haar op en brachten het geld in hun hand.' Dus ze geloven het nu. De voorgaande keren hadden ze het geld niet bij zich. Dat moeten heel wat zakken geld geweest zijn. Nu geloven ze haar en brengen het geld mee in hun handen. Daarin zien we wat er gebeurde toen Judas zijn Meester verraadde. Toen had men het geld ook vast apart gelegd, totdat Christus overgeleverd was door de kus van Judas. Waarom was dat nodig? Waarom moest Christus overgeleverd worden? Om mensen als Simson – die het in zichzelf alleen maar kunnen verzondigen – te verlossen met een eeuwige verlossing. Iedere zonde van Gods kinderen verraadt Christus. Iedere zonde van u zegt: 'Kruist Hem, kruist Hem!' Hij is – beladen met de schuld, met de zonde, met de ongerechtigheid van Zijn kinderen, ook die van Simson! – over de aarde gegaan. Toen Hij verraden werd door de kus van Judas zei Hij: 'Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dezen heengaan.' Zouden we daar niet bij wegzinken? 'Indien gij dan Mij zoekt, laat Simson heengaan. Simson, Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven ...'

Nee, dat is geen vrijbrief voor de zonde! Als de zonde weer levendig wordt, dan zouden we weg willen kruipen. Wat komt er dan een benauwdheid en een smart. Wat is er dan een verwondering als beleefd mag worden: 'Doch Hij zag op mij – dat onverbeterlijke monster – neder.'

Simson heeft gespeeld met de zonde. Tot drie keer toe is hij door de Heere gered uit de hand van de Filistijnen. Maar hij ging door. En

nu? Nu geeft de Heere Simson over aan zichzelf en aan zijn vijanden. Delila roept een man en laat de zeven haarlokken van Simsons hoofd afscheren. Ze begint hem daarna te plagen en Simson merkt dat zijn kracht geweken is. Nu smaakt Simson dat de zonde bitter is. Dat zullen ook wij eenmaal moeten smaken als we onbekeerd sterven! Gods kinderen kunnen niet uit Gods handen vallen, maar de zonde zal wel uitwerken dat de Heere hen zal bezoeken met de roede en met bittere tegenheden.

Tot slot: Delila was verbaasd dat Simson een nazireeër was. Hij moest haar dat verklaren. Dat betekent dat Delila niet wist wat dat betekende. Nu een vraag aan ons: Ziet onze naaste aan ons dat wij gedoopt zijn? Dat we belijdenis hebben afgelegd? Dat we kerkganger zijn? Bij Simson was dat niet zo. Wat is het een schuld als we doordeweeks anders zijn en opgaan in de wereld, en zondags naar Gods huis gaan. Ik las bij een oudvader het volgende oud-Nederlandse gezegde. Het zijn woorden met een diepe inhoud. Er stond: 'Een mens is meer waar hij lieft, dan waar hij leeft.' Jonge mensen die verliefd zijn begrijpen dat wel. Ook man en vrouw. Ze zijn in gedachten altijd bij elkaar. In gedachten zijn we altijd bij degene die we liefhebben. Waar lieven wij? Jonge mensen, we leven in een digitale wereld! Jullie kunnen op je eigen kamer of waar je dan ook bent met het meeste gemak de meest vulgaire dingen bekijken op je mobieltje. Dan kunnen jullie als het ware in het huis van Delila verkeren aan de beek Sorek. Toch? Ik hoop dat jullie geweten nog spreekt. Ik hoop niet dat jullie keer op keer naar die verkeerde websites toegaan. Ik hoop niet dat jullie andere dingen doen die tegen het Woord des Heeren ingaan. Ik hoop dat jullie liefdesuitgangen mogen krijgen tot de Heere, Die het alleen waardig is om gediend en gevreesd te worden.

Delila hoorde de woorden van Simson. U hoort de woorden van deze preek. Delila hoorde de waarheid. U hebt ook gehoord wie we zijn en blijven. Maar u hebt ook iets mogen horen van de trouw en de liefde des Heeren. Delila ging verder met de werken van de vorst der duisternis. En u? Hoe gaat u verder? Geeft u zich weer over aan de zonde? Zo ja, dan slaat u God opnieuw in Zijn aangezicht. Dan zegt u opnieuw: 'Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust.'

Gemeente, de Heere zegene deze woorden aan onze harten. We kunnen het niet in uw hart leggen. Wij kunnen u alleen maar toeroepen: 'Zoekt de HEERE en leeft.'

Amen.

8

Simson vernederd door zijn vijanden, maar opgezocht door de Heere

Zingen:	Psalm 141:10
Schriftlezing:	Richteren 16:15-22
Zingen:	Psalm 81:13 en 14
Zingen:	Psalm 89:14
Zingen:	Psalm 30:3

Geliefde gemeente,

In 1 Korinthe 10 vinden we beschreven hoe het volk van Israël niet anders deed dan murmureren, afgoderij en hoererij bedrijven én opstaan tegen de Heere. Nadat Paulus dat beschreven heeft, zegt hij dat dit niet is ter navolging, maar tot ernstige waarschuwing. Wij hebben geen enkele reden om ons te verheffen boven het volk van Israël, want de apostel schrijft in vers 12: 'Zo dan, die meent te staan, zie toe dat hij niet valle.'

We hebben in de vorige overdenking gesproken over Simson bij Delila. Ik hoop niet dat u uzelf boven Simson kon verheffen. Of dat u hebt gedacht: Wat verschrikkelijk toch, als je bent zoals Simson! Want of u het beseft of niet, u bént zoals Simson. Simson zit in uw en mijn hart. 'Die meent te staan, zie toe dat hij niet valle.' Leest u de kanttekening eens na bij 1 Korinthe 10 vers 12. Als u denkt te staan in eigen kracht, dan bent u heel dicht bij de val. De kinderen des Heeren weten wat er vanbinnen allemaal leeft. Ze weten dat ze ieder ogenblik tot hinken en tot zinken gereed zijn. Daarom smeken ze: 'Heere, behoed ons, want wij vergaan!' Wat is het een wonder als de Heere u opnieuw wil grijpen. Het is ook zo'n groot wonder dat de Heere – waar Hij eenmaal begonnen is – nooit zal weggaan. Ook al vallen Zijn kinderen, Hij zal hen altijd weer

opzoeken. Dat zullen we ook horen aan het eind van deze overdenking.

We hopen verder te gaan met de stof over Simson. We overdenken Richteren 16 de verzen 19 tot en met 22. We lezen alleen vers 21:

Toen grepen hem de Filistijnen en groeven zijn ogen uit; en zij voerden hem af naar Gaza en bonden hem met twee koperen ketenen, en hij was malende in het gevangenhuis.

We schrijven boven deze tekstwoorden: *Simson vernederd door zijn vijanden, maar opgezocht door de Heere.* We staan stil bij een drietal gedachten:

1. Door Delila geschoren, vers 19;
2. Door de Filistijnen gevangen, vers 20 en 21;
3. Door de Heere opgezocht. We lezen in vers 22 dat zijn haar weer begon te groeien. De Heere kwam terug met Zijn Geest. Bij ons is ons haar een natuurlijk verschijnsel. Bij Simson was het vele haar een teken van zijn nazireeërschap. Mét dat zijn haar werd afgeschoren door Delila, was Simson zijn krachten kwijt. In het gevangenhuis mochten zijn haren echter weer gaan groeien, als teken dat de Heere hem niet vergat. De Heere zal Zijn Kerk nooit vergeten en nooit verlaten.

1. Door Delila geschoren

Simson is gevallen. Zijn liefde tot de wellust, zijn liefde tot Delila, was groter dan zijn liefde tot Christus. Hij heeft zich vrijwillig in die strikken laten vangen. En ... probeert hij uit die strik weg te vluchten? Komt hij in de schuld? Horen we in het huis van Delila aan de beek Sorek een kermende Simson die uitroept: 'Heere, behoed mij, want ik verga!' Nee. Vol overgave legt deze man, die beschreven staat in de rij van de geloofshelden, zich neer in de schoot van Delila. Vol overgave gaat hij rusten in de zonde. Vol overgave laat hij zich door de wellustige Delila in slaap sussen. 'Toen deed ze hem slapen op haar knieën.'

Als Simson wakker wordt, is het te laat. Dan liggen zijn zeven haarlokken op de grond. Dan is hij kaalgeschoren. Simson ligt te slapen in de zonde, in de schoot van Delila. Het is een beeld van jullie, kinderen, van u en van mij. Weet u dat? Is het al eens nood

geworden in uw leven dat u slaapt in de zonde? We slapen naar het Woord des Heeren allen als in de top van de mast. Ieder moment kunnen we vallen in de kolkende toorn des Heeren. O, ontwaak gij die slaapt en sta op uit de doden. Alleen dan zal Christus over u lichten.

U bent slapende in de zonde. Nochtans brengt de Heere u zondag aan zondag onder Zijn Woord om u wakker te schudden. O, wat slapen we graag uit, jonge vrienden. We vechten ervoor om te kunnen blijven slapen. De Heere komt ons nog tegemoet met Zijn lieve Woord. Van nature zijn we als de Gadarenen. Toen de Heere in het land van Gadara kwam en de mensen daar tegemoet kwam – zoals Hij ons dat heden doet –, riep men: 'Ga weg, laat ons met rust.' We slapen liever in de zonde. We kiezen voor de zwijnenwereld. Voor de wereld en haar begeerlijkheid. Soms nog wat overkleed met een godsdienstige saus. Maar o, wat liggen we graag te slapen in de zonde. Soms lijkt het even of we wakker worden. Als er bijvoorbeeld diepe indrukken zijn bij een sterfgeval. Maar van nature doen we de gordijnen zo snel mogelijk weer dicht, zodat de Zon maar niet zou gaan schijnen in onze harten. We willen graag verdergaan in ons zondige leven. Hoe vaak proberen we geen 'slaaptablet' in te nemen waarop staat: 'Ik ben onmachtig. Ik kan niets doen. Nu niet, maar later.' Ouderen nemen vaak het slaaptabletje waarop staat: 'Ik hoop op Zijn barmhartigheid.' Gemeente, u mág nog komen onder het Woord. Dat is de plaats waar de Heere nog wakker wil schudden. Vreselijk is het om net als Simson ons hoofd in de schoot van de zonde te leggen! Als u doorgaat met slapen, zult u straks wakker worden als het voor eeuwig te laat is. Het zal wat zijn als u wakker geschud wordt en in één keer geplaatst wordt voor de Rechter van hemel en aarde!

Denk niet dat dit alleen zo is bij onbekeerde mensen. We zien het in het leven van Simson en Jona. Ook na ontvangen genade slapen Gods kinderen keer op keer weer. Ook zij moeten als een Jona worden wakker geschud. 'Wat is u, gij hardslapende?' Maar als de Kerk dan op haar plaats mag komen, dan komt ze in de schuld terecht. Dan zegt ze met Jona: 'Werp mij maar overboord.' Dan mag ze aan Gods zijde vallen. Wat is dat een goede plaats. Jona ging overboord, maar hij mocht in de walvis het 'nochtans' van het geloof beoefenen. In de walvis mocht hij slapen in de schoot van

Christus. Wat een eeuwig wonder. Hij had het verdiend om voor eeuwig weggeworpen te worden. Hij had het verdiend om in de kolkende toorn des Heeren onder te gaan. Maar hij mocht slapen in de linker- en rechterhand van Christus.

Kent u daar iets van? Hebt u al eens in Christus' handen gelegen terwijl u in de gevangenis was? Voor Jona waren de ingewanden van de walvis een gevangenis. Dat was geen ruim huis. Maar daar mocht hij het nochtans van het geloof beoefenen. Als dat ervaren wordt, mag u het zeggen met ds. Ledeboer: "t Gevangenhuis, mijn zoetste kruis.'

Simsons slapen in de zonde, in de schoot van Delila, is een beeld van u en mij.

Als wij slapen in de zonde, moet u niet denken dat Delila en de Filistijnen ook slapen. U moet niet denken dat de satan dan slaapt. Want we lezen: 'Toen deed zij hem slapen op haar knieën, en riep een man en liet hem de zeven haarlokken zijns hoofds afscheren.' Terwijl Simson daar ligt te slapen komt die man met dat scheermes. Haarlok voor haarlok wordt genomen, tot zeven haarlokken toe. Alle zeven haarlokken worden op de grond geworpen. De haarlokken ... die een teken waren van de wijding aan God, van Simsons nazireeërschap. Zo wordt zijn roeping hier vertrapt. Zijn God wordt vertrapt. Haarlok voor haarlok wordt afgeschoren van de man die geroepen was om het volk van Israël te verlossen van de Filistijnen. En terwijl de haarlokken er afgeschoren worden, verdwijnen bij Simson de krachten.

'En hij wist het niet.' Simsons krachten weken, terwijl hij lag te slapen in de zonde. De Heere ging Zich met Zijn Geest terugtrekken. O, waak toch en bid, opdat u niet in verzoeking komt, volk des Heeren. De geest is wel gewillig, maar het vlees is zo zwak. Al Gods kinderen zijn woningen van de Heilige Geest, zoals ds. Ledeboer daarvan zo dierbaar getuigt in zijn vragenboekje. Als we dat geestelijk mogen overzetten, hebben al Gods kinderen haarlokken, zoals Simson die had. Als Gods kinderen zich te slapen leggen in de zonde, gaat haarlok voor haarlok eraf! Het haar is een teken van de inwoning van de Heilige Geest. Dat haar ziet als het ware op de vruchten van de Heilige Geest. Als we in de zonde door het leven gaan, worden die haarlokken stuk voor stuk afgescho-

ren. Als de waakzaamheid gaat verdwijnen en de zonde geen zonde meer is, dan komt satan met zijn scheermes om lok voor lok weg te nemen.

We kunnen daarbij denken aan de lok van het gebed. Als we zo verknocht zijn aan de zonde, gaat het gebed weg. Dan kunnen we misschien nog wel woorden voortbrengen, maar dan is de zalving van de Geest niet meer aanwezig. Denk ook aan de lok van kinderlijke vreze, die doet wijken van het kwade. Als we leven in de zonde, is het tere leven weg. Dan kan er misschien nog wel veel emotie zijn, maar dan is het tere gemeenschapsleven met de Heere weg. Als we in de zonde leven, of als we niet waakzaam zijn, is de ernstige lust en liefde om naar de wil Gods te leven weg. Als ons haar wordt afgeschoren omdat we doorgaan in de zonde, gaat de lieflijke geur van ons weg.

Het haar is een sieraad voor de vrouw. Laat daarom uw haar niet afknippen, vrouwen en meisjes. Maar als ons haar wordt geschoren, dan is dat sieraad weg. Dan gaat er geen geur meer van ons uit. Dan verspreiden we stank. Dan zijn de vruchten des Geestes niet meer zichtbaar. Dan zijn we niet meer lankmoedig of barmhartig. Dan kunnen we onszelf niet meer onder anderen stellen. Dan gaat er geen liefde meer van ons uit.

Als de haarlokken worden afgesneden, doet de zonde geen pijn meer. Dan zien we niet meer dat mijn zonden de wonden hebben geslagen in de handen en voeten van Christus. Dan gaan we indrukloos over de wereld. Gemeente, het is te merken aan de kinderen Gods als ze geschoren zijn. Dan doet het Woord geen kracht meer. Dan kunt u onder het Woord des Heeren zitten, maar dan doet het u niets, ook niet na ontvangen genade. Dan is er geen teer gebedsleven meer. Dan zijn er geen lieflijke uitgangen meer naar de Levensvorst. Dan wordt er niet meer gezucht: 'Ach, Heere, keer eindelijk toch weder.'

Onthoud het, bekeerden en onbekeerden: als we rusten in de zonde, als we ons hoofd in de zonde neerleggen, als we in de schoot van Delila slapen, dan bedroeven we de Geest. Dan moet de Geest Zich terugtrekken. David moest na de zonde met Bathseba getuigen hoe het met hem gesteld was. Hij zei: 'Toen ik zweeg ... [de kanttekening zegt daar: Toen hij geen gemeenschap had met de Heere, omdat hij leefde in de zonde] werden mijn beenderen verouderd,

in mijn brullen den gansen dag. (...) Mijn sap werd veranderd in zomerdroogten.' Als we kaalgeschoren zijn, zijn we droog en dor.

Zo is het ook met Simson. Ziet u uzelf ook liggen? Kinderen, zien jullie jezelf liggen in de schoot van de zonde? De Heere laat jullie en ons nog binnengaan in Zijn huis. En wat doen wij? Blijven we rusten in de zonde? Mocht het nog eens smart doen!

Daar ligt Simson in de zonde. Wat zal satan gelachen hebben. Hij zal geroepen hebben tot Christus: 'Is dat nu Uw knecht? Hebt U hem verkoren om Israël te verlossen? Hij heeft Uw volk niet verlost. Hij heeft voor mij gekozen. Hij heeft gekozen voor een van mijn dienaressen. Simson ligt te slapen in de zonde.'

Door de zonde van Simson wordt de Naam des Heeren gelasterd. Lieve gemeente, kinderen, door iedere zonde die wij doen, lasteren wij de Naam des Heeren op dezelfde wijze. Neem het toch mee. Ík ben Simson. Ík lig in de zonde. Ík heb rust in de zonde. En als u in de zonde ligt, dan slaapt uw vijand niet. Dan komt satan op u af en gaat hij u plagen. We zien dat ook bij Delila.

'En zij begon hem te plagen.' In het grondwoord staat er dat ze hem begon te vernederen. Dat deed ze al toen Simson nog sliep. Ze was zo zeker van haar zaak. Alle andere keren dat Simson in haar schoot lag te slapen lezen we niet dat ze begon te plagen of te vernederen terwijl hij nog sliep. Andere keren riep ze alleen: 'Simson, de Filistijnen over u.' Hier gaat ze hem vernederen. Haar ware aard komt nu naar boven. Ze voelt dat ze macht heeft over de nazireeër Gods. Nu kan ze hem overgeven in de hand van de Filistijnen. Nu zal ze eindelijk de vijfenvijftighonderd zilverlingen ontvangen. Nu zal ze meer dan vijfhonderd jaarsalarissen krijgen!

Dat leidt ons naar onze tweede gedachte:

2. Door de Filistijnen gevangen

'En zij zeide: De Filistijnen over u, Simson.' Simson ontwaakt. We zien hem als het ware opstaan. Hij weet nog niet dat hij kaalgeschoren is. Hij staat op uit zijn slaap en zegt: 'Ik zal ditmaal uitgaan als op andere malen en mij uitschudden.' Met andere woorden: Ik zal die vijanden van me afwerpen. Díé zijn zo nietig en ik ben zo sterk ...

Simson ontwaakt en blaakt nog van zelfvertrouwen. Hij bouwt nog op vorige uitreddingen. Maar gemeente, kinderen des Heeren, als u bouwt op vorige uitreddingen en bevindingen, dan hebt u de Heere niet nodig. Dan zult u ervaren dat u in eigen krachten zult vallen. 'Want hij wist niet dat de HEERE van hem geweken was.' Gemeente, nogmaals, als we ons hoofd te ruste leggen in de zonde, dan móét de Geest wijken. Dan worden we geschoren. Dan zijn we kaal, dor en droog.

'Want hij wist niet dat de HEERE van hem geweken was.' Wanneer merken we dat de Heere van ons geweken is, kinderen des Heeren? De onbekeerden slapen altijd. Die hebben altijd rust. Maar wanneer merken Gods kinderen dat de Heere niet meer aanwezig is? Als ze een prooi worden van satan. Zelf zien we niet dat we kaal zijn. We merken ook niet dat we kaalgeschoren worden als we slapen. Maar satan ziet het wel! Hij ziet het ook nu. Hij ziet ons allen. Hij loert en zoekt een geschikt moment om op ons af te springen. Hij doet alle moeite om ons te laten slapen. Waar gaan onze gedachten allemaal niet naartoe tijdens de kerkdienst? Satan doet alles om ons in slaap te houden. Hij wil niet dat er vreugde in de hemel zal zijn over één zondaar die zich bekeert. Satan is de grote tegenstander.

Och, als de Geest geweken is, als Gods Geest Zich in Zijn krachten moet terugtrekken, dan is er geen kracht meer bij Gods kinderen. Dan kunnen ze geen weerstand meer uitoefenen tegen de driehoofdige vijand die op hen afkomt. Als de Geest wijkt, kinderen des Heeren, dan kunt u de geestelijke wapenrusting niet meer hanteren. Die kunt u immers alleen hanteren in de kracht van Christus door de Heilige Geest. De geestelijke wapenrusting kunnen we alleen gebruiken als we verbonden zijn aan Christus, de Leeuw uit de stam van Juda, Die overwonnen heeft. De geestelijke wapenrusting kunnen we alleen biddende hanteren. Bij Rafidim bad Mozes op de berg en Jozua streed tegen de vijanden.

Als we kaalgeschoren zijn, is er geen gebed meer. Dan kunnen we niet meer strijden tegen de vijanden, en dat om eigen schuld. Simson was krachteloos vanwege de zonde. Dat is natuurlijk heel iets anders dan wanneer Gods kinderen krachteloos gemáákt worden, bijvoorbeeld door een doorn in het vlees zoals bij Paulus. Onthoud het, kinderen des Heeren, de Heere zal altijd alleen in zwakheid

Zijn kracht volbrengen. Simson dacht hier nog in eigen krachten de Filistijnen van zich af te kunnen schudden. Maar de Heere week van hem.

De Heere wijkt niet alleen vanwege de zonde. Hij kan ook wijken om te beproeven. Denk aan Job. De Heere gaf hem even over in de handen van satan. Maar juist opdat de oprechtheid en vroomheid van Job openbaar zouden komen. Juist opdat het werk des Heeren in het leven van Job zou gaan schitteren. Maar hier bij Simson zien we dat hij wordt overgegeven aan zichzelf vanwege de zonde. Simson zal gekastijd worden. Maar wat laat de Heere ook zeggen in de Hebreeënbrief? Dat Hij een iegelijke zoon die Hij liefheeft, kastijdt. Gemeente, als we in die kastijdingen zitten, weten we dat niet. Maar de Heere slaat Zijn kinderen altijd naar Zichzelf toe. Hij slaat hen niet van Zich af. Nee, al die kastijdingen zijn liefdeskastijdingen. Dat zullen we straks ook zien in de derde gedachte. De Heere zal Simson weer opzoeken. Door de kastijdingen brengt de Heere in de diepte. En als we die liefde mogen gevoelen in de kastijdingen, dan zijn we zelf niets. Dan zijn we gebroken. Dan mogen we het weleens zeggen: "t Is goed voor mij verdrukt te zijn geweest.' De Heere brengt door de kastijdingen in de krachteloosheid, in de nood, opdat we gaan roepen tot Hem. Maar dan mag ook ervaren worden:

Wie U aanroept in den nood,
Vindt Uw gunst oneindig groot.

Simson is om eigen schuld van God verlaten. Ook al was het maar voor een tijd. Simson is aan zichzelf overgegeven. De Heere trok de bediening van Zijn Geest terug. En dat had vreselijke gevolgen. Maar het is op zich al zo vreselijk als de Heere Zich moet terugtrekken om onze schuld uit ons land, uit onze gemeente, uit onze gezinnen, uit ons leven. Vreselijk is het als de Heere Zich gaat terugtrekken in Zijn algemene werkingen! Want wat gebeurt er, gemeente, jonge vrienden, als de Heere Zich in Zijn algemene werkingen terugtrekt uit een land, uit een gemeente? Dan zien we niet meer dat er mensen bekeerd worden. Zouden we niet bevreesd zijn! Dan is de Avondmaalstafel leeg of haast leeg. Dan horen we

geen rijke getuigenissen meer over Wie God is in Christus. Dan zien we geen doorbrekend werk meer. Moeten we dan niet bevreesd zijn, ook als we deze stof behandelen? Ik hoop dat er een gebed mag uitgaan: 'Och, Heere, keer eindelijk toch weder.'

Als de Heere Zich terugtrekt met Zijn algemene werkingen, komt de vijand binnen. Dan zien we vaak dat er alleen maar gewezen wordt op wereldgelijkvormigheid. Dan zegt men: 'Het gaat zo achteruit ...' Terwijl de dode vormendienst wordt vastgehouden. Dan wordt er wel getuigd dat het eigenlijk nog wel goed is dat er geen doorvloeien is naar de Avondmaalstafel. Maar het is vreselijk als mensen het als een kenmerk van het ware zien als er haast geen geestelijk leven meer gevonden wordt. Dat is de dood in de pot! Als de Heere niet was zoals beschreven staat in Psalm 103, namelijk dat Zijn goedertierenheid is van eeuwigheid en tot eeuwigheid en Zijn gerechtigheid aan kindskinderen, dan was het verloren. Maar de Heere is de Goedertierene. Hij zal doorgaan met Zijn vergaderend werk.

Als wij doorgaan met zondigen, zal er echter een moment komen dat de Heere zal zeggen zoals hier tegen Simson: 'Val nu maar.' Vreselijk zal het zijn als de Heere ons aan onszelf zal overgeven. Vreselijk zal het zijn als Gods knechten alleen nog moeten komen om de oordelen aan te kondigen. De Heere zegt bij monde van de profeet in Jeremia 2 vers 19: 'Uw boosheid zal u kastijden en uw afkeringen zullen u straffen; weet dan en zie, dat het kwaad en bitter is dat gij den HEERE uw God verlaat, en Mijn vreze niet bij u is, spreekt de Heere, de HEERE der heirscharen.' Als we doorgaan met zondigen, als we doorgaan met het koesteren van dode vormen, zal de Heere van ons moeten wijken!

We zien Simson hier met zijn afgeschoren haarlokken. Hij dacht nog krachten te hebben, maar hij was een krachteloze. De Heere was geweken. Bij Etam verliet zijn eigen volk uit Juda hem en gaf hem over in de hand van de Filistijnen. Maar toen had Simson de Heere aan zijn zijde en mocht hij duizend Filistijnen met het kinnebak verslaan. Nu wijkt de Heere van hem omdat hij doorgegaan is in de zonde. Gemeente, tot drie keer toe werd Simson verlost uit het huis van Delila. Maar Simson sloeg die verlossende hand van de Heere weg. En wat gebeurt er dan? Dan wordt

hij overgegeven in de kastijdende, wrede, slaande hand van de vijand.

'Toen grepen hem de Filistijnen en groeven zijn ogen uit.' Waarom zijn ogen? Gemeente, omdat hij zo veel zonde had bedreven met zijn ogen. Hij wilde geen verbond maken met zijn ogen zoals Job. Hij wilde de wellust indrinken. Uit zijn ogen blonk begeerlijkheid, want de ogen zijn de spiegel van de ziel. Wat zegt de Heere in Zijn Woord? 'En indien uw oog u ergert, trek het uit en werp het van u. Het is u beter, maar één oog hebbende, tot het leven in te gaan, dan twee ogen hebbende, in het helse vuur geworpen te worden.' Dat zegt Christus, de hoogste Profeet. Wij willen – evenals Simson – onze ogen niet kruisigen. We willen doorgaan met zondigen. Wat een genade als de Heere dan de ogen laat uitsteken door de vijand. Simson wilde zijn ogen niet van zich werpen, maar de Heere laat ze uit genade wegnemen door de vijanden. De Heere spaart geen vlees. Het is genade als de Heere datgene wegneemt wat de scheiding veroorzaakt tussen Hem en u. Hier stuurt de Heere de vijanden eropaf zodat Simson nooit meer met wellust zal kunnen kijken naar een vrouw. Neemt u de les mee, gemeente? Bekeer u toch vóórdat de Heere zal komen met Zijn gerichten en datgene zal wegnemen waarmee u zonde bedrijft.

'En zij voerden hem af naar Gaza.' Dat was de stad waarvan de inwoners voor Simson sidderden. Gaza was de stad waar hij eenmaal uittoog met grote kracht. Waar hij de poorten uit hun voegen scheurde, ze op zijn rug legde en opvoerde op de berg die tegenover Hebron is. Nu loopt er door de herstelde poort van Gaza een machteloze, kaalgeschoren Simson. We horen als het ware de inwoners van Gaza juichen en roepen: 'We hebben tóch gewonnen. Onze god is sterker dan de God van Simson.' Gemeente, wat wordt Christus veracht door de zonde van Simson en van Gods kinderen!

'En bonden hem met twee koperen ketenen.' Daar gaat Simson, als een gebondene. Het juk van Christus was te zwaar. Hij wilde niet in een zelfverloochenende weg achter Christus aan gaan. Hij wilde dat zachte juk niet dragen. Nu was hij gebonden met koperen ketenen en moest hij malen in het gevangenhuis. Dat is wat! Weet u welk werk Simson moest doen? Het werk van een trekpaard, van

een dier dat de hele dag rondjes moest lopen. De Filistijnen zeiden als het ware: 'Dat oude trekpaard is voor ons waardevoller dan jij, Simson. Jij moet de plaats van dat dier innemen.' Wat een ontzaglijke vernedering voor Simson. En dat om eigen schuld. Hele dagen moest hij rondjes lopen. Hij werd gezien als minder dan een dier.

Er is geen werk dat méér geestdodend is dan Simsons werk in het gevangenhuis. Wat zal er veel teruggekomen zijn uit zijn leven terwijl hij daar liep. Wat zien we hier dat wie God verlaat, smart op smart te vrezen heeft. Dat geldt niet alleen voor Gods kinderen, dat geldt ons allen. Maar Gods kinderen zullen wel zwaarder gestraft worden als ze doorgaan in de zonde. Gods kinderen zondigen niet goedkoop. Zij zondigen ook tegen de liefde Gods. Zie, welk een schande de zonde werpt op een Simson. Dat doet de zonde ook op u, gemeente. Maar zie ook welke schande de zonde werpt op het ambt van Simson. Wat zullen de vijanden gelachen hebben. 'De man, die een leeuw uiteenscheurde, de man die met een ezelskinnebak duizend Filistijnen doodde, de man die de poorten van onze stad uit de voegen trok, die nazireeër Gods loopt nu hele dagen rondjes in onze gevangenis!' Wat een schande werpt deze zonde op het volk van Israël. 'Is dat nu die man die door God gezonden is om jullie te verlossen? Hij zal jullie niet kunnen verlossen. Wij hebben hem in onze macht. Jullie Simson is minder geworden dan een trekpaard.'

Maar ... Simson werpt niet alleen een schande op zijn volk, ook op de God van Israël, zijn lieve Zender. Kunt u het begrijpen, gemeente, wat het is voor een knecht des Heeren om deze preek voor te bereiden? Ik had wel onder m'n bureau willen wegkruipen. De God Die gezonden heeft, wordt besmet en besmeurd door de zonden van Zijn knechten. De Filistijnen hebben gejoeld: 'Onze god is sterker dan de God van Simson.'

We weten dat Simson een type is van Christus. Misschien zegt u: Maar dominee, dáár kan ik nu toch niets meer van zien. Simson, een type van Christus? Christus heeft nooit gezondigd. En het lijkt wel of Simson niet anders deed dan grote, grove zonden. Christus heeft gezegd: 'Wie overtuigt Mij van zonde?' Simson wierp zijn ambt weg voor de wellust van een vrouw. En Christus? Hij kon zeggen: 'Mijn

spijze is dat Ik doe den wil Desgenen Die Mij gezonden heeft, en Zijn werk volbreng.'

Tóch is Simson een type van Christus in Zijn vernedering. Hij onderging die vernedering voor Simson en voor allen die moeten inleven dat zij Simson zijn. Christus liet Zich ook gevangennemen. U kent toch de geschiedenis in de hof van Gethsémané? Daar klonk het: 'Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dezen [die Simsons, die goddelozen, die nochtans Mijn kinderen zijn] heengaan.' Christus liet Zich binden, opdat Zijn kinderen ontbonden zouden worden, zo zegt het Avondmaalsformulier. Christus heeft ontelbare smaadheden geleden, opdat Zijn kinderen nimmermeer te schande zouden worden. Hij heeft daar gestaan met een doornenkroon op Zijn hoofd. Met een spotkleed om Zijn lichaam, een rietstaf in de hand. Ze hebben Hem bespot en hebben geroepen: 'Zie uw Koning!' Hoe is Hij beschimpt en gesmaad aan het kruis. 'Anderen heeft Hij verlost; Zichzelven kan Hij niet verlossen.' Ze hebben misschien ook van Simson gedacht: Hij heeft duizenden verslagen, maar zichzelf kan hij niet verlossen.

Ziet u hoe Christus hier naar voren komt in de weg van Zijn vernedering? Simson werd blind. Christus is nooit blind geweest. Hij is wel in de drie-urige duisternis geweest. Een Egyptische duisternis, waarbij Hij niets meer kon zien. Daarin kwam de ganse hellemacht op Hem af. Daarin werd de toorn Gods over de zonde van Zijn kinderen in alle hevigheid op Hem afgedrukt. O, Christus heeft onuitsprekelijke benauwdheid, smarten, verschrikkingen en helse kwellingen ondergaan, opdat Zijn Kerk, opdat die Simsons, verlost zouden worden van de helse benauwdheid en pijn. Christus was van God verlaten, opdat zulke Simsons nooit meer van God verlaten zouden worden.

Gemeente, ziet u de diepte die zich hier ontsluit? Ziet u daar de vernederde Christus? O, Simson is diep vernederd, maar Christus is véél dieper vernederd. Christus is dieper afgedaald dan de val, opdat deze Simsons, de grootsten der zondaren, nog gered zouden kunnen worden. O, de Kerk kan nooit zó diep vallen of ze kan nog uit de diepte opgehaald worden, omdat Christus nóg dieper is afgedaald. Daarom is er hoop voor de Kerk, gemeente. Daarom is er hoop voor de grootste der zondaren en voor de minste der broederen. Daarom is er hoop voor degenen die zichzelf aanklagen, net als de moorde-

naar aan het kruis. Daarom is er hoop voor hen die God kwijt zijn en uitroepen: 'Wij toch rechtvaardiglijk, want wij verdienen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben. Wij verdienen het dat we in het gevangenhuis zitten. Wij verdienen het dat onze handen geketend worden. Maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan.'

Gemeente, wat is het een wonder dat de Kerk voor rekening ligt van Christus. Hij heeft hen gekocht met Zijn dierbaar bloed. Daarom zullen zij nooit meer uit Zijn handen kunnen vallen. Is dat geen eeuwig wonder? Ze kunnen zich nooit meer uit Zijn handen zondigen. 'Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?' (Rom. 8) Alleen in díé weg zal vrije, soevereine genade waarde krijgen. Christus zal de Zijnen bezoeken uit liefde met de roede en bittere tegenheden. Maar Hij zal hen ook opzoeken, want Zijn goedertierenheid is van eeuwigheid tot eeuwigheid. Hij is de Getrouwe, en wat Hij eens gesproken heeft te Zijner ere, zal zonder hindering voortgaan. Hij zal hen wel kastijden, maar Hij zal de Zijnen ook weer bezoeken met Zijn heil. Dat zien we ook bij Simson. Hij wordt opnieuw opgezocht door de Heere. Laten we eerst maar zingen, Psalm 89 vers 14.

We overdenken *Simson vernederd door zijn vijanden, maar opgezocht door de Heere.* In de eerste gedachte hebben we stilgestaan bij Simson, die door Delila werd geschoren. We hebben gehoord wat het geestelijk betekent als Gods kinderen kaalgeschoren worden om eigen schuld. Dus ... als er geen geur van u uitgaat, moet u onderzoeken in welke zonde u leeft.

In de tweede gedachte hebben we stilgestaan bij het feit dat Simson door de Filistijnen werd gevangen. We hebben zijn grote vernedering gezien. En aan het eind van onze tweede gedachte dat dit ook een beeld is van de vernedering van Christus. Hij wilde die vernedering gewillig ondergaan om Simsons op te rapen. Niet één keer, maar iedere keer. We gaan nu naar onze derde gedachte:

3. Door de Heere opgezocht

Hoe weten we dat Simson in het gevangenhuis werd opgezocht door de Heere, terwijl hij daar dagelijks zijn rondjes liep? Dat weten we omdat er staat dat het haar van zijn hoofd opnieuw begon te groeien. 'En het haar zijns hoofds begon weder te wassen, gelijk toen hij geschoren werd.' De kanttekenaar schrijft dat dit een teken was dat de Geest des Heeren weer terugkwam bij Simson. Ik zei het u al, Simsons haar was geen haar zoals u en ik dat hebben, maar zijn haar was ook een teken dat hij was afgezonderd als nazireeër. Zijn haar was een teken van de zalving van de Heilige Geest. Daarom was het zo bijzonder dat het haar weer begon te groeien. Het was een teken dat de Geest weer terugkwam. Daardoor kwam Simson in berouw en boetvaardigheid, volgens de kanttekeningen. Zijn natuurlijke ogen zouden nooit meer de zon aanschouwen. Dat had hij verzondigd. Maar plotseling mochten zijn geestelijke ogen weer opengaan. Hij mocht in die donkere gevangenis de Schoonste aller mensenkinderen weer ontmoeten. Simsons haar was geschoren, maar niet uitgetrokken. Begrijpt u het geestelijke beeld? Het haar van de Kerk kan geschoren worden, maar het kan er niet uitgetrokken worden. Job zegt: 'Nademaal de wortel der zaak in mij gevonden wordt.' Met andere woorden, de haarwortels bleven achter bij Simson. Daarom kon de Heere ook terugkomen.

De Heere bezocht Simson in de gevangenis. Satan had zo gehoopt dat het levensboek van Simson dicht zou gaan in de gevangenis. Hij had gezegd: 'Ik heb God overwonnen.' Maar gemeente, de Leeuw uit de stam van Juda heeft overwonnen. Simsons naam staat met het bloed van Christus geschreven in het boek des levens des Lams. Simsons naam staat geschreven in de handpalmen van Christus. Daarom kan hij er nooit uitvallen. Daarom kan de Kerk wel diep vallen, maar zij kan nooit vallen uit de handen van Christus. Ze kan zo veel zonde doen. Ze kan de Heere zó krenken en zó verachten. Maar wat zeggen de Dordtse Leerregels? Daarom ben ik zo blij dat dat vijfde hoofdstuk is toegevoegd. We lezen daar: 'God bewaart het onverderfelijke zaad.' God bewaarde Simson omdat de wortel der zaak in hem werd gevonden. God bewaart het onverderfelijke zaad. O gemeente, God is getrouw. De Heere zal nooit herroepen hetgeen Hij eenmaal heeft gesproken. Hij zal op Zijn tijd Zijn afgedwaalde schaap weer opzoeken. Vele wateren zullen de liefde van Christus nooit kunnen uitblussen. O, wat is de Kerk gelukkig, gemeente. Simsons haar begon weer te groeien!

En wat gebeurt er als de Heere Zijn kind en knecht weer opzoekt na zo'n diepe val? Wat gebeurt er als dat haar weer gaat groeien? We lezen het bij David in Psalm 32 en Psalm 51 en op andere plaatsen. Dan wordt de Kerk in de schuld geplaatst. Als de Geest weer gaat werken, zien we niet anders dan zonde, zonde, zonde. Dan wordt het uitgeroepen:

Want mijn hoofd is als bedolven
In de golven
Van mijn ongerechtigheên.

Wat gebeurt er als God u weer opzoekt na een diepe val? Dan krijgt u uw verzondigde leven terug, zowel persoonlijk als ambtelijk. Ook uw verzondigde huwelijksleven, uw verzondigde opvoedingsleven en uw verzondigde leven waar het het ambt aller gelovigen betreft. Wat gebeurt er als de Heere terugkomt? Dan breekt uw hart. Dan ziet u dat u nooit anders hebt gedaan dan zondigen tegen een goeddoend God. Dan breekt dat het hart als de Heere u Zijn liefde doet gevoelen. Dan is zonde zonde tegen God. 'Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan wat kwaad is in Uw ogen; opdat Gij rechtvaardig zijt in Uw spreken en rein zijt in Uw richten.' 'Dies ben ik, HEER', Uw gramschap dubbel waardig.'

Gemeente, als na een diepe val het haar weer gaat groeien en de Geest weer terugkomt, is er enkel schuld.

Mijn schuld is zwaar, ik heb Uw wet geschonden;
Zie mijn berouw, hoor hoe een boet'ling pleit,
En reinig mij van al mijn vuile zonden.

Dan gaat u gebukt onder Gods toorn, die u moet rechtvaardigen. Dan wordt beleden: 'Het is naar recht, Heere, dat ik hier rondjes moet lopen als een paard. Want ik heb gezondigd tegen U. Ik heb Uw Naam door het slijk gehaald. Mijn haren zijn vertrapt. De haarlokken die U mij geschonken had als teken dat ik nazireeër ben. Het is naar recht, Heere, als U me voor eeuwig weg zou stoten.'

Als u malende bent in het gevangenhuis en als uw leven terugkomt, dan blijft er niets van u over dan een goddeloze zondaar. Dan bent u werkelijk de grootste der zondaren en de minste der broederen. Dan bent u opnieuw onbekeerd. Dan zinkt u weg in een zwarte diepte van zonde en schuld. Dan kunt u alleen maar zeggen: 'De HEER' is recht in al Zijn weg en werk.'

Als u daar rondjes loopt als een trekpaard, bent u niet alleen. De satan is er dan ook. Hij zegt: 'U hebt naar mij geluisterd. Het is niet meer mogelijk voor u. Na zoveel genade hebt u alles verzondigd. Voor u, kind en knecht Gods, is er geen redding meer. Alles in uw leven is slechts ambtelijke bediening geweest. U bent slechts steigerhout geweest. Wat u aanzag voor Godswerk en waarover u sprak, is enkel emotie geweest.' Zo probeert satan altijd in de wanhoop te brengen. We kunnen een opgewekte geest hebben, maar als we malende zijn in het gevangenhuis, zijn we moedelozer dan de meest moedeloze Thomas. Dan is alles zwart om u heen en roept u het uit: 'God móét Zijn genâ vergeten. Hij kan niet meer van ontferming weten. Zijn barmhartigheden moeten afgesneden worden.' Gemeente, dan is er geen hoop meer. En tóch blijft de Kerk roepen. Dan zijn er geen rechten meer. En tóch blijft de Kerk de hemel bestormen. En dat enkel omdat het haar weer gaat groeien. Enkel en alleen door het werk van de Geest. Dan roepen ze en kermen ze, ondanks dat ze het verzondigd hebben:

Genâ, o God, genâ, hoor mijn gebed;
Verschoon mij toch naar Uw barmhartigheden;
Delg uit mijn schuld, vergeef mijn overtreden.

Ze komen in een donkere diepte waar ze denken voor eeuwig verloren te gaan, en dat naar recht. Maar ze zullen niet uit de handen van Christus vallen, want Hij bidt voor Zijn Kerk. Ook als ze op de zeef van satan liggen, waar ze zichzelf op geworpen hebben. Christus zegt: 'Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude.'

De Heere brengt altijd eerst in de diepte van onze val en verdorvenheid. Hij brengt in de diepte waarin niets goeds te vinden is in de mens. Waar slechts een goddeloos schepsel overblijft. Een goddeloos monster dat alleen vijandschap kent tegen God en Zijn wegen. Als de Heere in die diepte brengt, is het als het ware of u in een vrije val terecht bent gekomen. Maar o, eeuwige ontferming, Hij

zal u niet laten omkomen. Want Hij is dieper afgedaald dan de val. Hij zal de Zijnen op Zijn tijd weer opvangen in Zijn goedertieren Middelaarshanden, om hen dan te voeren in die andere diepte die nog veel dieper is. Dat is de diepte van de liefde van Christus. O, dan mag u wegzinken in Zijn liefde. Hij komt altijd weer op Zijn tijd. 'Zie Hem, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen.' Dan mag u de stem van uw Liefste weer horen Die zegt: 'In een kleinen toorn heb Ik Mijn aangezicht van u een ogenblik verborgen, maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij uwer ontfermen, zegt de HEERE, uw Verlosser.'

Gemeente, kent u daar iets van, bij aanvang en voortgang? O, dan daalt de hemel neer in het gevangenhuis. Dan is het daar zo goed, want dan is de Heere in het midden. Ondanks dat rondjes lopen, ondanks de verminkingen mag u daar dan een goede plaats hebben, want God is dan aan uw zij. Dan mag u met Paulus en Silas Gode lofzangen zingen in de nacht.

'k Zal Zijn lof, zelfs in den nacht,
Zingen, daar ik Hem verwacht.

Simson zag niets meer. Maar hij mocht zingen. Hij was opgezocht door de Heere, en dat onverdiend. Het haar van zijn hoofd begon weer te wassen gelijk toen hij geschoren werd. Wat een wonder.

We hebben er iets van gezegd wat er gebeurt als een kind van God valt, en de Heere het haar des Geestes weer laat groeien. O, wat zien we daarin de trouw des Heeren. Bij Simson was dat ook ambtelijk. De Heere had aan zijn moeder beloofd, nog vóór zijn geboorte, dat hij Israël zou beginnen te verlossen uit de hand der Filistijnen. De Filistijnen dachten gewonnen te hebben, maar Christus heeft gewonnen. De Filistijnen hebben Simson niet doodgeslagen. Zijn ambtelijke werk was nog niet af. Hij moest de Filistijnen nog verslaan. De Heere zal er zorg voor dragen dat de beloften die Hij ambtelijk geeft, vervuld zullen worden. Dan mag het weleens tot bemoediging zijn voor Gods knechten dat de Schrift zegt: 'Maar de goedertierenheid des HEEREN is van eeuwigheid en tot eeuwigheid.' Als de Heere dan eens terugkomt op Schriftplaatsen waarmee een gemeente op het hart gebonden werd. Zo werd de gemeente van Pretoria mij op het hart gebonden met de woorden: 'Tot U zal alle

vlees komen.' En gemeente, de Heere zál de belofte die Hij ambtelijk schonk, ook vervullen. Dat zien we ook hier in het leven van Simson. Het gaat door onbegrepen wegen, waarbij de mens ertussenuit moet. Dat zijn pijnlijke wegen voor het vlees, maar het zijn Godverheerlijkende wegen. Het zijn wegen waarin God aan Zijn eer zal komen. Als we dan eens terug mogen blikken, dan zeggen we met de dichter:

Heilig zijn, o God, Uw wegen;
Niemand spreek' Uw hoogheid tegen!
Wie, wie is een God als Gij,
Groot van macht en heerschappij?

Simson is door God opgezocht. En u? Kinderen, we zitten allemaal in het huis van satan. We doen niet anders dan hele dagen rondjes draaien in het gevangenhuis van de zonde. Ouderen, doet het geen smart dat u doorgaat in de zonde? Simson moest zijn ogen verliezen, waarmee hij zo veel wellust bedreef. Wat we zaaien, zullen we ook maaien. Smeek dan: 'Heere, behoud me, opdat ik niet zal maaien wat ik gezaaid heb.'

Misschien loopt u net als Simson in het gevangenhuis en moet u zeggen dat u uzelf er niet van kunt verlossen. U loopt elke dag rondjes, u ziet alleen zonde en schuld en u voelt alleen de toorn des Heeren. U hebt geen uitkomst. Mag ik u dan tot troost wat zeggen? Simson was door de Heere in het gevangenhuis gebracht. En als we daar door de Heere gebracht worden, zal Hij ons daar ook bezoeken. Hoe weten we of we door de Heere in het gevangenhuis gebracht zijn? Dat kunnen we daaraan weten, of de zonde ons smart en of we een begeerte hebben om te mogen leven tot eer van God.

Anderen zeggen misschien: 'Ik heb weleens een belofte gekregen, maar het is zo donker. Zouden Zijn beloftenissen dan verder hun vervulling missen?' Weet u wat er moet gebeuren? U moet ertussenuit, net als Simson. Pas dán zal het haar weer gaan groeien.

De Heere zal Zijn beloften vervullen. Het is donker om ons heen. Het is donker in de Kerk en in de gemeente. Van ons is er geen verwachting. Maar de Heere is getrouw. Zijn goedertierenheid is van eeuwigheid en tot eeuwigheid over degenen die Hem vrezen, en Zijn gerechtigheid aan kindskinderen.

Er zal verlossing komen;
Zijn goedheid is zeer groot.

Amen.

9

Simsons overwinnend sterven

Zingen:	Psalm 138:3
Schriftlezing:	Richteren 16:23-31
Zingen:	Psalm 99:1 en 2
Zingen:	Psalm 59:4 en 5
Zingen:	Psalm 68:17

Geliefde gemeente,
We hebben het gezongen:

Hij slaat toch, schoon oneindig hoog,
Op hen het oog,
Die need'rig knielen.

Toen we stilstonden bij Simson in de gevangenis, hebben we de toepassing gehoord van deze woorden. Wat was het een wonder dat het haar van Simson weer begon te groeien. Het was een teken dat de Geest Simson weer opzocht. Het is een eeuwig wonder van genade als de Heere uit vrije, soevereine ontferming een mens opzoekt. Simson, die het zo verzondigd had, die zijn ambt zo verkwanseld had, die God zo onteerd had, bij wie de liefde tot Delila groter was dan de liefde tot Christus, werd door God opgezocht. Mocht het tot troost zijn voor degenen die gebukt over de wereld gaan. Die zo vastlopen in zichzelf. Voor wie de zaligheid onmogelijk is als ze zien op zichzelf.

God zocht Simson op. Als de Heere ons opzoekt als we in de zonde gevallen zijn, dan komen we in de diepte van onze zonden en ellenden terecht. Dan worden we in onze waarneming een speelbal van de satan. Dan worden we de grootste van de zondaren en de minste der broederen. De Heere werkt er altijd op aan dat we aan Zíjn zijde mogen vallen. Dat we opnieuw als een verloren zondaar aan Zijn voeten terechtkomen. Maar wat een eeuwig wonder als de

Heere dan die andere diepte ontsluit. De diepte die dieper is dan waarin wij zijn gevallen. Dat is de diepte van de liefde van Christus. Dat heeft Simson mogen ervaren. Dan kunnen we in de gevangenis zitten, maar als we dan díé liefde Gods in Christus mogen ervaren, dan zeggen we met Ledeboer: 't Gevangenhuis, mijn zoetste kruis.'

Zo was het ook met Simson. Hij mocht onder God komen. En u? Herkent u uzelf in Simson? Hebt u al eens mogen getuigen dat ú Simson bent? Hebt u al eens met de hand op de borst geslagen en uitgeroepen: 'Zou er voor zo'n grote zondaar als ik ben nog ontferming mogelijk zijn?' We mogen u nog verkondigen dat er voor de grootste der zondaren verzoening mogelijk is in het bloed van Christus. We hebben ervan gezongen: 'Die need'rig knielen.' Maar het probleem is dat wij nooit willen knielen. Weet u wat de dichter daarover zegt?

Maar ziet van ver met gramschap aan
Den ijd'len waan
Der trotse zielen.

Het is het een óf het ander, gemeente!

In deze negende overdenking over het leven van Simson zullen we zien hoe de Heere de Filistijnen opzocht in Zijn toorn. En dat Simson in zijn sterven overwinnaar was. U kunt de stof voor onze overdenking vinden in Richteren 16 de verzen 23 tot en met 31. We lezen u alleen vers 30b:

En de doden die hij in zijn sterven gedood heeft, waren meer dan die hij in zijn leven gedood had.

Schrijven we boven onze overdenking: *Simsons overwinnend sterven.* Een viertal gedachten:
1. Jubelende vijanden;
2. Spottende vijanden;
3. Een biddende Simson;
4. Een stervende Simson.

De eerste twee gedachten gaan over de vijanden. Uw en mijn beeld van nature. We zijn spotters en we jubelen omdat we denken dat we

hebben overwonnen. Maar we zullen het moeten verliezen van de Heere, als Hij er niet aan te pas komt. In de derde en vierde gedachte zien we Simson totaal ontkracht, maar in het geloof. Wat is er toch nodig om een mensenkind, een knecht, een ambtsdrager aan Gods voeten te brengen en het daar eens te worden met de Heere.

1. Jubelende vijanden

In de achtste overdenking hebben we gehoord hoe het weer vlak gekomen was tussen de Heere en Simson. En dat alleen omdat de Heere hem opzocht. Het geldt voor de ganse Kerk, hóé zwaar ze het ook verzondigt: 'Ik zal u niet begeven en zal u niet verlaten.' De eeuwigheid is ervoor nodig om uit te wonderen dat ondanks onze ontrouw de trouw des Heeren niet tenietgedaan zal worden.

In de gevangenis te Gaza was er een worstelaar aan de genadetroon. Iemand die was opgezocht door Gods vrije ontferming. Daar wisten de Filistijnen niets van. Ze leefden in een overwinningsroes. Wat wisten ze wel? Dat de nazireeër Gods – die geroepen was om het volk des Heeren te verlossen uit hun handen – de wellustige Delila liever had dan zijn Zender.

Ze gaan met z'n allen naar de tempel van Dagon om een groot overwinningsfeest te vieren. Er zijn veel mensen bij elkaar gekomen. Alleen op het dak zijn er al drieduizend aanwezig! De vijf vorsten zijn er ook. Dan kunt u ervan uitgaan dat alle hoogwaardigheidsbeklederś én Delila er ook zijn geweest. Waarom zijn ze daar? Omdat Simson zijn ambt had veracht. Omdat Simson in de zonde was gevallen. Daarom was de afgodendienst van Dagon in stand gebleven. Door het gedrag van Simson zagen de Filistijnen geen reden om met Dagon te breken en te bukken voor de God van Israël. Integendeel. We zien in ons tekstgedeelte dat ze Dagon vereren en de Heere verachten. Ze verachten Christus. Ze dagen door hun feest het Joodse volk uit. Het is alsof ze roepen:

Waar is God, op Wien gij bouwdet,
En aan Wien g' uw zaak vertrouwdet?

Hoe is dat met u? Wordt door uw gedrag de afgodendienst ook nog steeds in stand gehouden? Of zijn uw buren jaloers op u? Hebben de buren al eens aan u gevraagd: 'Mag ik zondag met u mee?' Of gaan ze door met het dienen van de afgoden? Op welk altaar offert u nog steeds? Is dat nog steeds op het altaar met de naam 'eigen ik'?

Buigt u dan in 't stof,
En verheft met lof
't Heilig Opperwezen;
Wilt Het eeuwig vrezen.

De vijanden jubelen. Ze roepen het uit: 'Onze god heeft onzen vijand Simson in onze hand gegeven.' Wat ligt daar een les in. Ze zeggen niet: Het is door onze slimheid. Het is door onze kracht. Het is door Delila. Nee, ze zeggen: 'Onze *god* heeft onzen vijand Simson in onze hand gegeven.' Ze eindigen niet in zichzelf. Ze eindigen in hun god! Waarin eindigt u? Aan wie geeft u de eer voor alle ontvangen weldaden? Roemt u nog steeds in uw eigen wijsheid, uw eigen kracht, uw eigen kunnen? Onthoud het dat de Heere van verre met gramschap de ijdele waan der trotse zielen aanziet! Als u God de eer niet geeft, onteert u God. Dan krenkt u Zijn deugden. Dan zal er een moment komen dat de Heere u tegen zal komen in Zijn toorn. In één keer kan alles weggenomen worden.

Wat kan de Kerk des Heeren verbroken zijn als ze ziet op alles wat ze krijgt. Ook al is het misschien in de ogen van de wereld niet hoog geacht. Maar als ze ziet wat ze krijgt, en mag ervaren dat het alles is verworven door Christus, dat het alles is gekocht met Zijn bloed, dan is ze als een dode hond. Dan is ze als een Mefiboseth, die David mocht aanschouwen.

Maar ... de Kerk des Heeren is zo vaak van haar plaats. We hebben het gezien in het leven van Simson. De Heere had hem die grote overwinning gegeven. Met een ezelskinnebak sloeg hij duizend Filistijnen dood. En wie gaf hij de eer? Zichzelf! Maar laten we niet wijzen naar Simson. Want hoe is het in óns leven? Simson zei: 'Met een ezelskinnebak, een hoop, twee hopen, met een ezelskinnebak heb ik duizend man geslagen.'

We zien in deze geschiedenis dat de Heere een jaloers God is op Zijn eer. En dat is nóg steeds zo. Daar gaf de Heere Simson een dorst tot stervens toe. Dat was genade. Maar het is nog steeds genade als we stervend aan Gods voeten terecht mogen komen. Simson mocht het op die plaats God gewonnen geven. Daar mocht hij God de eer geven.

Is er ooit een moment geweest in uw of jouw leven dat u God de eer hebt gegeven voor alle weldaden die u van Hem mocht ontvangen? Simson mocht toen zeggen: 'Gij hebt door de hand van Uw knecht dit grote heil gegeven.'

Als de Heere dat schenkt – want dat is geen vrucht van onze akker, dat is een Goddelijk werk! – dan mag u het zeggen met Jesaja 12: 'Ik dank U, HEERE, dat Gij toornig op mij geweest zijt, maar Uw toorn is afgekeerd, en Gij troost mij.' Dan mag u water scheppen met vreugde uit de fonteinen des heils.

We gaan terug naar de tempel van Dagon.

Waarom waren de mensen daar? Om hun god een groot offer te brengen. Hoe groter de weldaad, hoe groter het offer, hoe groter de dankbaarheid en hoe groter de vreugde. Dat zien we ook bij de Kerk des Heeren. Hoe groter de weldaad is die de Heere schenkt, hoe groter de vreugde is waarmee we in de Heere mogen eindigen. Naarmate de diepte van onze ellende dieper doorleefd wordt, des te meer waarde krijgt Christus voor onze ziel. Dan moeten we het getuigen, ook al kunnen we het slechts zuchten: 'Ik wil U, o God, mijn dank betalen.'

We lezen in vers 23 dat de Filistijnen een groot offer offerden tot vrolijkheid. Ook daar ligt een les in. Geestelijke dankbaarheid gaat gepaard met vreugde. U moet blijdschap en dankbaarheid echter niet met elkaar vermengen. Als er dankbaarheid in God en Christus is, dan is er vreugde. Maar dat wil niet zeggen dat – als er vreugde is om ontvangen weldaden – er ook ware dankbaarheid is. Wij verwisselen dankbaarheid zo vaak met blijdschap. We kunnen blij zijn over ontvangen weldaden. Kijk maar naar de tien melaatsen. Negen van hen waren blij. Zij gingen naar de tempel om zichzelf aan de priester te vertonen. Slechts één was er dankbaar. Hij keerde terug naar de Gever. Die ene man kwam in het stof aan Jezus' voeten terecht als een onwaardige, buigend voor de Koning der koningen.

Op het tempelplein en in de tempel van Dagon klinkt uit duizenden monden het overwinningslied: 'Onze god heeft onzen vijand Simson in onze hand gegeven.'

Ooit verwoestte Simson hun land. Hij ving de vossen, bond de staarten aan elkaar met een fakkel ertussen, en liet de dieren daarna wegrennen, zodat het koren én de wijngaarden én olijfbomen verbrand werden. Nu hebben ze hem gevangen. Ze zijn toch sterker dan Simson. Hij heeft eerst velen van hen verslagen. Dat begon al op de bruiloft te Timnath. Verraden door zijn vrouw sloeg hij dertig mannen dood om hun klederen weg te kunnen geven. Later heeft Simson nog vele anderen verslagen. Maar nu hebben ze hem. Ze jubelen het uit: 'Onze god heeft in onze hand gegeven onzen vijand, en die ons land verwoestte en die onzer verslagenen velen maakte.' Het bewijs is geleverd: Dagon is sterker dan de God van Israël, dan de God van Simson. Op het tempelplein klinkt het: 'Dagon leve! Aan Dagon de eer.'

En wat is ten diepste de oorzaak? De zonde van een knecht des Heeren! Omdat de nazireeër Simson zijn ambt verachtte, jubelen de Filistijnen. Ze menen de God van Israël overwonnen te hebben. Maar ... nog even, dan zullen duizenden vijanden naast hun dode god op de grond liggen tussen de puinhopen van hun tempel. Ze bejubelen hun afgod Dagon en spotten met Simson. En in Simson spotten ze met de God van Simson. Dat zien we in onze tweede gedachte:

2. Spottende vijanden

We lezen in vers 25: 'En het geschiedde als hun hart vrolijk was, dat zij zeiden: Roept Simson, dat hij voor ons spele. En zij riepen Simson uit het gevangenhuis, en hij speelde voor hun aangezichten en zij deden hem staan tussen de pilaren.' Het feest is in volle gang. De vrolijkheid is groot. Uit het grondwoord kunnen we weten dat die vrolijkheid meestal gepaard ging met veel drank. Dan moet Simson komen om voor hen te spelen. Wat willen ze die knecht des Heeren laten doen? De kanttekening zegt het zo schoon en indringend. Ze doen dat ... 'opdat we zullen lachen'.

We zien in gedachten Simson aankomen met uitgestoken ogen. Daar komt hij. Hij wordt tussen twee pilaren gezet. Daar moet hij als het ware spelletjes doen. De verklaarders menen dat ze gezegd

hebben: Simson, u moet voor ons dansen en springen. Gemeente, u moet zich dat eens indenken hoe lachwekkend dat geweest moet zijn. Simson, die daar als een blinde moest dansen en springen. Ongetwijfeld heeft Simson naar alle kanten gegrepen om houvast. Duizenden mensen lachen om hem. Ze bespotten Gods knecht. Maar – we hebben het al gezegd – in die knecht bespotten ze de Heere Zelf. Het was wel Simsons eigen schuld. Hij had met de zonde gespeeld. Hij had met zijn ambt gespeeld. En wat straft de Heere vaak met hetzelfde als waarmee wij de zonde hebben bedreven. Hij straft de zonde in dezelfde vorm, zouden we zeggen. Simson had met zijn ambt gespeeld. Daardoor konden die vijanden op het feest hún god vereren. En nu? Nu spelen ze met Simson. De Filistijnen vermaken zich met de ellende van de eens zo sterke held voor wie iedereen sidderde. Maar nu is hij niets meer. Simson, die sterke man, is totaal afgebroken. Als een hulpeloos mens staat hij daar.

Gemeente, waarom breekt de Heere Simson af in zichzelf? Om te betonen: 'Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.' Nog even en de Heere zal betonen dat Hij de Verwinnaar in de strijd is. Als u nooit buigt voor de Heere in dit leven, zult u eenmaal de Heere tegenkomen in Zijn verwoestende kracht. Als u nooit buigt voor de Heere, zult u nooit de zegen ontvangen die alleen te verkrijgen is in de meerdere Simson.

De Filistijnen spotten met het kind van God. Ze spotten met hem die door de Heere is afgezonderd. Ze spotten met hem die gekocht is door het bloed van Christus. Ze spotten met het eigendom des Heeren! Ze menen dat ze met wat van God is kunnen doen naar eigen believen. De kanttekenaar verwijst naar Belsazar, die vaten uit de tempel gebruikte tot oneer van de Heere. De vaten die in de tempel tot eer des Heeren gebruikt moesten worden, werden door hem in zijn feest onteerd. Maar o, als u onteert wat van de Heere is, dan zult u de Heere tegen krijgen. Wat staat er in het Woord des Heeren over Belsazar? 'In dienzelven nacht werd Belsazar, der Chaldeeën koning, gedood.' O, onthoud het, lieve kinderen en gemeente, wie Gods volk aanraakt, raakt Gods oogappel aan. De Heere is zeer jaloers op Zijn eigen eer.

Daar staat Simson. We zien hem wankelen en grijpen om iets vast te pakken. En de mensen maar joelen. Simson ziet niets, maar hij

hoort wel hun overwinningslied. Zal dat niet door zijn ziel gesneden zijn? Zal hij niet hebben uitgeschreeuwd in zijn hart: O Heere,

Vergeef mij al mijn zonden,
Die Uwe hoogheid schonden.

Niet de vijf vorsten zijn de oorzaak van dit alles. Niet Delila is de oorzaak, maar ík ben de schuld van alles. Ik had grotere liefde tot Delila dan tot U. Ik heb U onteerd. Daarom zingt dit Filistijnse volk dit overwinningslied. Het is mijn schuld dat U gelasterd en onteerd wordt, Heere. Het is mijn schuld dat er afgoderij bedreven wordt.

Bent u ook al eens de oorzaak of de schuldige geweest van de vele zonden in ons land? Bent u al eens de schuld geworden van de zonden die uw kinderen bedrijven? Toen Simson in de schuld geplaatst werd toen hij dat overwinningslied hoorde, werd hij niet opstandig omdat hij zo vernederd werd door de vijanden. Als u dat moet beleven, dan bent ú de schuldenaar. Dan bent u als een David toen Simeï hem vloekte en stenen op hem wierp. David mocht eronder komen. Toen zijn knechten voorstelden om Simeï te doden, zei David: 'Laat hem vloeken; want de HEERE toch heeft tot hem gezegd: Vloek David. Wie zou dan zeggen: Waarom hebt gij alzo gedaan?' David werd zelf schuldenaar. Hij had zonde bedreven met Bathseba. Hij had Uria laten vermoorden. Hij mocht de schuld eigenen.

Simson wordt bespot vanwege zijn zonden. We zien achter Simson de meerdere Simson oprijzen, Christus. Hij werd bespot, terwijl Hij geen zonde had gedaan. Het was Zijn lust om altijd de wil te doen Desgenen Die Hem gezonden heeft. Hij heeft nooit gezondigd. Maar Hij is bespot omdat Hij beladen was met de zonde, de schuld, de ongerechtigheid en de vloek van Zijn kinderen. Hij werd veracht door het Joodse volk, waartoe Hij gekomen was. Het heeft geklonken: 'Kruis Hem, kruis Hem.' Lieve gemeente, kinderen, iedere zonde die u doet, roept uit: 'Kruis Hem!' Is het dan geen wonder dat u nog op deze plaats mag komen, waar de Christus gepredikt wordt? Hoeveel keer hebben we in de week die achter ons ligt geroepen: 'Kruis Hem, kruis Hem'? Hoe vaak hebben we Christus veracht? Ziet u Hem daar staan, met de doornenkroon op Zijn hoofd gedrukt? De doornen van de zonde van de Kerk? Ziet u Hem staan met de spotmantel van de soldaten om Zijn schouders

geslagen? Ziet u Hem staan met de rietstok in de hand? En wat riepen de soldaten? 'Wees gegroet, Gij Koning der Joden.' Hij werd bespot, bespuwd, belasterd vanwege de zonden van Zijn kinderen. Iedere zonde lastert de Heere. Iedere zonde krenkt de deugden des Heeren. Denk eens terug aan de achterliggende dagen en de achterliggende nachten. Hoe hebben we de Heere gelasterd. Soms ook terwijl we in Zijn huis waren? De Geest is ertoe nodig dat de zonde gaat smarten en dat we gaan zeggen: 'Het zijn mijn zonden, die Hem hebben doorwond.' De Geest is ertoe nodig om met Revius te mogen zeggen:

't En zijn de Joden niet, Heer' Jezu, die U kruisten (...)
Ik ben 't, o Heer, ik ben 't die U dit heb gedaan.

Of met McCheyne:

En dacht er niet aan, dat ik zelf door mijn schuld
Zijn kroon had gevlochten, Zijn beker gevuld.

Bent u al eens zo door de straten gegaan? Hebt u al eens zó op uw bed gelegen? Ook jullie, kinderen. Hebben jullie weleens uitgeroepen: 'Ik heb tegen God gezondigd! Ik onteerde Hem door al mijn zonden van bedrijf en nalatigheid.' Hebt u al eens bitterlijk geweend omdat u dagelijks de Heere aantast in Zijn deugden? O, wat een smart als u door de Geest mag zien dat u zondigt tegen de liefde des Heeren. Als de zonde thuisgebracht wordt en als de zonde ook na ontvangen genade opnieuw aangewezen wordt. Als Nathan opnieuw naar u toe komt en zegt: 'Gij zijt die man.' Want dan gaan we met de tollenaar uitroepen: 'O God, wees mij zondaar genadig.'

Als God u ontdekt of verder ontdekt wie u bent en blijft, dan leert u het dat u nooit iets goeds kunt doen. Dan komt u in de eenzaamheid van de gevangenis terecht waar Simson in was. Dan zien we dat er alleen zonde en ongerechtigheid in ons woont. Dan komen we in die draaikolk van wanhoop terecht. Dan worden we in onze waarneming een speelbal van de satan. Dan worden we de meest goddeloze jongen, het meest goddeloze meisje, de grootste zondaar en de grootste zondares die ooit geleefd hebben. Dan zijn we een bespotter van de Heere, een eerrover. O, wat knellen dan de banden

van de zonde en de satan. Dan proberen we onszelf eraan te ontworstelen. Maar hoe meer we onszelf eraan proberen te ontworstelen, hoe meer pijn de zonden gaan doen. En het lijkt wel dat we steeds vaster komen te zitten aan de zonde, dat we steeds meer de verlorenheid van ons bestaan gaan inleven. Dan wordt het Godonterende van de zonde steeds groter, evenals het zielsverwoestende van de zonde en van de ongerechtigheid.

De Kerk komt in de gevangenis, in de eenzaamheid. Dan kunnen we allerlei mensen om ons heen hebben, maar als God u opzoekt, wordt u apart genomen. Dan valt alles weg en blijft er alleen een zondaar over tegenover een vertoornd God. Dan kunnen we niet voor God verschijnen. We kunnen nooit iets doen tot eer van Hem. Dan wordt dát onze grootste nood. Dan schreeuwen we het uit: 'Heere, hoe kan ik nog ooit U of Uw eer bedoelen? Daartoe ben ik geschapen, maar ik ben ganselijk onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. Is er dan nog een weg, is er dan nog een middel om die welverdiende straf te ontgaan en wederom tot genade te komen?' Want, wat we vinden in Zondag 5 is niet één keer nodig, nee, dat is keer op keer nodig. Want we blijven verdoemelijke, zondige Adamskinderen. Ook al hebben we iets mogen zien van de verlossende kracht van de meerdere Simson.

Wat een wonder als de Heere u brengt aan Zijn zijde. Wat een wonder als u mag zeggen: 'Heere, het is naar recht als U me voor eeuwig zou wegwerpen. Het is naar recht, want ik heb U bespot en onteerd. Door mijn gedrag hebben zo veel andere mensen U onteerd en bespot. Door mij jubelen de vijanden. Heere, ik ben het niet waardig dat U ooit nog naar mij zou omzien. Maar, o Heere, ik kan niet zonder U. Ik ben het waardig om weggeworpen te worden, maar och, Heere, ontferm U mijner.'

O gemeente, wat een eeuwig wonder als er dan in meerdere of mindere mate iets gezien mag worden van de tussentredende gerechtigheid van Christus. Als u dan mag horen: 'Ik voor u ...' Als u dan mag zien: Hij werd gebonden vanwege mijn zonden, en dat om mij te ontbinden. Dan mag u iets smaken van de vrijheid die te vinden is in Zijn bloed. Dan mag de gevangenisdeur weleens een ogenblik opengaan. Dan mag de frisse lucht van het Evangelie binnenstromen. Dan mag u krachten in Hem ontvangen. O gemeente, als u in meerdere of mindere mate door het geloof iets mag zien van

Christus, Die genageld was aan het vloekhout des kruises, en dat gewillig, vrijwillig en blijmoedig. Waarom? Om mijn bespotting, om mijn onteringen! Als u dan Zijn liefdevolle ogen mag zien, o gemeente, dan zinkt u weg. Dan is Hij, de Verachtste, de Schoonste aller mensenkinderen. O, wat is die bebloede Christus dan een dierbare Christus. Als we zó op Hem mogen blikken, mogen we even bevrijd zijn van onszelf, van de zonden en van satan. Dan mogen we gevoelen dat de Heere in de hemel sterker is dan het geweld. Dan mogen we het de dichter met Datheen nazingen:

Hij maakt los en vrij van pijn
Hen die vastgebonden zijn.

Gaat u over de wereld als een gebondene in de banden van satan en zonde? U kunt nog verlost worden. U bent nog in de plaats waar de Heere Zijn Kerk nog wil verlossen. Van eigen zijde is dat onmogelijk. Wij kunnen ons nooit meer verlossen van de banden waarmee we onszelf gebonden hebben.

Ziet u Simson, tussen die twee pilaren? Bespot vanwege eigen schuld. Daar waggelt de gekochte des Heeren, de gezalfde des Heeren. Hij is een voorwerp van spot om eigen schuld. Nu bespotten de vijanden Simson en in hem zijn Zender en Meester. Dat doen wij ook door iedere zonde. Maar wat zegt de Heere in Zijn Woord? Dat Hij hen eenmaal zal belachen. De Heere heeft het laatste woord. Ook nu. Hij zal alle heidenen bespotten. Dat gaan we ook zingen uit Psalm 59, de verzen 4 en 5.

Gemeente, boven deze laatste overdenking over Simson staat: *Simsons overwinnend sterven*. We hebben de eerste twee gedachten overdacht en stonden stil bij jubelende vijanden en spottende vijanden. Nu gaan we naar Simson en staan we in onze derde gedachte stil bij:

3. Een biddende Simson

Simson mocht in het geloof zijn. We letten eerst op een biddende Simson, in onze vierde gedachte op een stervende Simson. Simson mocht in het geloof sterven. En voordat hij stierf, mocht hij een geloofsgebed doen.

'Toen zeide Simson tot den jongen die hem bij de hand hield: Laat mij gaan, dat ik de pilaren betaste op dewelke het huis gevestigd is, dat ik daaraan leune.'

Is Simson moe als hij dat vraagt? Ja, hij is inderdaad moe. Waarvan? Ach, het is bij hem als bij Lot. Simson kwelt ook zijn ziel door alle ongerechtigheden die op het plein plaatsvinden. Het zijn allemaal ongerechtigheden waarvan hij de oorzaak is. Een jongen houdt hem bij de hand. De sterke held door God verkoren om Israël te bevrijden, wordt door een jongetje geleid. Wat moest Simson afgebroken worden. Er was niets van hem over. De Kerk moet keer op keer een nul worden. Hier wordt een knecht Gods door een jongetje geleid. Daar waggelt hij, blind tussen de pilaren.

Waarom moeten Gods kinderen en knechten steeds afgebroken worden? Waarom moeten Gods knechten keer op keer de eenzaamheid in en teruggeworpen worden op zichzelf? Om alle krachten te verliezen, om afhankelijk te worden en afhankelijk te blijven.

Wat gaat Simson doen in de heidense tempel tussen al die mensen die God onteren en hem bespotten? Hij vouwt zijn handen. Hij mag in het geloof bidden tot de Heere. Wat doet iemand die erachter gekomen is dat hij geschapen is om God de eer toe te brengen en nog nooit iets gedaan heeft tot eer van God? Wat doet iemand die erachter komt dat degenen die om hem heen zijn, in zijn gezin of op z'n werk, nog nooit God geëerd hebben omdat hij hun verkeerd is voorgegaan? Zo iemand gaat niet strijden tegen de vijanden, maar die gaat op de knieën, omdat hij zélf schuldenaar is. Zo iemand smeekt: 'Heere, wilt U ervoor zorgen dat U aan Uw eer komt?' We zien het ook bij Simson.

'Toen riep Simson tot den HEERE en zeide: Heere HEERE.' Te midden van al die heidenen blijft er voor hem maar Eén over, namelijk de Heere. Kent u dat? Misschien hebt u het ook weleens meegemaakt dat u in een grote stad liep of een drukke winkelstraat. Maar dat al die mensen voor u wegvielen en dat God alleen overbleef. Simson roept hier tot de HEERE met hoofdletters. Wie bleef er dus over? De getrouwe Verbondsgod. De God Die Zich aan Mozes openbaarde in het brandende braambos. De God Die in de leeuwenkuil was bij Daniël. De God Die bij Jona in de walvis was. De God Die met de jongelingen in de vurige oven was. Simson roept de Heere aan

in Zijn getrouwheid. 'HEERE, U hebt het toch beloofd dat Gij Uw volk nooit zult begeven en nooit zult verlaten? O HEERE, verlos Uw volk. O HEERE, sta op, verhef U en vergeld de hovaardigen hun trots geweld.'

Simson bidt: 'Heere HEERE.' De Naam Heere betekent 'Adonai, mijn Meester'. Met deze woorden zegt Simson: 'U, de Getrouwe, bent mijn Meester, U bent mijn Bezitter. U hebt alleen recht op mij. U hebt recht op al mijn gaven, talenten en al mijn krachten.' We zien hier Simson zoals een Mefiboseth het zei tegen David: 'Zie, hier is uw knecht.' Te midden van alle vijanden mag Simson zich overgeven aan de Heere. Te midden van alle vijanden mag Simson zich leggen in de handen van zijn Meester en zeggen: 'Zie, hier ben ik, Heere, doet U maar met mij wat goed is in Uw ogen. Als Gij maar aan Uw eer zult komen.'

'Heere HEERE, gedenk toch mijner.' Hij smeekt: 'Gedenk niet der zonden mijner jonkheid, noch mijner overtredingen, gedenk mijner naar Uw goedertierenheid, om Uwer goedheid wil, o HEERE.'

Wie zien we daar staan tussen de pilaren van de heidense tempel? Een rechteloze, schuldige Simson, die volledig op de ere Gods is gericht, door het geloof. We zien daar een Simson die alle krachten verloren heeft. Die alleen nog kan leven uit ... genade. Dáár werkt de Heere op aan. Daarom moeten wij een niet en een nul worden. Daarom zit de Kerk op de school van Christus, om eigen krachten te leren verachten. Dat is tegen ons vlees in om alles te verliezen, maar het is de enige weg waarin de Heere aan Zijn eer komt.

'Heere HEERE, gedenk toch mijner, en sterk mij toch alleenlijk ditmaal, o God.' Simson noemt hier nog een Godsnaam. God ... Die Naam betekent: de Almachtige. Wat zegt Simson met andere woorden? 'Heere, wat U wilt, dat kunt U. U zijt machtiger dan al het geweld. U kunt zorgen voor Uw eer.'

Hij smeekt: 'Dat ik mij met één wrake voor mijn twee ogen aan de Filistijnen wreke.' Dat is dus geen persoonlijke wraakoefening. Dat leeft bij ons vaak wel. U moet er maar eens erg in hebben hoe boos we zijn als er iemand per ongeluk op onze tenen staat. Hoe boos kunnen we zijn als iemand onze naam verkeerd spelt. Bij Simson ligt het anders. Het gaat hier om een ambtelijke wraak. Ze hadden hem zijn ogen uitgestoken. Nee, Simson gaat zich niet wreken voor

het haar dat ze hem door eigen schuld hebben afgeschoren. Hij gaat zich wreken omdat zijn ogen zijn uitgestoken. De Filistijnen hebben gedacht: Als we zijn ogen uitsteken, kan hij nooit meer zijn ambt vervullen. Ze dachten: Als we zijn ogen uitsteken, is Simson een machteloze held. Dan hebben we de God van Simson machteloos gemaakt!

En wat vraagt Simson? 'Heere, mag ik nog één keer ambtsdrager zijn? Niet om mezelf, Heere. Ik heb het allemaal verzondigd. Maar mag ik nog één keer ambtsdrager zijn om Uw Naam nog één keer groot te maken? Mag ik nog één keer ambtsdrager zijn en me wreken omdat ze Uw Naam onteren? Dan alleen zullen ze zien dat U God bent. Heere, U zult toch nooit Uw volk begeven of verlaten?' Dat heeft Simson in het geloof gebeden. Hij wist dat als de Heere zijn gebed zou verhoren, het ook zíjn einde zou zijn. Dan zou hij ook omkomen. Maar het ging hem erom dat de Heere aan Zijn eer zou komen. Tussen de pilaren, met zijn uitgestoken ogen begrijpt Simson wat het ambt betekent, namelijk jezelf verloochenen. Jezelf opofferen om de Naam en de zaak van Christus. Simson was bereid om voor de Heere te sterven. Dat is de hoogste trap van zelfverloochening. Simson, die altijd zo zijn vlees heeft gekoesterd, zingt hier als het ware met Datheen:

Neem van ons weg vlees ende bloed,
Dat tegen Uwen wille doet.

En de Heere verhoort Simsons gebed. Er zijn misschien wel mensen die in hun vroomheid denken: Zou de Heere een gebed op zó'n plaats verhoren? Weet u wat de beste plaats is om te bidden? Dat is daar waar de Heere is. Dan kunnen we overal zijn. Dan kunnen we in de natuur met de Heere gemeenzaam zijn, maar ook in een heidense tempel waar feest gevierd wordt om uw schuld. Als u zondaar voor God mag worden, als u schuldenaar mag worden en onder God mag komen en alles van uzelf mag verliezen, dan alleen komt God aan Zijn eer. Dan zegt u: Ja, Heere, ik ben bereid om te sterven voor Uw Naam en Uw zaak, zoals Paulus dat ook eenmaal zei.

De Heere heeft Simsons gebed verhoord. Hij zal Zich wenden tot het gebed desgenen die gans ontbloot is. Ook nu nog. Waarom moet

u soms zo lang wachten op een gebedsverhoring, volk? Omdat u er zelf nog tussen zit. Omdat uw vlees er nog tussen zit. U moet een niet en een nul worden.

Simson is doende in het geloof. Vol vertrouwen pakt hij de pilaren beet. Hij mag weten dat God hem zal helpen tot Zijn eer. De Heere zal krachten geven, opdat Gods lof zal klimmen uit het stof. Als Simson als het ware zijn handen uitstrekt en de pilaren betast (dat wil zeggen dat hij ze vastpakt) dan zegt hij daarmee:

't Is Isrels God, Die krachten geeft,
Van Wien het volk zijn sterkte heeft.
Looft God; elk moet Hem vrezen.

Met een lofzang op zijn lippen mag Simson de eeuwige gelukzaligheid ingaan. Hij zegt: 'Mijn ziel sterve met de Filistijnen.' Hij mocht sterven, ziende door de verrekijker van het geloof. Hij mocht zien op de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, Die aan het einde van de loopbaan stond te wenken, roepende: 'Kom, Simson.' Ziende op Christus, Die ook voor Simson stierf, mocht hij ingaan. Simson mocht weten:

Maar na den dood is 't leven mij bereid;
God neemt mij op in Zijne heerlijkheid.

Dat is nog kort onze vierde gedachte:

4. Een stervende Simson

Simson was een zwak mens in zichzelf, die in Gods kracht de pilaren omverduwde. Het hele gebouw stort in. Duizenden mensen komen onder het puin terecht. Duizenden mensen die tot het einde van hun leven God bespot, gekrenkt en onteerd hebben, staan in één keer voor de Rechter van hemel en aarde! Wat zal daar een gegil hebben geklonken. Maar dan is het plotseling stil. En wat roept die stilte uit? Wat roept die ruïne uit? Wat roepen al die dode lichamen uit? 'De HEERE is God, de HEERE is God.'

God, de HEER', regeert!
Beeft, gij volken; eert.

Simson heeft in zijn sterven méér vijanden gedood dan in zijn leven. Kanttekening 51 zegt: 'De Heere heeft hem in zijn dood wonderbaarlijk victorie verleend. Meer dan in zijn leven, tot Zijns heiligen Naams eer.' Hoort u het? De ere Gods stond voorop, tot bespotting der afgoden. God stond voorop. Niet Dagon. Ook Simsons dode lichaam ligt tussen de heidense lichamen. Simson is gestorven. Maar hij is verlost van zijn vijanden.

Kinderen, wat was de grootste vijand van Simson? Waren dat de Filistijnen? Was dat Delila? Waren dat de vijf vorsten? Nee! Wat is de grootste vijand van de Kerk? De oude, verdorven mens die nooit wil buigen onder de Heere en altijd op zichzelf is gericht. Daar was Simson nu van verlost. Simson hoefde vanaf dat moment nooit meer uit te roepen: 'Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? Wie zal mij verlossen van mijn zonde? Wie zal mij verlossen van mijn wellusten? Wie zal mij verlossen van mijn begeerlijkheden? Wie zal mij verlossen van de zwakheid van mijn vlees? Wie zal mij verlossen van mijn Godonterende, zelfbedoelende bestaan?'

Simson had het gezegd: 'Mijn ziel sterve met de Filistijnen.' Dat geloofsgebed is verhoord. Simson, die zo veel wellusten had bedreven, die zich zo overgaf aan de zonde, is binnengehaald in de hemelse gewesten, waar geen onreinheid meer is. Waar God alles is in allen. Simson is gevoerd door de doodsjordaan en is eeuwig bij zijn Koning en Meester. Hij mag nu eeuwig zingen: 'Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen.'

Er zijn mensen die zich weleens hebben afgevraagd of het sterven van Simson zelfmoord is geweest. Maar ik denk dat u – na wat u gehoord hebt – die vraag niet meer zult stellen. Simson mocht sterven in het geloof. Hij mocht een geloofsgebed doen. Hij mocht aan Gods zijde vallen. Zijn gebed was een verhoord gebed. Hij stierf volkomen gericht op de Heere.

Wat ging er een Evangelieboodschap uit van het sterven van Simson, ook voor zijn volk dat hij moest verlossen. Zijn broers kwamen, zo lezen we. Ze hebben de blijde boodschap gehoord: 'We zijn verlost!' Ze hebben Simson opgehaald en hebben hem begraven in het graf van hun en zijn vader. De Filistijnen stonden het toe. Dat betekent dat ze onder de indruk waren. Ze beefden en sidderden

voor de God van Israël. Ze moesten betuigen: De God van Simson is sterker dan onze god.

Simson was een type van Christus. Door Zijn dood heeft Christus al Zijn vijanden én de vijanden van de Kerk in één keer gedood. Hij heeft de zonde gedood en de wereld overwonnen. Hij heeft satans kop vermorzeld. Hij heeft de vloek weggenomen. Nu is satan een overwonnen vijand. Christus is gedood aan het kruis op Golgotha. Wat een wonder wordt het voor de Kerk des Heeren als ze weer eens in Zijn dood ingeleid wordt, als ze opnieuw in de dood terechtkomt. En dat om eigen schuld. Wat wordt het kruis van Golgotha een wonder voor hen die niet meer zalig kunnen worden, en dat om eigen schuld. Wat een eeuwig wonder wordt dat kruis voor hen die nooit meer God de eer kunnen geven. Wat een wonder wordt dat kruis voor degenen die met Witsius mogen zeggen:

Zijt Gij met mijn doem gediend?
Zoek Uw eer, ik heb 't verdiend.

O gemeente, wat een Evangelieklank, wat een bazuinstoot van het Evangelie mag er klinken van Golgotha. Als dan de ogen van het geloof mogen opengaan terwijl u midden in de dood ligt, dan mag u – naar de mate des geloofs – iets zien van Hem Die de zonden verzoend heeft. Die de dood heeft overwonnen. Die satan de kop vermorzeld heeft. In Wiens bloed alleen vergiffenis van zonde en schuld is. Die de vloek heeft weggedragen.

O, als we dan op Hem mogen zien en door Hem geleid mogen worden in het Vaderhuis, dan mag er iets gesmaakt worden van dat wonder dat de Vader nu tevreden is met het offer van Zijn Zoon. O gemeente, als het geloof mag doorbreken, dan mogen we naar de mate van het geloof weleens even geleid worden in het eeuwige, vrije, soevereine welbehagen. Dan zinkt de Kerk weg in verwondering en wordt het uitgeroepen:

Waarom was 't op mij gemunt,
Daar zo velen gaan verloren,
Die Gij geen ontferming gunt?

En wat hoort dan de Kerk? 'Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde.' Onbevattelijk. Zo'n zondaar, die nooit anders doet en nooit anders kan dan zondigen, die heeft Hij liefgehad met een eeuwige liefde. De Heere zegt: 'Ik doe het niet om uwentwil, gij huis Israëls, maar om Mijn heiligen Naam, dien gijlieden ontheiligd hebt.' Wat is het groot als we – in meerdere of mindere mate – door het geloof iets mogen zien van de tussentredende gerechtigheid van Christus. We zullen ernaar moeten staan dat we in de bewustheid van de ziel mogen weten dat onze zonden heel persoonlijk vergeven zijn in het bloed van Christus. Want dán mogen we het zeggen met McCheyne:

Nu tart ik de dood, nu verwin ik het graf,
Nu neemt mij geen satan de zegekroon af.

Om dan in een stervend leven te mogen leven uit Christus, Die de kracht Gods is en de wijsheid Gods. Christus is opgestaan. Dat is een teken dat de Vader tevreden was met Zijn offer. Simson is niet opgestaan. Na hem is er weer een andere richter gekomen. Zo zal de Heere altijd voor Zijn Kerk zorgen. De ambten zullen blijvend vervuld worden op de plaatsen waar het de Heere behaagt aanwezig te zijn. De Heere zal zorg blijven dragen voor Zijn Kerk. Hij heeft het gezegd: 'En Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid.'

Zo leeft de Vorst altoos;
Zo leeft Hij eindeloos!

Hij is opgestaan. Hij is opgevaren en strekt Zijn handen zegenend uit over Zijn Kerk. Hij is Verwinnaar in de strijd en geeft Zijn volk de zege. 'En Hij zal heersen van de zee tot aan de zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde.' U weet dat deze tekst me veel te zeggen had in verband met de aanname van het beroep naar uw gemeente. We zijn destijds in Terneuzen begonnen met de prekenserie over Simson. De serie begon in Terneuzen en mocht afgerond worden in Pretoria. Ook nu zien we dat de Heere daar, in Nederland, is en hier in Zuid-Afrika. Hij is de Getrouwe. Hij zal nooit laten varen het werk van Zijn handen. De regenboog omspant de wereld.

De regenboog was daar, de regenboog is hier. We mogen hier nog zijn. Er moeten er nog toegebracht worden. 'Tot U zal alle vlees komen.' Toen we die tekst kregen, mochten we buigen voor het beroep naar uw gemeente. Toen mochten we Terneuzen loslaten. Nu mogen we hier zijn. Ook hier hebben we over Simson mogen preken. De Heere regeert en zal Zijn almacht tonen.

Jonge vrienden, gemeente, in welke tempel begeeft u zich? Is het nog steeds in de tempel van Dagon? Dat wordt omkomen. Als u daarin blijft wordt het uw dood. Dan komt u eenmaal als een jubelende in de zonde voor de Rechter van hemel en aarde te staan. Dan zult u omkomen. Dan bent u verloren. Of ... is het uw begeerte weleens om in de voorhoven des Heeren te zijn? Leeft het in uw hart:

Hoe branden mijn genegenheên,
Om 's HEEREN voorhof in te treên!

U bent het in uw waarneming misschien niet waardig om hier te mogen zijn. Maar u bent nog in de tempel des Heeren. U bent nog op de plaats waar de Heere Zijn welbehagen volvoert. Door het sterven van Simson werden duizenden Filistijnen gedood. Wat kan Christus, wat Simson niet kon? Hij kan doden levend maken. Om hen in een stervend leven verder te leiden. Want dan begint de strijd. Maar waar de Heere begonnen is zal Hij doorgaan. Dat gold voor Terneuzen, dat geldt voor Pretoria. De Heere heeft zo nadrukkelijk gesproken in de achterliggende dagen: 'Wees sterk en hebt goede moed. (...) Hij zal u niet begeven, en Hij zal u niet verlaten.'

Gemeente, het is iedere keer opnieuw – zowel ambtelijk als persoonlijk – door de dood tot het leven. En wat krijgt Christus, de Levensvorst, dan een waarde. Hij is alles. Wij moeten er iedere keer weer tussenuit. Vaak op een pijnlijke wijze. Als we zelf schuldenaar mogen worden, dan kunnen we het zeggen: 'Laat hem vloeken.'

Zijn er nog in ons midden die door schuldbesef getroffen en verslagen over de wereld gaan, voor het eerst of opnieuw? Ach, als God u in de schuld geplaatst heeft, als de zonde u smart, en als het uw begeerte is om te mogen leven tot eer van Hem, dan mogen we u zeggen: 'Houdt aan, grijpt moed, uw hart zal vrolijk leven.' Wanneer leven we? Wanneer mogen we iets van dat leven smaken? Als

we alles van onszelf mogen verliezen en mogen buigen voor deze Levensvorst. Hij alleen is het waardig om gediend, geëerd en gevreesd te worden.

Buigt u dan in 't stof,
En verheft met lof
't Heilig Opperwezen;
Wilt Het eeuwig vrezen.

Amen.